

കലാൻഡ്

360
Licence. No. 530

Dated. 10 - 9 - 1947

മഹാത്മാ മിശ്താനം.

Netaji Studio

8
ANNAS

26

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11

വിഷയവിവരം.

മുഖചിത്രം:—

ശ്രീ: ജവഹർലാൽ നെഹ്രു പേജ്

1. ബാപ്പവീനശേഷം (ഗദ്യം)	839
2. തീയ്യാടനം (പദ്യം)	841
3. പൊലിഞ്ഞ ഭുവനഭീപാ (ഗദ്യകവിത)	842
4. ആ കൂപ്പുകൈ (പദ്യം)	844
5. അമരജ്യോതിസ്സ് (ഗദ്യം)	845
6. ശശികല (ചെറുകഥ)	847
7. ആത്മാത്മസ്നേഹിതൻ (പദ്യം)	854
8. കൂട്ടുകാരി (ചെറുകഥ)	855
9. അജ്ഞാതവൈരി (പദ്യം)	858
10. സ്വപനം തടവിൽ (പദ്യം)	858
11. നിക്കോളസ് റോറിക്ക് (ജീവചരിത്രം)	859

12. സാഹസം (പദ്യം)	862
13. പതുമയം പശുമയം (പദ്യം)	862
14. കള്ളന്റെ കഥ (ചെറുകഥ)	863
15. കാനനപക്ഷി (പദ്യം)	869
16. ബുദ്ധപെണ്ണമ്മി (ഉപന്യാസം)	870
17. കണ്ണനീരിൽ (പദ്യം)	874
18. അനുരാഗത്തിന്റെ ആഴം (ചെറുകഥ)	875
19. എന്തിനുള്ളീവിതം (പദ്യം)	880
20. തുടൻ നടക്കും ഞാൻ (പദ്യം)	880
21. സത്യമോ? (ഏകാകനാടകം)	881
22. വിശപ്പിന്റെ താരാട്ട് (പദ്യം)	887
23. പാവപ്പെട്ടപഥികൻ (ചെറുകഥ)	888
24. മരണം (പദ്യം)	891
25. ഒന്നിനു മൂന്നു മെഴുകുതിരി (ചെറുകഥ)	893
26. പ്രേമ'ചന്ദ്ര' (ജീവചരിത്രം)	901
27. നിത്യപ്രതീക്ഷ (പദ്യം)	904
28. ആശാലത (നോവൽ)	905
29. കവൻ കണ്ണനീർ (പദ്യം)	914
30. തെങ്ങിപ്പയ്യൻ (ചെറുകഥ)	915
31. ദൈവത്തിന്റെ കളി (പദ്യം)	920
32. കരകന്റെ ബുദ്ധിസാമന്ത്രിയം (ചെറുകഥ)	921
33. വിനോദപംക്തി	923
34. സമഗ്രൻ	927
35. വനിതാപംക്തി	930
36. നിരൂപണപംക്തി	935
37. സിനിമാപംക്തി	938

ലേഖകന്മാരോട് ഒരു വാക്ക്

മറ്റു പത്രങ്ങൾക്കും മാസികകൾക്കും അയയ്ക്കുന്നതോ അയച്ചിട്ടുള്ളതോ ആയ ലേഖനങ്ങൾ ഇവിടെ അയയ്ക്കാതിരിക്കണമെന്നു അപേക്ഷ. കഴിഞ്ഞ ലക്കത്തിൽ 'ഈ ലക്കത്തിൽതന്നെ ചേർക്കണം' എന്ന അപേക്ഷയോടുകൂടി ഞങ്ങളെ ഏല്പിച്ച 'എന്റെ കഥ' ഒരു വാരികയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു കാണാതിടവന്നതുകൊണ്ടാണു ഇത്രയും പരാധ്വാനിടയായതു. അതു ഒരുമാതിരി വഞ്ചനയാണെന്നു പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. പത്രാധിപർ.

കലാനിധി

വരിസംഖ്യ.

രൂ. ണ. സ.

ഒരു വർഷത്തേക്ക്	5—0—0
ആറുമാസത്തേക്ക്	3—0—0
ഒറ്റപ്രതിക്ക്	0—8—0
ഇൻഡ്യയ്ക്കു വെളിയിൽ	7—0—0
വരിസംഖ്യ എപ്പോഴും മുൻകൂർ.	
വി. പി. അയക്കുന്നതല്ല.	
മാനേജർ.	

പരസ്യനിരക്ക്.

രൂ. ണ. സ.

ഒരു പേജ്	35	0	0
അര പേജ്	20	0	0
കാൽ പേജ്	12	0	0
കവർ മൂന്നാംപേജ്	40	0	0
ടി നാലാംപേജ്	60	0	0
ടി ടി രണ്ടു കുള്ളറിൽ	90	0	0
ടി ടി മൂന്നു കുള്ളറിൽ	120	0	0
മാനേജർ.			

ശ്രീ. ഇ. എം. കോവുരിന്റെ രണ്ടു പുതിയ കൃതികൾ.

1

അശോകത്തണലിൽ

അശോകത്തണലിൽ,
ഓഗസ്റ്റ് പതിനഞ്ച്,
ഡോ: ഗോപിയുടെ ആദ്യരോഗി,
മാതൃഹൃദയം,
ഒരു വലിയസഞ്ചാരി,
ശവക്കുഴിക്കും അപ്പുറത്തുനിന്ന്,
വെല്ലുവിളി,
മാനസാന്തരം,
പുരോഗമനം.

എന്നീ ഒൻപതു ചെറുകഥകൾ.

2

സ്പന്ദിക്കുന്ന മണ്ണ്

കൊടുങ്കാറ്റിന്റെ അന്ത്യത്തിൽ,
.....പന്തവും കൊളുത്തിപ്പട,
കടം വീട്ടി,
റീണ്ടും ജനിച്ചു,
നിഴലിന്റെ പിന്നാലെ,
നീ മണ്ണാകുന്നു,
അന്ധന്റെ മകൾ,
അയൽവഴക്ക്

എന്നീ എട്ടു ചെറുകഥകൾ.

ഒന്നാത്തരം തുവെള്ള പേപ്പർ, മനോഹരമായ അച്ചടി, കമനീയമായ കെട്ടും മട്ടും.

ഓരോ പുസ്തകത്തിനും വില ഒന്നേക്കാൽ രൂപം.

റെഡ്യാർ പ്രസ്സ് & ബുക്കഡിപ്പോ, തിരുവനന്തപുരം.

യാവദാഭിരുന്ധപതി യാവദ് ഭാജതി ചന്ദ്രമഃ |
 യാവദഭാജഃ, പ്രവഹതി താവജ്ജീയാൽകലാനിധിഃ ||

Chief Editor:—R. NARAYANA PANIKKAR, B. A., L. T.

സമം ൧ } ൧൧൨൩ മിഥുനം { ഒളം ൯

ബാല്യപിനു ശേഷം

ഭിന്നനാഥവർമ്മ.

ബാല്യ പോയി.

രാഷ്ട്രം മുഴുവനും അനാഥമായിരിക്കുന്നു. കാരോ
 രത്തനം തനിക്കു ഏറ്റവും അടുത്ത ഒരു ബന്ധു
 എന്നെന്നേക്കുമായി പിരിഞ്ഞു പോയതു പോലൊരു
 രോന്നൽ.

വിഷാദവും ഏകാന്തതയും സർവ്വ വ്യാപിച്ചിരി
 കുന്നു; എന്നാൽ ഈ കരച്ചിലിനും പിഴിച്ചിലിനും
 ഇടയ്ക്ക് ഒരു മുഖം മറയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയും വ്യഥിത
 മായി കാണപ്പെടുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനോഭവ
 നെയെ അത്ര ചോരാ പ്രവഹിപ്പിക്കുന്നതിനു നേത്ര
 ങ്ങൾക്കു കഴിവില്ല. ആ കോമളമായ മുഖത്തു് ഒരു
 രാത്രികൊണ്ടു വാൽകുലകുണ്ഠം കണ്ടു തുടങ്ങി
 ആ നേത്രങ്ങളുടെ കീഴിലുള്ള കണ്ണുവണ്ണമായവലയം,
 പക്ഷേ, ഇനി ഒരിക്കലും മാറിയില്ലെന്നു വരാം.

ഒരു കോണിൽ തനിച്ചു് ഇരുന്നു മനം പൊട്ടി
 വോളം കരയുന്നതിനു് അദ്ദേഹത്തിനു അവസരം
 ഇല്ല. പാവം! അങ്ങോട്ടിങ്ങോട്ടു് കാടിത്തിരിയുന്നു.
 കണ്ണിനു മുന്മുഖ ബാല്യവിന്റെ ചിത്രം; മനസ്സിൽ
 സർവ്വഭരണിന്റെയും ക്ലേശം.

അദ്ദേഹം ആണു നമ്മുടെ ജവാഹർ.

ഇന്നേക്കു് ഇരുപതു വർഷങ്ങൾ മുന്മുഖ അദ്ദേഹം
 തന്റെ പുഷ്പപിതാവായ മേതിലാലിന്റെ അസ്ഥി
 കളെ ഈ ത്രിവേണിയിൽ കഴുകി. അന്നു് അദ്ദേഹം
 വേണ്ടുവോളം കരഞ്ഞു; എന്നാൽ അന്നു് അദ്ദേഹം
 അനാഥനായിത്തീർന്നിരുന്നില്ല. പിതാവിന്റെ നി
 ശ്ചിത അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിരസ്സിൽനിന്നു നീങ്ങി; ഏ
 നെന്നാൽ ബാല്യ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്ക്കു പിടിച്ചി
 രുന്നു. പ്രാപഞ്ചികമായ വൈഭവങ്ങളും സുഖഭോ

ഗാലികളും കൈ നേരത്തേ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ട് അദ്ദേഹം ഭാരതത്തിന്റെ സേവനത്തിന് കാപ്പകെട്ടിയിട്ട് എത്രയോ കാലമായിരുന്നു! അപ്പോൾ ആണ് അദ്ദേഹത്തിന് ഗാന്ധിജിയെ ലഭിച്ചത്—പിതാവിന്റെ രൂപത്തിൽ, ഗുരുവിന്റെ രൂപത്തിൽ, മിത്രത്തിന്റെ രൂപത്തിൽ.

ജവാഹർ മുമ്പിൽനിന്നു നാല്പതിലേക്കു കടന്നു; അവിടെ നിന്ന് അൻപതിന്റെ മറക്കരയും എത്തി. എന്നിട്ടും, അദ്ദേഹം ഇന്നും ഭാരതത്തിലെ യുവാക്കന്മാരുടെ ആദർശമായിത്തന്നെ വിളങ്ങുന്നു. ബാപ്പ അമ്പതിലേ പൂജനയായിരുന്നു; ജവാഹർ അമ്പത്തഞ്ചിലും യുവാവായിത്തന്നെ വിളങ്ങി.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിരസ്സിൽ ബാപ്പവിന്റെ തണൽ പതിഞ്ഞിരുന്നു.

ബാപ്പ തന്റെ ചുമലിൽ വഹിച്ചിരുന്ന ആ ഭാരം ഇന്നു ജവാഹറിന്റെ മേൽ ആയിരിക്കുന്നു.

ജവാഹറിന് രാജാമുണ്ടു്; സ്വാമസമുണ്ടു്; ബുദ്ധിയും ഉണ്ടു്. ഈ ഭാരം താങ്ങുന്ന വിഷയത്തിൽ നമ്മുടെ ചുമലുകൾ കൂടി കൊടുപ്പാൻ തയ്യാറാണെന്നുള്ള വിശ്വാസം നാം അദ്ദേഹത്തിൽ ജനിക്കുന്നു. ഭാരതത്തിലെ യുവലോകം ജവാഹറിനോടു സമരകരിക്കുന്നു. തനിച്ചു ഈ ഭാരം വഹിക്കാൻ നാം ഒരിക്കലും അനുവദിച്ചു കൂടാ.

ജവാഹറിന്റെ മനസ്സിൽനിന്നു ബാപ്പവിന്റെ നഷ്ടത്തെ ഭൂതീകരിപ്പാൻ ആർക്കും സാധിക്കയില്ല.

അതേ! എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയഭാരത്തെ ലഘൂകരിപ്പാൻ നമുക്കു തീർച്ചയായും കഴിയും.

ബാപ്പ നമുക്കു ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ അയോമുഷ്ടിയിൽ നിന്നു മുക്തി സമ്പാദിച്ചു തന്നു. ഇനി നവ്യഭാരതത്തിന്റെ നിർമ്മാണം നാം ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതു നമ്മാൽ സാധ്യമല്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം കോണ്ടു് ഒരു പ്രയോജനവുമില്ല. സ്വാതന്ത്ര്യം ഒരു സധനമാണു്—ഒരു ഉപായമാണു്—സ്വയം ഒരു ലക്ഷ്യമല്ല.

ഈ നവ്യഭാരതനിർമ്മാണകാര്യത്തിൽ നമ്മുടെ നായകനായിരിക്കുന്നതു ജവാഹർ ആണു്.

ഭാരതത്തിൽ ഗാന്ധിജി ജന്മമെടുത്തതു നമ്മുടെ ഭാഗ്യം ആകുന്നു.

ഗാന്ധിജിക്കു ശേഷം ഈ സങ്കടരശയിൽ ജവാഹറിനെപ്പോലൊരു സഖാവും നേതാവും ലഭിച്ചതിൽ നാം ധന്യരത്രേ.

ബാപ്പവിനെ നമ്മുടെ ഞെറുകൊണ്ടു നാം കളഞ്ഞു കളിച്ചു. ഗാഢമായി ചിന്തിച്ചു നോക്കിയാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹത്യജ്ഞ ഉത്തരവാദി കേവലം നമ്മുരാം അല്ലെങ്കിൽ കാണാം. എനിക്കും നിങ്ങൾക്കും കൈ ഇതിൽ കയ്യുണ്ടു്. വർഗ്ഗവിഭേദമാകുന്ന കൊടുങ്കാറ്റിൽപ്പെട്ടു വലയത്തുവരായി നമ്മിൽ എത്ര പേരുണ്ടു്?

ഇനി ഇപ്പോൾ നാം ജവാഹറിനെ നിരംശനാക്കിക്കൂട്ടാം. ഇതിലാണു് ഞങ്ങളുടേയും നിങ്ങളുടേയും ഭേദത്തിന്റെയും കലുറണം.....

(ഹിന്ദിയിൽ നിന്നു്)

തീത്ഥാടനം.

(മഹാത്മജിയുടെ “നന്ദലാലി” സന്ദർശനവേളയിൽ രചിക്കപ്പെട്ടതു.)

അയണിയറ മാധവൻപിള്ള.

പാലശതകീടുന്ന പാർവ്വണുവെപ്പോലെ
ഭാസിക്കും മുഖത്താർദ്രസ്തരപൊന്നുവ വീശി
മുട്ടോളമെത്തും ഖട്വവസ്യവും ധരിച്ചു. ന-
കോലിനാൽ ശരീരത്തെത്താങ്ങിയത്തപോവൃദ്ധൻ
യിന്ദുവും മുസൽമാനമെകുമാരം കൊട്ടികീഴിൽ
സന്ധിപ്പാൻ കണ്ടെത്തിയോരമ്മയായ മേന്മം നോ-

ക്കൻ,

പാരതന്ത്ര്യത്തിൻ മക്കിപ്പാടുകൾ മാററി സ്വയം
ഭാരതാംബ തൻ നവ്യജാതകം കുറിക്കുവാൻ,
അങ്ങനാ ഗമിക്കുന്നു പാടുകാവിയിനനായ്
വംഗഭരതമി! നഖ്ക, കല്ലുകെല്ലുമെടുക്കും.

൨

“ചാൻപൂരി”ൽ പ്രവേശിച്ചോരാവിശ്വരൂപം കാ-
നാത്തിയാലണയുന്നങ്ങാഞ്ചാലവൃദ്ധം ജനം. (ബാ-
അത്തവിലാരായനയ്ക്കാരെപ്പോലെയു കേന്ദ്രാനുപിത-
മെത്തിനാളൊരു തനപിയമ്മയാത്മാവിൻ ചരേ.
കങ്കമുള്ളൂട്ടം ദീപനാളവും പുഷ്പങ്ങളും-
തങ്കിട്ടും തങ്കത്താലും കൊണ്ടുവളാരായിച്ചു
ദൈവാശം കലയിട്ടമിന്നമാലയാടത്തിൽ
മേവുമായ് തൊടുകുറിച്ചാത്തിനാരും, ധാ! ധാ! ചിത്രം!
അതുകണ്ടു ധനം കരനന്നേരമകക്കാവി-
ലതിരിക്കുന്നതാം പാറി, യാനമുൾക്കും പേറി.

൩

ഭാരതമാതിനാർക്കു ചൈതന്യമുടലാണ്
പാവനാത്മാവേ, വേദപുഞ്ചെ ദർശിക്കുവാൻ
വാർദ്ധക്യം വിലപേശി നഖ്കീയോരന്ധതത്ത-
ലാവില്ലെന്നൊരു വൃദ്ധ ചൊന്നതു കേട്ടീവിധം

അരുളിച്ചെയ്തു ഗാന്ധിദേവനും, “മകക്കണ്ണാ-
ലറികിലന്നാണത്രേ, ജീവിതസാമഗ്ധം തേ!”
അ സുരിവാക്യം കേട്ടു ഗാമീണലക്ഷ്മിക്കുളി-
ലായിരം രോമാഞ്ചപ്പുകേരകം വിടുന്നുപോയ്.

൪

“അക്രോദ്ധർ വൃദ്ധത്തികലപ്പുറം മുരളപ്പുറം
നഷ്ടമായ് തീർന്ന മാതൃകൈതലത്തമന്നീടും
ആമൊസത്തെപ്പോയ് തേട്ടമാശിജ്ഞവെക-
ണ്ടാശയാൽ തലോടിയും മാവുകമാശംസിച്ചും,
“സീതയും സാവിത്രിയും നിങ്ങളെക്കുറവ് കൂടീരോ-
ദാത്തമാമമിമാനം സ്ത്രീജനം സംരക്ഷിപ്പിൻ”
എന്നുരചെയ്തും ഗാമകേരളങ്ങളുനോക്കിപ്പും
മരയാനത്തെത്തുടർന്നീടുമാമഹാരഥൻ
“നാരായണർ” ഗാമത്തിങ്കൽ പുകിയോരനന്തരം
നാവിൽനിന്നതിന്റെ കൃത്യം തന്നൊരുചോദ്യം
“അഭയം നഖ്കീട്ടുമോ? മഴലവീ”യെന്നാശബ്ദം-
മകതാരിങ്കൽ തട്ടി മാറ്റൊലിക്കൊണ്ടീവണ്ണം
“ദൈവപുത്രനാമങ്ങളെ യേമേകീട്ടുവാൻ
ദൈവത്തിനല്ലാതില്ല, ശക്തിയിലൊരാരുമേ.”
വെണ്മണൽതരിപോലുമതു കേട്ടയിൻകൊരവു
ഉണ്മതൻപുണ്ഡാംഗാന്ധിദേവനെനുകുണ്ഡലക്കാൻ.

* * * * *

ഭാരതോർവിതന്നെകൃപാദമുദുകൾ പാത്തും
പാവനതീത്ഥാടനം നാട്ടുട്ടേ ജയക്കൊട്ടി.

പകർപ്പവകാശം രചയിതാവിന്.

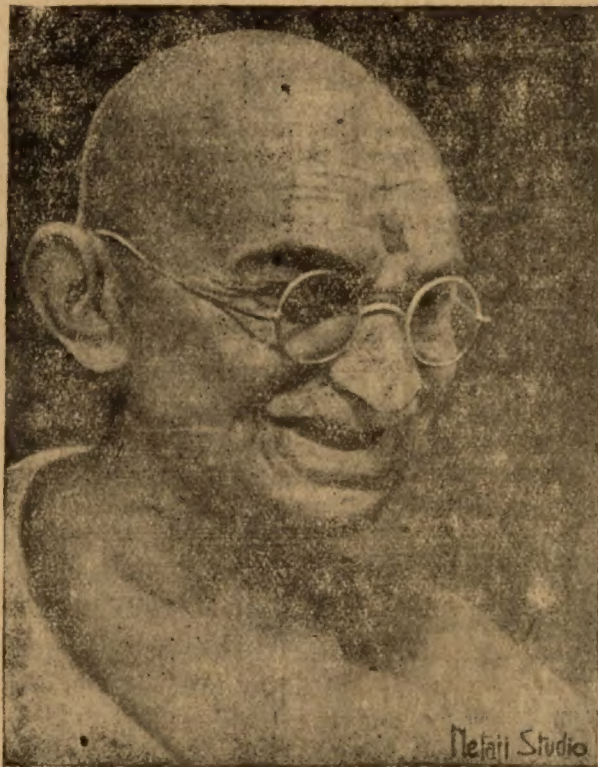

പൊലിഞ്ഞ ഭവനദീപം.

കുന്നത്തൂർ പി. ശിവശങ്കരപ്പിള്ള.

ശല്യമായ ഒരു അംഗുലീവിക്ഷേപം...! അതിന്റെ മാരകമായ ശക്തിയേറേ ആ റിവോൾവർ മൂന്നു നാലു തവണ ചലിച്ചു; കാളായവണ്ണമായ ധൂമിക മേലോട്ടുയർന്നു. ത്യാഗത്തിന്റെ പൊന്നു തലിൽ—പ്രേമത്തിന്റെ പൂമരച്ചില്ലയിൽ—ഉലഞ്ഞ ഒരു ശാന്താത്മാവിന്റെ വിരോധമണിനാദം ആ ധൂമികയിൽ ലയിച്ച് വായുവിൽ അമർന്നു. ഭാരതം, അല്ലാ ലോകം അനാഥമായി.

ആ അന്തിനേരം—! "അതു ലോകത്തിനു സ്മരിക്കുവാൻ കൂടി കഴിയുന്നില്ല. വിശ്വത്തിന്റെ വക്ഷസ്സിൽ നിറയെഴിഞ്ഞ ആ അന്തിനേരം ഇന്ത്യയുടെ നിഴലിൽവെളിച്ചം വിലയിച്ചു പോയ ആ അന്തിനേരം—കൊടുങ്കാറ്റടിച്ച ഭവനദീപം പൊലിഞ്ഞുപോയ ആ അന്തിനേരം സന്താപത്തിന്റെ അന്ധകാരം ലോകത്തെ ആക്ലമനം ചെയ്ത ആ അന്തിനേരം—; അതു ചിന്താതീതമായ ഭീകരത വമിപ്പിച്ചു കൊണ്ടു സകല ജീവരാശികളേയും ഉററുനോക്കി.

സർവസമത്വത്തിന്റെ കനകക്കുതിരകൾ പൊഴിക്കുവാൻ വിശ്വവിഹായസ്സിൽ ഉദയംചെയ്തു വിത്തുലാഭനക്ഷത്രം,—സപാത്മരയുടെ ഭരണരഥം ശ്രവിച്ചു തഴമ്പിച്ച മാനവസമുദായത്തിന്റെ കണ്ണുപുടങ്ങളിൽ ഭൂതദയയുടെ

മുരളീഗാനം പൊഴിക്കുവാൻ പാരിതത്തിൽ പുനരാഗമിച്ച വേണുഗോപാലൻ,—നിഷ്ഠുണ്ടകത്വത്തിന്റെയും അസമത്വത്തിന്റെയും കാളിമ കെടുത്തിയിട്ട് മാനവത്വത്തിന്റെ വിമല സുഷമ പൂത്രവാൻ മഹിയിലുജ്ജ്വലിച്ച മണിവിളക്കു,—പരമശാന്തിയുടെ സുമഹിത സൗരഭ്യത്തിൽ വിശാലവിശ്വത്വത്തെ മുഴുകിക്കുവാൻ ജഗദാധാരമായ ആർക്കഡം ഭാരതാരാമത്തിൽ നട്ടുവളർത്തിയ കാഞ്ച

നവല്ലിയുടെ അനുഗൃഹീത കസേരം,—ഭാമുകുലഭമായ സപാതത്രപ്തനിലാവു ഭാരതത്തിൽ പരത്തിയ “കമ്മച്ചന്റൻ”,—ആ കാളരാത്രിയുടെ ആഗമനാരംഭത്തിലുള്ള അന്തിയുടെ “വൻതമസ്സിൽ” ഇങ്ങിനെ തെളിയാത്തവിധം ആഗമനമായി. സ്നേഹത്തിന്റെ നിറകടം, ക്രമയുത്തിന്റെ വോരോമ്പാ

മേറ്റു തകന്നു; നിഷ്കാമത്തിന്റെ നരംപുഷ്പം മോ
 ധത്തിന്റെ ഇടിവാളേറ്റു കുരിഞ്ഞു. ഫാ! ബന്ധ
 നവിമുക്തിനേടിയെന്ന ആ വരിപ്പു ഹസ്തങ്ങൾ അ
 സംതൃപ്തിയുടെ അയ്യപ്പംവലയിൽപെട്ടു തെരിഞ്ഞു
 തകന്നുപോയി.....!

മഹാത്മാവേ, ഹൃദയം തുറന്നു കാണിക്കുന്ന അ
 വിട്ടുത്തേ നിമ്മലമായ പുഞ്ചിരിയുടെ അലതല്ലൽ
 ഒരു കാലവും വാസ്തവികതയുടെ വിടവിൽപ്പെട്ടു വിര
 തി അടയുകയില്ല. അപ്രതീക്ഷിതമായ പ്രത്യാ
 ഘാതങ്ങളേറ്റു ഭാരതം നട്ടുണ്ടുമ്പോൾ നല്ലതുകോ
 ടിയുടെ പ്രതീക്ഷയ്ക്കു മുന്നിൽ ആശ്വാസഭായകരം
 വണ്ണം പ്രസംഹിക്കുന്ന ആ മന്ദഹാസം പരോക്ഷ
 മായിട്ടെങ്കിലും ആചന്ദ്രതാരം ലോകത്തിനു ഒർശി
 ക്കുവാൻ കഴിയും ആ പുഞ്ചിരിയുടെ നിറം ആത്മാ
 ത്വമയുടെ ലളിതവണ്ണമായിരുന്നു; അതിന്റെ പൊ
 രൾ സത്യത്തിന്റെ സത്തായിരുന്നു.

ത്യാഗത്തിന്റെ പത്മാസനത്തിലിരുന്നു ഭാരത
 സപാതന്ത്ര്യത്തിനു വേണ്ടി തപസ്സുചെയ്ത അവിട്ട
 ത്തേജ് ഒരു ഭിദ്യവാനനംലഭിച്ചു;—സത്യാഗ്രഹം!
 ഭാരതക്ഷേമത്തിനുവേണ്ടി ഗഹനമായ ചിന്തയുടെ
 കൊടുംവെയിലിൽ ഇരുന്നു തപസ്സുചെയ്ത, അങ്ങേ
 ക്ക് അഭീഷ്ടഭായകമായ മഹാപാപ ഭിദ്യവസ്തു ലഭി
 ച്ചു—ചർക്ക! സത്യാഗ്രഹത്തിന്റെ മണിത്തേരി
 ലേറി ചർക്കയുടെ വേണുഗാനവും മുഴക്കി 'മോഹ
 ന്'ന യ അവിട്ടു സപാതന്ത്ര്യവുമാവുന്നതിൽ
 ഏത്തിച്ചേർന്നു. മർദ്ദങ്ങൾ വനഭൂക്കളായിരുന്നു
 വെങ്കിലും അതു ലേരും ഗണ്യമാക്കാതെ അവിട്ട
 ന്നു സഞ്ചരിച്ചു. പക്ഷേ പ്രാപ്തലക്ഷ്യനായ അങ്ങ്
 അതിവേഗത്തിൽ ഇവിടെനിന്നു നിർത്തിച്ചു! അല്ല
 ആ അവിവേകിയായ നിഷാദൻ അങ്ങേയേ.....
 മറച്ചു! അങ്ങനെ ലോകത്തിൽ അന്ധകാരം വമി

ച്ചു! ആ മണിത്തേരും പൊൻവിപഞ്ചിയും ഇവിടെ
 അവശേഷിച്ചു! ചർക്കയുടെ തുടുത്ത വെൺപുഞ്ചി
 രിയും അതിന്റെ മധുരസ്പന്ദനവും മാത്രം ഭാരത
 ത്തിനു് അഭയമായി ഭവിച്ചു!

അവിട്ടത്തെ പരിചിതമായ ഹൃദയം—! അതു്
 അപ്ലവ്യാദികംപോലെ വെണ്മ പുറത്തുതായിരുന്നു. ക
 പടയുടെ മൊട്ടുകൾ ആ ഹൃദയത്തിൽ അങ്കുരിച്ചി
 ടിപ്പു; വിശപ്പേപ്രമത്തിന്റെ പരിമളം അതിനു
 മാറ്റം കൂട്ടിയിട്ടുണ്ടു്.

പാരാവാരംപോലെ പരന്നതും വിവിധസംഭവ
 പരമ്പരാരംഗിതവുമാണു് ആ വിശപ്പജീവിതം.
 'ലോകമാകെ തൻകടുംബ'മെന്നുള്ള ഭിദ്യമന്ത്രം ആ
 ജീവിതനിമ്നതയ്ക്കു് മാറ്റുനിർദ്ദേശം ചെയ്തു. പ്രതി
 രോധിച്ചുനിന്ന പാറക്കെട്ടുകളെയെല്ലാം കളമങ്കര
 ഗാനാളതത്തിൽ അലിയിച്ചു ചേർത്തുകൊണ്ടു പ്രയാ
 ണം ചെയ്തു, ആ ജീവിതതരംഗിണിയുടെ കൈവ
 ടികൾ ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗത്തും സഞ്ചരിച്ചു
 ഫാ! ഒടുവിൽ അതു്.....അവസാനിച്ചു!

ഭാരതത്തിന്റെ ഹൃദയത്തുവായ വിശിഷ്ടാത്മാ
 വേ, മഹാസാമാജ്യസിംഹാസനത്തെപ്പോലും അ
 ഹിംസയുടെ നേരിയ നുലുകൊണ്ടുവിമയിച്ചുരുളിയ
 മഹാത്മാഗിവർച്ച, ലാളിത്യത്തിന്റെ മധുരിമ ഇതേ
 മരുപ്രദേശത്തിൽ വിതച്ചു ഫലം കൊള്ളു വിശ്വാ
 ത്തര, സേവനത്തേ ജീവിതാഭർക്കമായി കരുതിയ
 ലോകസേവക, അവിട്ടനു നരപരമായ ജഡത്തേ
 സന്തുഷ്ടിച്ചെങ്കിലും, അവിട്ടത്തെ നിസ്സലമായ കീ
 ത്തിയാവളും ആയുറാനന്തം അക്ഷയമായി നില്പ
 നില്ക്കും. പക്ഷേ, അവിട്ടത്തെ അഭാവത്തിൽ മുറി
 വേററ വിശ്വത്തിന്റെ ഭീനരോദനവും അതോടൊ
 പ്പം ഇങ്ങനെ അലയടിയ്ക്കും—“ഭാരതം അനന്ദം;
 വിശ്വം വിവരം!”

അമരജ്യോതിസ്സ്.

എസ്. എൻ. ഗണേശൻ.

മഹാത്മജി, മഹാത്മജി, അങ്ങങ്ങവിടേപ്പോയി? വിശാലമായ ഈ ലോകത്തിൽ നിന്ന് അങ്ങങ്ങവിടേപ്പോയി? അവിടുന്നു ഞങ്ങളുടെയെല്ലാം നാഥനായിരുന്നല്ലോ. ഞങ്ങളെ കിന്റത്തുരക്കിക്കൊന്നിനായാ? മോരതംബ ഏറ്റവും സ്നേഹിച്ച മനസ്സുതന്നെയിരുന്നല്ലോ അങ്ങ്. അറുളിനി ആരേ സ്നേഹിക്കും? ആരുടെ നിമകയിൽ അവളിനി വാത്സല്യപൂർവ്വം ചുംബിക്കും? അവളിനി ആരെ താലോലിക്കും? അവളുടെ ഏകാധാരവും അങ്ങല്ലായിരുന്നോ? അവളെ അനാഥയാക്കിയിട്ട് അങ്ങ് റോഡുളഞ്ഞു. അവർക്കിനി ആധാരമുണ്ടാ?

അനേകസഹസ്രം ബാലികാബാലന്മാരുടെ കളിത്തോഴനായിരുന്നല്ലോ അങ്ങ്? അങ്ങയുടെ ആ വിശ്വവിമോഹനമായ പുഞ്ചിരി അവരെ എത്രമാത്രം ആകർഷിച്ചു? അവരെ അങ്ങയ്ക്കു വേണ്ട? അങ്ങയെ കാണാതെ അവരെല്ലാം വിലപിക്കുന്നു. — തലരല്ലന്നു. അവരിനി ആരോടു കളിക്കും? ആ പുഞ്ചിരി ഇനി അവരെവിടെക്കാണുന്നോ?

വിദ്യാർത്ഥിനീവിദ്യാർത്ഥികളുടെ അനിവേശമൃഗസർഗ്ഗത്വമായിരുന്നു അങ്ങ്. അവരെല്ലാം അങ്ങയുടെ ഉപദേശം അനുസരിക്കാൻ സദാ തയ്യാറായില്ലേ? അങ്ങയെ അവർ വിശ്വസിച്ചില്ലേ? അനുഗമിച്ചില്ലേ? അവരെ വിട്ടിട്ട് അങ്ങ് ഏവിടെയ്ക്കുപോയി? അവരിനി ആരുടെ കൈ പിടിച്ചുകൊണ്ടു മുന്പോട്ടു നടക്കും? അവർക്കിനി സുഖദേശം നൽകാനാത്? അങ്ങ് തിരിഞ്ഞുപോലും നോക്കുന്നില്ലല്ലോ.

യുവലോകത്തിന്റെ ഏഭയരക്കുരവും അങ്ങയിരുന്നു. അവരിത്രനാൾ മുന്പോട്ടു ഗമിച്ചത് അങ്ങയുടെ ആത്മശക്തി കൊണ്ടല്ലായിരുന്നോ? വേടിക്കൊരിൻകാൻ അവരെ പഠിപ്പിച്ച നേതാവല്ലേ അങ്ങ്? അവരുടെ വിറച്ച ഏഭയങ്ങൾക്കു വീര നഖ്കിയത് അങ്ങായിരുന്നില്ലേ? അങ്ങല്ലേ അവരെ ധർമ്മലാത്തിനു സജ്ജമാക്കി നിറുത്തിയത്? പരാജയം കണ്ടു പലപ്പോഴും ഭയന്നോടാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ പരമചാവനമായ ഗീതാരതപങ്ങളുപദേശിച്ച് അവരെ തടഞ്ഞു നിർത്തിയതും അങ്ങല്ലേ? അഹിംസയാകുന്ന ഭിദ്യോസ്രം അവർക്കു തന്നെ കൊടുത്തു. അന്നൊരു ഭിദ്യം തെക്കെ ആഫ്രിക്കയിൽ ഒരുവൻ അങ്ങയെ മർദ്ദിച്ചു ബോധരഹിതനാക്കി വീഴ്ത്തി. അങ്ങയ്ക്കു ബോധം വന്നപ്പോൾ അങ്ങയുടെ വാക്ക് “എന്നെ ഉപദേശിച്ചവനെ ഉടൻ വിടണം” എന്ന

ല്ലായിരുന്നോ? ആ വാക്കുകൾ ലോകം മറക്കുമോ? ആ അഹിംസയെ ലോകം രൂക്ഷിക്കുമോ? യുവലോകം അതിനെ അനാദിക്കുമോ? അങ്ങയുടെ സേനാനികൾ “അഹിംസ”യെന്ന അസ്രവ്യമന്ത്രി സഹനമാകുന്ന പടച്ചട്ടയണിഞ്ഞിങ്ങി, അങ്ങ “അകുമരംമിത്വം” എന്ന പത്മവൃന്ദം രചിച്ചു. “സത്യം” എന്ന അണു ബാംബു പ്രയോഗിച്ചു. അങ്ങയുടെ പരാക്രമം കണ്ടു വിദേശീയർ കിട്ടകിടെ വിറച്ചില്ലേ? അവർ ആയുധംവെച്ചു അടി പണിയാൻ തുടങ്ങിയില്ലേ? അങ്ങയുടെ ഭക്തൻ ആനന്ദപുഷ്പകിരമായതു അങ്ങ് കണ്ടില്ലേ? അവരുടെ ആനന്ദത്തിന്റെ സീമ ഭൂമി ഭൂമി അല്ലെന്നു നോക്കാൻ അങ്ങ് വിസമ്മതിച്ചു കളഞ്ഞല്ലോ! വിജയം പ്രാപ്തമായപ്പോൾ അങ്ങ് അവരെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞു കളഞ്ഞല്ലോ! അയ്യോ! അവരെല്ലാമിതാ പരിഭ്രാന്തരായുഴലുന്നു. അങ്ങവരെക്കാണുന്നില്ലേ?

അങ്ങ് ഭാരതീയ കർഷകരുടെ കണ്ണിലുണ്ണിയായിരുന്നു. അവരെല്ലാം അങ്ങയുടെ ഉപസേവനമായിരുന്നു. അവരെല്ലാ പിഴ ചെയ്തിട്ടാണവരെ അങ്ങ് വിട്ടുപിരിഞ്ഞത്? എന്തെല്ലാം വാങ്ങാൻ അവർക്കു അങ്ങ് കൊടുത്തു? വിശാലമായ വിശ്വാസം അവർക്കു അണിമുപ്പൊടുത്തത് അങ്ങായിരുന്നു. അങ്ങല്ലേ അവർക്കു ചക്കാരുധം നല്കിയത്. ഗ്രാമീണരുടെ കടിലുകകിൽ അങ്ങയുടെ ചക്ക കറങ്ങാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ മഞ്ചെസ്റ്ററിലെ മുതലാളികളുടെ വയറിൽ അന്നയാത്ത അഗ്നി കത്തിക്കാളാൻ തുടങ്ങിയില്ലേ? പരിപാവനമായ ഓളം തന്നതും അങ്ങാണു്. അവരുടെ തോളിൽ സ്നേഹപൂർവ്വം കൈയിട്ട് അങ്ങ് അവരെ ഉന്നതിയിലേക്കു നയിച്ചു. അവരുടെ പ്രതിനിധിയായി—സാക്ഷാൽ ഭാരതീയനായി—അങ്ങ് ബിലാത്തിയിൽ പോയി; വട്ടമരസുപേക്ഷ നന്തിൽ പങ്കെടുത്തു. അവരതു മറക്കുമോ? ആ കർഷകസോദരരെ അങ്ങ് മറക്കുകയെന്തിനായല്ലോ. അപ്പം കൂടെ അവരെ മുന്പോട്ടു കൊണ്ടു പോകാതെ അങ്ങ് കടന്നു കളഞ്ഞല്ലോ. അവരുടെ മുട്ടു കണ്ണിരിതാ കടകളെ ഭൂഴ്കുന്നു.

ഹരിജനങ്ങളുടെ ഏകവലംബം അങ്ങായിരുന്നില്ലേ? അങ്ങല്ലേ അവരെ ദൈവസന്നിധിയിലേക്കു ക്ഷണിച്ചത്? കൈയ്ക്കു പിടിച്ചു അവരെ രാജവിധിയിൽ കൂടി അങ്ങ് നയിച്ചില്ലേ? അവരുടെ ആത്മാഭിമാനത്തിനുണർവു കൊടുത്തതങ്ങാണു്. അതു

കൊണ്ടല്ലേ അവർ അങ്ങയെ ഏതെങ്കിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നതു്? ആ ഹരിജനങ്ങളിൽ വഴിയുധാരമായി നില്ക്കുന്നു. അങ്ങയുടെ ഹരിജനത്വം കൈമാറ്റം ചെയ്തുകൊടുത്തു കിട്ടിയിട്ടുണ്ടെന്നു. അവരുടെ കണ്ണുനീർ ഗംഗാപ്രവാഹം പോലെഴുകുന്നതങ്ങു കാണുന്നില്ലെന്നുണ്ടോ? അവർക്കിനി ആധാരമാരു്? അവരിനി ആരുടെ മുഖം കണ്ടു് ആനന്ദിക്കും; ചിരിക്കും?

മർദ്ദിതരുടെ മാനസം രക്ഷണത്തിന്നു വേണ്ടി “മോലോകരല്ലൊരുമെന്നുപോലെ” എന്ന പല്ലവി പാടി കൊണ്ടു് അങ്ങു മുതിർന്നു മുന്നോട്ടു വന്നു. അവരെ അങ്ങു് ഉദ്ധരിച്ചു. അടിമത്വത്തിന്റെ ശൃംഖല അങ്ങയുടെ പല്ലവ തൂല്യമായ കരങ്ങൾ പൊട്ടിച്ചു കളഞ്ഞു. അവർ മുക്തരായി. അവരിന്നു ഏതുമായ കൃതജ്ഞത കാണിക്കുന്നു. അവരുടെ കൂപ്പുകൈകളെത്തു കാണുന്നില്ലേ?

അങ്ങു് ഇഹത്തിലും പരത്തിലും സാമ്രാജ്യം സ്ഥാപിച്ചു—ഇഹത്തിലെ സാമ്രാജ്യം അങ്ങു് ഞങ്ങൾക്കു ഭരണം ചെയ്തു. അതിവിസ തൃതമായ ഒരു സാമ്രാജ്യം—അചഞ്ചലമായ സാമ്രാജ്യം—ആലസ്യരും അധഃപതിക്കത്ത സാമ്രാജ്യം—പരിപാവനമായ സാമ്രാജ്യം—സീമകളില്ലാത്ത സാമ്രാജ്യം. അതിൽ പാലും തേനും ഒഴുകിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പു അങ്ങു് പൊയ്ക്കുളഞ്ഞതെന്തു്? ഇവിടെ അങ്ങയുടെ രോലി കഴിഞ്ഞിരിക്കാം—പരലോക സാമ്രാജ്യത്തേയും പരിപാവനമാക്കുവാനായിരിക്കും അങ്ങു് പോയതു്. അങ്ങു് കർത്തവ്യനിരതനാണ്. മഹാത്മജി, അങ്ങു് കർത്തവ്യനിരതനാണ്—അങ്ങേക്കു കർത്തവ്യമുണ്ടു്.

ഭാരതമെന്ന പുഷ്പവാടിയിലെ പരിമളമേറിയാലുഷ്മായിരുന്നു അങ്ങു്. അതിന്റെ കാന്തികണ്ടു് ആവാടികയിലെ അനേകം അനുകൂലമുദ്രകൾ അസ്പഷ്ടം കലർത്തിയില്ലേ? അതിന്റെ മധ്യ നക്ഷത്രം എത്ര എത്ര ഭൂമിത്തലം സമീപിച്ചു! പരിപൂർണ്ണമായ് അതു വികസിച്ചല്ലോ. യഥാകാലം ബീജാവാരവും നടന്നല്ലോ. “സ്വാതന്ത്ര്യം” എന്ന കായും കാച്ചിപ്പോന്നല്ലോ. എന്നാൽ അതു പിഞ്ചായിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ ഏതോ ഒരു കീടം അതിന്റെ തെളിമയ്ക്കു കളഞ്ഞു. അതോ അതു നിലം പതിച്ചുവോ? ഞങ്ങളുടെ ആശയവും തകർന്നുവോ!

അങ്ങു് മനുഷ്യസമൂഹത്തെ—അല്ല—സർവ്വജീവജാലത്തെയും സ്നേഹിച്ചിരുന്നുല്ലോ. അവയെല്ലാം അങ്ങയെയും സ്നേഹിച്ചിരുന്നില്ലേ? ആരായിച്ചിരുന്നില്ല? അങ്ങു് ഞങ്ങളുടെയെല്ലാം “ബാപുജി”യായിരുന്നില്ലേ? ഞങ്ങളുടെയെല്ലാം അങ്ങു് മറന്നുവോ?

ലോകത്തെ അങ്ങു് മറന്നുവോ? അതിന്നു ഭവമ്പൽ കൊള്ളുന്നു. ഭാരതാംബയെ തൃപ്തിച്ചുവോ? അങ്ങു് യുടെ “ജവാഹർ”നെയും അങ്ങു് തൃപ്തിച്ചുവോ? അല്ലേഹമിന്നു വിജയിക്കുകയുണ്ടെന്നു. അങ്ങു് ഇഹത്തന്നെ കാണുന്നില്ലേ? പണ്ഡിതന് മോത്തിലാൽ ആ “ജവാഹർ” * എന്ന അങ്ങയുടെ ഭയ്യിലേർപ്പിച്ചിട്ടല്ലേ പോയതു്? അങ്ങു് അതു മറന്നു പോയോ? ഭാരതം അങ്ങയ്ക്കു കർത്തവ്യമുണ്ടു്. അങ്ങു് രക്ഷാസന്നിധിയായി അങ്ങയുടെ ശത്രുവിനേയും തൃപ്തമാക്കി.

അങ്ങു് മോശത്തിലെ കൈവളിച്ചവരായിരുന്നു ലോകം മുഴുവനും ഒളി വീശിയ ജീവം. അതിന്റെ ജാപം—അമരമുച്ചാരിസ്—അങ്ങയുടെ ആശയമായിരുന്നു. അങ്ങയുടെ ആത്മശക്തിയായിരുന്നു അതിന്റെ തിരികൾ. അങ്ങയുടെ മുട്ട രക്തമായിരുന്നു അതിന്റെ ഏണ്ണ. അങ്ങയുടെ ജീവിതം അമരസങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചു. അവയെ ശോഭയമാനമാക്കി. ആരോ ഒരു അങ്ങൻ—മുഖൻ—അറിവറവൻ—പുറക്കാലുകൊണ്ടു് ആ ജീവത്തെ തട്ടിമറിയിച്ചു. അഹോ! അതു നിലം പതിച്ചു. ഏണ്ണയും കളഞ്ഞു ഞങ്ങളുടെ ദുരന്തം—എന്നാൽ ആ നിമി—ആ ആമരശക്തി നശിച്ചിട്ടില്ല. അജ്യോതിസ്സും—അതേ ആ ആദർശങ്ങളും—പുഷ്പമായികും ഉജ്ജ്വലമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അജ്യോതിസ്സ് വേഗം മങ്ങിപ്പോകുമോ? അതോ ആ ജ്യോതിസ്സിനെ പേറിക്കൊണ്ടു്—ആ തിരികളെ ഏറിക്കൊണ്ടു്—മരണരണ്ടിലും ഇവ അന്ധകാരത്തെ അകറ്റുമോ? ജവാഹർ ആ ജ്യോതിസ്സിനെ താങ്ങി നിലനിൽക്കുകയില്ലേ? നമുക്കൊരിക്കലും.

ബാപുജി,—ലോകവത്സലിതാവേ—പോടിക്കാതിരിക്കാൻ പഠിച്ചിട്ടുള്ളതോ, അങ്ങവിടെപ്പോയി? നക്ഷത്രങ്ങളുടെ ഇടയിൽ അങ്ങു് മാഞ്ഞു കളഞ്ഞുവോ? അഹിംസോപാസകനെ—ലോകജീവിതം—മനുഷ്യമുന്തിരിയെ—കർമ്മകളുടെയുമേ—ഹരിതം സുഹൃത്തേ—കരയററ കനകാകാമളനേ—അങ്ങവിടെപ്പോയി? മഹാത്മജി—അങ്ങവിടെപ്പോയ?—ബാപുജി—അ—ങ്ങ—എ—യി—രു—പോ—യി

വാസംസി ജിണ്ണാണി യഥാ വിധായ നവാനി ഗുഹ്ണാതി നരോപഭാണി, തഥാ ശരീരണി വിധായ ജിർണാ-സ്മൃന്യാതി സം യാതി നവാനി ഭേദി ||

ഗീത. II. 22.

* “ജവാഹർ” എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥം “അന്തം” എന്നാണ്.

ശശികല

ജി. എം.

“ശശി—” പ്രേമചന്ദ്രന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു. ഗർഭഭം കൊണ്ട് അവൻ ഒരുക്കും പോലും തുടൻ പറയാൻ സാധിച്ചില്ല.

“ചേട്ടാ—ഇനി എന്നും കാണും” അവൾ സങ്കടത്തോടുകൂടി ചോദിച്ചു. യൗവനാരംഭമായതേയുള്ളുവെങ്കിലും ആ വേർപാടിന്റെ തീക്ഷ്ണത അവളുടെ മുഖത്തു പ്രതിബിംബിച്ചു.

ശശികലയും പ്രേമചന്ദ്രനും അവർ കൗകീകാമുകന്മാരാണെന്നു പറയാമായിട്ടില്ല. അവൻ പതിനെട്ടും അവൾക്ക് പതിന്നാലും വയസ്സേ പ്രായമായിട്ടുള്ളൂ. ചങ്ങനാശ്ശേരിയിലെ സാമാന്യം ഭേദപ്പെട്ട പേരയിൽ എന്ന കുടുംബത്തിലെ ഏകസന്താനമാണ് പ്രേമചന്ദ്രൻ. ചങ്ങനാശ്ശേരിയിൽ സബ് രജിസ്ട്രാറായി രണ്ടു കൊല്ലത്തിനു മുമ്പുവന്ന മി: കേശവമേനോന്റെ പുത്രിയാണ് ശശികല. സബ് രജിസ്ട്രാർ വന്നു പേരയിൽ കുടുംബത്തിന്റെ തൊട്ടടുത്ത വീട്ടിൽ താമസമാക്കി അധിക ദിവസം കഴിയുന്നതിനു മുമ്പ് പ്രേമചന്ദ്രനുമായി പരിചയപ്പെടുകയും അവൻ ആ വീട്ടിലേ ഒരു നിത്യസഹവാസിയാകുകയും ചെയ്തു.

അന്നു വെറും ഒരു ബാലികമാത്രമായിരുന്ന ശശികല പ്രേമചന്ദ്രന്റെ ശ്രദ്ധയെ വളരെ ആകർഷിച്ചു. അവളുടെ സാഹചര്യം അവനെ അത്യധികം ആനന്ദിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. സുഷുപ്തം സുന്ദരവദനനുമായ ആ ബാലനേക്കാണെന്നും അവനുമായി

സംസാരിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതും ശശികലക്കും ഉന്മേഷം പ്രദമായിരുന്നു. സീനിയർ ഇൻറർ മീഡിയേറ്ററിനു പഠിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന പ്രേമചന്ദ്രനോടു അന്ന് ഫോത്തു ഹാറത്തിൽ ആയിരുന്ന ശശികലയേ “വല്ലഭം പറഞ്ഞു കൊടുത്തു പഠിപ്പിക്കണ” മെന്നുള്ള സബ് രജിസ്ട്രാർ അവർകൾ ചെയ്ത അപേക്ഷ ആ ബാലികാ ബാലന്മാരുടെ ഹൃദയത്തിന് തൈലസേചനം തന്നെയായിരുന്നു.

അവർ തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന മൈത്രി അനേദിനും വളർന്നു കൊണ്ടേയിരുന്നു. പ്രേമമെന്തെന്നറിയാൻ പാടില്ലാതിരുന്ന പിഞ്ചുഹൃദയങ്ങൾ തമ്മിൽ എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു ചേച്ചിയിൽ ലയിച്ചു. ചന്ദ്രനെ ശാണാതെ ശരിക്കും അവളെക്കാണാതെ ചന്ദ്രനും ജീവികാൻ സാജ് മില്ലെന്നുള്ള നിലയായി. അനല്പായ സമയങ്ങളിൽ ഏറിയ സമയവും അവരെ ഒന്നിച്ചു തന്നെ കാണാമായിരുന്നു.

യൗവനാരംഭത്തോടുകൂടി ശശികലയും പ്രേമചന്ദ്രനുമായുള്ള ഈ വേഴ്ചയിൽ അവളുടെ അച്ഛനും അമ്മയ്ക്കും ചില ആശങ്കകൾ ഉണ്ടായെങ്കിലും ആ ബാലന്റെ സ്വഭാവഗുണവും വിദ്യാഭ്യാസവും അവർക്കു തെല്ലൊരാശ്വാസം നല്കി. അപ്പോൾ അവർ തമ്മിൽ പ്രേമബലമായി പോയാൽ തന്നെ ആ ഒരു ബന്ധം ഒരു പോരായ്മയായി ആ മാതാപിതാക്കന്മാർ കരുതിയുമില്ല. പ്രേമചന്ദ്രനാണെങ്കിൽ അവനെ അവഗാഹം സ്നേഹിക്കുന്ന അവന്റെ അമ്മ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. സ്വപ്ന

തൃന്റെ സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റിയിൽ പൂർണ്ണ വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്ന ആ മാതാവ് അവന്റെ നടപടിയിൽ ലേശം പോലും സംശയിച്ചില്ല.

ഈ പരിതസ്ഥിതിയിൽ ആ ബാലികാ ബാലന്മാരുടെ സ്നേഹം ക്രമേണ അനുരാഗമോ പ്രേമമോ ആയിപ്പോയാൽ തന്നെ അതിശയിക്കാതിരിയ്ക്കില്ല. എന്നാൽ അവരുടെ പെരുമാറ്റത്തിൽ ഇന്ന് ചെറുപ്പക്കാരുടെയിടയിൽ കാണുന്ന ബാലിശമായ നടപടിയുടെ ലേശം പോലും കാണാൻ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഏതു മ്ലാനതയിൽ ഇരുന്നാലും ചന്ദ്രനെക്കണ്ടുപോകാൻ ശശിയുടെ മുഖകലം ആനന്ദപൂർണ്ണമാകും. ഏതുസങ്കടാവസ്ഥയിൽ ആയിരുന്നാലും ചന്ദ്രൻ ശശിയെക്കണ്ടുപോകാൻ ഒരു സ്വപ്നലോകം സഞ്ചാരമാകും. എത്രനേരം ഒരുമിച്ചിരുന്നാലും അവർക്കു മുപ്പിച്ചില്ല. ഏതു കാഴ്ച തെറ്റാറി സംസാരിച്ചാലും അവർക്കു സന്തോഷമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഇങ്ങിനെയുള്ള ഒരു സ്നേഹബന്ധം ഒരു പക്ഷെ പ്രേമമോ അനുരാഗമോ ആയി പരിണമിച്ചു കൊണ്ടുവന്നതായ അവസരത്തിലാണ് സബ്ജക്ടിസ്റ്റാർ നാഗർകോവിലിലേക്കു സ്ഥലം മാറ്റത്തിനു ആർഡർ കിട്ടിയത്.

സബ്ജക്ടിസ്റ്റാർ കുടുംബവും യാത്ര തിരിക്കുന്നതിനുള്ള സമയത്തിനു കുറച്ചുമുമ്പ് ഏകാന്തമായി സംസാരിക്കാൻ സ്വപ്നനേരം കിട്ടിയപ്പോൾ ശശിയും ചന്ദ്രനും ഉണ്ടായ സംഭാഷണമാണ് ആദ്യം ചേർത്തിരിക്കുന്നത്. സങ്കടാധിക്യത്താൽ രണ്ടുപേർക്കും കൂടുതലായി ഒന്നും സംസാരിക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല. കാൽ മണിക്കൂർ നേരം രണ്ടുപേരുടേയും ഹൃദയങ്ങൾ തമ്മിൽ മൗനസംഭാഷണം നടത്തി. അങ്ങിനെ അവർ തമ്മിൽ വേർപെടുകയും ചെയ്തു.

* * * *

കാലം പിന്നെയും കഴിഞ്ഞു. കഥകൾ നിറഞ്ഞ അഞ്ചു വർഷവും പോയി. ഇന്ന് പ്രേമചന്ദ്രൻ എം. എസ്. സി. ആണ്. തിരുവനന്തപുരം യൂണിവേഴ്സിറ്റി കാളേജിലെ ഒരു ജൂനിയർ ലെക്ചററാണ്. അന്ന് വൈകുന്നേരം ടെന്നിസ് കളിയും കഴിഞ്ഞു വീട്ടിൽവന്നപ്പോൾ മനസ്സിന് എന്തോ ഒരു വൈഷമ്യം പോലെ തോന്നുകയാൽ തമ്പാറൂർ ശ്രീകുമാർ ടാക്കീസിലെ സിനിമ കണ്ടു് ആ സുഖക്കേടു മാറിക്കളയാമെന്നു പ്രേമചന്ദ്രൻ തീരുമാനിച്ചു. തിരുവനന്തപുരത്ത് ബാൽക്കണിയിലേക്കു കയറിയതും വൈദ്യുതപ്രവാഹത്താലെന്നപോലെ അയാൾ നിന്നതും ഒന്നിച്ചു കഴിഞ്ഞു. അവിടെയിരുന്ന അതിസുന്ദരിയായ ഒരു തരുണീമണിയാണ് അയാളിൽ ഈ അവസ്ഥയോടേം ഉണ്ടാക്കിയത്. അവരുടെ നന്മയ്ക്കു തമ്മിൽ ഇടത്തു അടുത്ത ക്ഷണത്തിൽ ആ യുവതി അവളുടെ നോട്ടം പിൻവലിച്ചു, നിരവധി പൂച്ചുന്മുരണകൾ പ്രേമചന്ദ്രന്റെ ഉള്ളിൽ ഇറങ്ങിക്കയറി. അഞ്ചുകൊല്ലത്തിനു മുമ്പ് ചങ്ങനാശ്ശേരിയിൽ വെച്ചു പിരിഞ്ഞ ശശികലയാണോ അതെന്നു അയാൾ സംശയിച്ചു. ആ വേർപെടലിനുശേഷം അയാൾ തിരുവനന്തപുരത്തു ചെന്നതും അടുത്ത ദിവസം തന്നെ നാഗർകോവിലിൽ പോയി സബ്ജക്ടിസ്റ്റാർ കേശവമേനോനെ അന്വേഷിച്ചതും, അദ്ദേഹം അവയിൽ പോയതായി അറിഞ്ഞതും, ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ശശികലയിൽനിന്നും ചില എഴുത്തുകൾ കിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നതും, പിന്നീട് അതു നിശ്ശേഷം നിന്നതും, അവളെ ഒന്നുകാണാൻ പിന്നീട് അയാൾ വളരെ ശ്രമിച്ചു നിരാശനായതും എല്ലാം ചലച്ചിത്രത്തിലെന്നപോലെ അയാളുടെ മനസ്സിൽ കൂടി പാഞ്ഞു. ആ യുവതിയുടെ അടുത്തു്

10

20

10

അവളുടെ അച്ഛൻ ഉണ്ടോ എന്നു അയാൾ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. വേറെ ഒന്നരണ്ടു സ്ത്രീകൾമാത്രമേ അവളുടെ കൂടെയുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. മാതാവിനേയും കണ്ടില്ല. സന്മാഗ്നിയുടെ കരയൊക്കെ ശ്രദ്ധപതിപ്പിച്ചിരുന്ന ചന്ദ്രൻ ആ യുവതി ആരെന്നുള്ള ഒരു അന്വേഷണത്തിനു മുമ്പെ അയാളുടെ ഏതൊരു സാമ്പ്യത്തിനു കിട്ടിയ പതിയെ വളച്ചുവെ പോഷിപ്പിച്ചു കൊണ്ടു അവിടെ ഒരു കൗസരയിൽ ഇരുന്നു. ഒന്നരണ്ടു നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ സിനിമാ ഭരതം ഭിക്കുകയും ചെയ്തു.

ചന്ദ്രൻ അന്നു യഥാർത്ഥത്തിൽ കണ്ടത് അവിടെ പ്രദർശിപ്പിച്ച സിനിമായല്ലായിരുന്നു. ആ ഇരുട്ടിൽ അയാൾ മുമ്പിൽ കണ്ട തരണീമണിയുടെ രൂപം ധ്യാനിക്കുകയും ശശികലയുടെ രൂപവുമായി അവളെ താരതമ്യപ്പെടുത്തുകയും ആ ബാല്യകാല സഖിയുമായി അയാൾ കഴിച്ച ആ അനർത്ഥനിമിഷങ്ങളെ വിഭാവനം ചെയ്യുകയുമായിരുന്നു. സിനിമാ കഴിഞ്ഞു എന്നു വഞ്ചിഭൂമിപാടും ആളുകളുടെ എഴുന്നേല്പും കണ്ടു മനസ്സിലാക്കിയ ചന്ദ്രൻ സാവധാനം എഴുന്നേറ്റു തന്റെ മുമ്പിൽ കൂടി ഒന്നരണ്ടു പ്രാവശ്യം തിരിഞ്ഞുനോക്കിയും പഞ്ചിരിച്ചും കൊണ്ടു പോയ ആ യുവതിയുടെ പിന്നാലെ താഴെ ഇറങ്ങി. അവളെ പിന്തുടർന്ന് അവളുടെ വീടേതാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയാൽ എന്താണെന്നു ആ ലോചിച്ചു കൊണ്ടു നില്ക്കേ ഒരു മോട്ടാർ കാറിൽ അവളും കൂട്ടുകാരും കയറി തിരിച്ചുകഴിഞ്ഞു.

പിറേദിവസം രാവിലെ പ്രേമചന്ദ്രൻ തന്റെ ചിന്താഭാരവുമായി ശാസ്താംഗലം റോഡിൽ കൂടെ നടന്നു പോകുമ്പോൾ “എന്താ ചന്ദ്രൻ, എന്തെ അറിയുകയില്ലേ?” എന്നു ഒരാൾ ചോദിച്ചു. ചന്ദ്രൻ പൊതുവെ അറിയുന്നതോടുകൂടി സാമ്യം രജിസ്ട്രാർ

മി. കേശവമേനോന്റെ മുഖത്തേയ്ക്കായിരുന്നു. മഴവെള്ളം കണ്ടു വേഴാമ്പലിന്റെ തെന്തെപ്പോലെ ചന്ദ്രന്റെ ഏതൊരു കത്തിച്ചുവാടി. അടുത്തദിവസം തിരുവനന്തപുരം ഡിസ്ട്രിക്ട് രജിസ്ട്രാറായിത്തന്നെ നിയമിച്ചു എന്നും ചാർജ് എടുത്തു എന്നും, ശാസ്താംഗലത്തു താമസമാക്കിയെന്നും മുരുകത്തിൽ അദ്ദേഹം ചന്ദ്രനെ മനസ്സിലാക്കി. മറ്റു തിട്ടക്കുണ്ടോലി ഇല്ലെങ്കിൽ വീട്ടിലേയ്ക്കു പോകാമെന്നുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ക്ഷണത്തെ ചന്ദ്രൻ സസന്തോഷം സ്വീകരിച്ചു. ഒന്നിച്ചു നടക്കുന്നതിനിടയിൽ ശശിയുടെ കാഴ്ച ചോദിക്കണമെന്നു ചന്ദ്രൻ വിചാരിച്ചിരുന്നെങ്കിലും അതു അപമാനകരമായേക്കുമോ എന്നു വിചാരിച്ച അയാൾ വിരമിച്ചു. കേശവമേനോൻ പല കാര്യങ്ങളും സംസാരിച്ച കൂട്ടത്തിൽ ശശികലയെ കഴിഞ്ഞുകൊല്ലുവാക്കൂ ആർ. ബി. നായർ വിവാഹം ചെയ്തു എന്നും അയാൾ ഇപ്പോൾ യുദ്ധസേവനത്തിലാണെന്നും, അവൾ ഇപ്പോൾ തന്റെ കൂടെയുണ്ടെന്നും മറ്റും, ആ വിവരം കേൾക്കുന്നയാളിന് അതു എന്തുമാത്രം ഏതെങ്കിലും ഉണ്ടാക്കിയെന്നു മനസ്സിലാക്കാതെ, പറഞ്ഞു.

രണ്ടുപേരും കൂടി വീട്ടിൽ കയറിയിരുന്ന യുടനെ മകളെ വിളിച്ചു പറയ കൊണ്ടുവരാൻ മി. മേനോൻ പറഞ്ഞു. ഒരു ദിവസം കൊണ്ടു താൻ കെട്ടിപ്പൊക്കിയ ആശാസനത്തെ ചെറുവിരലിന്റെ ചെറു ചലനംകൊണ്ടു ശിഥിലമാക്കിയ ദുർവിധിയെ ശപിച്ചും അന്യകളുടെ മുമ്പിൽ തന്റെ മനോഹാരിണിയോടു് എന്തുനിലയിൽ പെരുമാറണമെന്നു ആലോചിച്ചു കൊണ്ടു ചന്ദ്രൻ ഇരിക്കുമ്പോൾ കയ്യിൽ ചായയുമായി “അച്ഛാ ഇദ്ദേഹം എന്തെ ഇന്നലെ തിരുവനന്തപുരത്തു കണ്ടിട്ടു് ആ ലവലാണു പറ്റാത്തതു്” കണ്ടു പരിചയം

പോലും കണ്ടില്ല" എന്ന് പരിഭവവും സ്നേഹവും കലർന്ന സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു കൊണ്ടുവന്ന ശശികലയെ ചന്ദ്രൻ ഒരു ഞെട്ടലോടുകൂടി നോക്കി: "പ്രായവും സപദി മാറി കാര്യവും" എന്നുള്ളതിനെ മനസ്സിലാക്കാതെ മുമ്പത്തേതിനേക്കാളും കൂടുതൽ സ്വാതന്ത്ര്യമായി വന്ന ശശിയെ അങ്ങപ്പോൾ ചന്ദ്രൻ അന്ധാളി ക്കു തന്നെയെ. സ്വപ്നസമയത്തെ പരിശ്രമംകൊണ്ട് മനശ്ശാഞ്ചല്യത്തെ മാറ്റിക്കൊണ്ട് ചന്ദ്രനും ആ സൗഹൃദസംഭാഷണത്തിൽ പങ്കുകൊണ്ടു. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കുണ്ടായശശിയുടെ വികാരഭ്രാന്തകമായ വീക്ഷണങ്ങൾ ചന്ദ്രന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പല വിചാരവീഥികളെ സൃഷ്ടിച്ചു—സന്മാർഗ്ഗബോധവും മര്യാദയുടെ സീമയും ഒരു വശത്തും, പുറംസ്തരങ്ങളുടെ ആഘാതങ്ങളും മാടകങ്ങളായ അവളുടെ കടാക്ഷങ്ങളും മറുവശത്തുമായി അയാളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഒരു വിപ്ലവം തന്നെ സൃഷ്ടിച്ചു. തൽക്കാലം ഒരു ശക്തിക്ക് മറുവശ ശക്തിയെ കീഴടക്കാൻ അനുവദിക്കാതെ, "എപ്പോഴും ഇവിടെ വരണം" എന്നുള്ള അർത്ഥത്തിന്റെയും മകളുടെയും വിനീതമായ അഭ്യർത്ഥനയെ എങ്ങിനെ പരിഗണിക്കണമെന്നു തീർച്ചയാക്കാതെ, ചന്ദ്രൻ യാത്ര പറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞു.

അനല്പായദിവസമായിരുന്ന അന്നത്തെ പകലും രാത്രിയും ചന്ദ്രന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും അവിസ്മരണീയമായ വയായിരുന്നു. ആശയം നിരാശയും തമ്മിൽ ഒരു ഭയങ്കരപ്പൊരാട്ടമാണ് അയാളുടെ ഉള്ളിൽ കടന്നത്. പരാധീനയായിത്തീർന്ന ശശിയെ സംബന്ധിച്ച് തന്റെ ഭാവിപരിപാടി എങ്ങിനെ ആയിരിക്കണമെന്നു അയാൾ വളരെ ക്ലേശിച്ചു ആലോചിച്ചു—യുവസഹജമായ ചില പ്രേരണ

കൾക്കു ചിലപ്പോൾ വശംവദനായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും പ്രേമചന്ദ്രന്റെ സന്മാർഗ്ഗനിഷ്ഠയെപ്പറ്റി അയാൾക്ക് അതുവരെ മനുഷ്യാപിക്കേണ്ടി വന്നിട്ടില്ല. ജീവിതത്തിന്റെ ദൈർഘ്യവും മനസ്സിന് ഉന്മേഷത്തിന്റെ ആവശ്യവും അയാളെ അറുളുടെ അടുത്തുപോയിക്കൊണ്ടു. അറുളുമായുള്ള അടുത്തപരിചയം അവരെ രണ്ടുപേരെയും അപഥത്തിലേയ്ക്കു നയിച്ചു. മോ എന്ന് അന്നത്തെ അവളുടെ വികാരതീക്ഷ്ണതമനസ്സിലാക്കിയ അയാൾ ശക്തിച്ചു. പേരിനുമാത്രം ഉണ്ണും അതിലും കുറച്ചു മാത്രം ഉറക്കുകയൊണ്ടു തൃപ്തിയടഞ്ഞ ആ യുവാവ് പിറേറ്റിവസം യുവസഹജമല്ലാത്ത ഒരു തീരുമാനത്തിൽ എത്തി. നിവർത്തിയുള്ളിടത്തോളം ആവിട്ടിൽ പോകാതിരിക്കണമെന്നും അവിടെപ്പോയാൽ തന്നെ അവളുമായി അധികം ഇടപെടരുതെന്നും തന്നിൽതന്നെ അധികം വിശ്വാസം തോന്നാതെ ആ യുവാവ് നിശ്ചയിച്ചു.

ശശിയെക്കാണണമെന്നുള്ള ആത്യാശയെ വളരെ ബലപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു പ്രേമചന്ദ്രൻ രൊഴുകഴിച്ചു. അടുത്ത ദിവസം ചന്ദ്രൻ കാളേജ് വളപ്പിൽ നിന്നിറങ്ങിയപ്പോൾ കണ്ടതു് രജിസ്ട്രാരെയാണ്. പിടിച്ചുപിടിയാലെ, ചന്ദ്രന്റെ തടസ്സങ്ങൾ കേൾക്കുകപോലും ചെയ്യാതെ, ചന്ദ്രനെ ശാസ്ത്രമംഗലത്തേയ്ക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോവുകതന്നെ ചെയ്തു. തന്റെ സകല മൺകരുതലുകളേയും തകിടംമറിച്ച് ചന്ദ്രനു ആ സൗന്ദര്യ മന്ദിരത്തിന്റെ സല്ലാപധാരണിയിൽ മതിമയക്കേണ്ടിവന്നു. ജീവിതത്തിൽ ഒരു നവചൈതന്യവുമായിട്ടാണ് ആ യുവകാമളൻ അന്നു അവിടെനിന്നും ഇറങ്ങിപ്പോന്നത്.

പ്രതീക്ഷകൾക്കും തീരുമാനങ്ങൾക്കും എല്ലാം വിപരീതമായി ചന്ദ്രൻ കേൾവാ

മേനോന്റെ വീട്ടിലെ ഒരു നിത്യസാഹചര്യമായി. മി: മേനോൻ വൈകുന്നേരം വീട്ടിലുണ്ടായിരുന്ന സമയങ്ങൾ വളരെ ചുരുക്കമായിരുന്നു. പ്രേമചന്ദ്രനും ശശികലയ്ക്കും സൈപരസംഭാഷണത്തിനു അറിയിട്ടുള്ളതായിരുന്നു. സൗകര്യവുമായിരുന്നു. വൈകുന്നേരം കാലേജ് വീട്ടിൽ ആദ്യം കാണുന്ന ശാസ്ത്രമംഗലം ബസ്സിൽ പ്രേമചന്ദ്രൻ ഇരിപ്പിടം പിടിക്കും. തിരുവല്ലയിലേക്കു രാത്രി ഏഴുമണിയോടെയും വരും.

ഡാക്ടർ ആർ. ബി. നായർ ശശികലയെ വിവാഹം ചെയ്ത രണ്ടു മാസം തികയുന്നതിനുമുമ്പ് അയാൾക്ക് തിരുവല്ലയിലേക്ക് വടക്കേ ഇൻഡ്യയിൽ പോകേണ്ടി വന്നു. പിന്നീട് നാലഞ്ചു മാസമായിട്ടും അയാൾക്ക് അവധിയെടുത്തു വരുവാനും സാധിച്ചില്ല. മധുവിധു പോലും ശരിയായി ആസ്വദിക്കാൻ സാധിക്കാതെ ആശയുടെ മുർഛാപ്രദശയിൽ നിരാശയുടെ അടിത്തട്ടിലേയ്ക്ക് തള്ളപ്പെട്ട ശശികല പൂർണ്ണമായിത്തീർന്നു. പ്രേമചന്ദ്രന്റെ സാഹചര്യത്തിൽ യാതൊരു തടസ്സവും കണ്ടില്ലെന്നു മാത്രമല്ല ആശയുടെ ഒരു നേരിയ രശ്മി കാണുക കൂടി ചെയ്തു. വെറും നമസ്സല്ലാപങ്ങളും ദീർഘനിശ്വാസങ്ങളും കൊണ്ട് കുറെ ദിവസങ്ങൾ അപകടം കൂടാതെ കഴിഞ്ഞു. ശശിയിൽനിന്നും ചില സൂചനകളും അറിയാതെയെന്നുള്ള മട്ടിലുള്ള ചെറിയ ചില സ്പർശങ്ങളും പഴയ സന്മാർഗ്ഗചിന്ത പ്രേമചന്ദ്രനിൽ തട്ടിയുണർത്തി. എത്രയായാലും മറ്റു പ്രേരണകൾക്ക് വശംവദനാകാതെ കഴിക്കണമെന്ന് ആ പതിനൊന്നാം മണിക്കൂറിലും ആ യുവഹൃദയൻ ദൃഢമായി ഉറച്ചിരുന്നു. പരകളത്രവും തന്റെ പൂർവ്വാലസവിധ്യമായിരുന്ന ശശിയെ അവളുടെ പ്രേരണ

വന്നാൽതന്നെയും കളങ്കപങ്കിലയാക്കുന്നതു് അയാൾക്ക് അസഹനീയമായിരുന്നു. അതുവരെ സുചരിതയായിത്തന്നെ കഴിഞ്ഞതായി ചന്ദ്രൻ പൂർണ്ണബോധ്യമുണ്ടായിരുന്ന അയാൾ പരിതഃസ്ഥിതിക്ക് വിധേയമാത്രമായതാണെന്നും അവളുടെ ആ നിസ്സഹായാവസ്ഥയെ ഒരുതരത്തിൽ ചൂഷണം ചെയ്തതായിരിക്കും, അയാളുടെ മറ്റുതരത്തിലുള്ള പ്രവൃത്തിയെന്നും അയാൾ ഉറച്ചു. അവളെ ഈ സ്ഥിതിയിൽ ആഹ്ലിത അവളുടെ ഭർത്താവിനെ അയാൾ ശപിച്ചു. ഇക്കിണിയൊക്കെയായിരുന്നാലും ഒരു ദിവസമെങ്കിലും അവളെ കാണാതെയോ അവളായി സല്ലപിക്കാതെയോ കഴിച്ചുകൂട്ടാൻ അയാൾക്ക് സാധ്യവുമല്ലാതെയായി.

അന്ന് ഒരു ഒഴിവു ദിവസമായിരുന്നു. പ്രേമചന്ദ്രൻ അവളുടെ വീട്ടിൽ പതിവിനു കറച്ചുനേരത്തെ എത്തി. പുറത്തു ആരെയും കാണാതിരുന്നതിനാൽ ആ പൂമുഖത്തിൽ ഒരു പത്രവും നോക്കിക്കൊണ്ടു കറച്ചുനേരം ഇരുന്നപ്പോൾ ഒരു വാല്യക്കാരൻ പയ്യൻവന്ന് യജമാനൻ കറച്ചുമുമ്പ് ആലവായ്ക്ക് എന്തോ അത്യാവശ്യം പ്രമാണിച്ചുപോയി എന്നും ശശികൊച്ചമ്മയ്ക്കു സൂചിപ്പിച്ചതെ കിടക്കയാണെന്നും അങ്ങോട്ടു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാൻ കൊച്ചമ്മ പറഞ്ഞു എന്നും അറിയിച്ചു. ആ പയ്യൻ ചന്ദ്രനെ ശശിയുടെ ശയനമുറി കാണിച്ചുകൊടുത്തു. ഒരു യുവതിയുടെ വിശേഷിച്ചും ഒരു വിവാഹിതയുടെ ശയനമുറിയിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നത് ശരിയാണോ എന്നു ശങ്കിച്ച വാളാൽ നിന്ന ചന്ദ്രൻ “എന്തിനു സംശയിക്കുന്നു ചേട്ടാ, ഇക്കുകയറിവരണം. എനിക്കു വിശേഷിച്ചു സുഖമേകുന്നതല്ല” എന്നുള്ള ശശിയുടെ സ്വാഗതംകേട്ട് മന

മില്ലാമനസ്സോടെ അകത്തേയ്ക്കുകയറി
ച്ചെന്നു. മറുഭുരിപ്പിക്കുകയും ആ മുറിയിൽ
യാതൊന്നുമില്ലായിരുന്നു. ശശി കിടന്ന
കുട്ടിലിൽത്തന്നെ ചന്ദ്രൻ ഇരിക്കാൻ സ്ഥല
മുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടു് ഒരു വശത്തേക്കു അപ്പം
മാറി. കൂടുതൽ കർശനവും സ്നേഹസംപൂ
ണ്ണവുമായ ഒരു ക്ഷണം അയാളെ അവ
ളുടെ പാർപ്പത്തിൽ ആ കുട്ടിലിൽ ആ
സന്ദർശനം—അന്നത്തെ ശശിയുടെ
സംഭാഷണം വികാരസമ്പന്നവും പ്രേമ
പ്രഭാവകരമായായിരുന്നു. അവയുടെ കയ
റിയതുകൊണ്ടു് അനൗചിത്യമായിരുന്നു
ആദ്യമായും ചന്ദ്രൻ തോന്നിയെങ്കിലും മാ
ദകമായ ആ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ അ
യാളും വിധിക്കു കീഴടങ്ങിയതിൽ അതുത
പ്പെടാനില്ല. അങ്ങിനെ അവൾ അന്നു്
പരിതൃപ്തയായി.

എന്നാൽ അന്നു് ആ വീട്ടിൽനിന്നും തി
രിച്ചുപോന്ന ചന്ദ്രൻ അങ്ങോട്ടുകയറി
ച്ചെന്ന ലഘുചിത്തനായ ചന്ദ്രനല്ലായിര
ന്നു. എന്തോ മഹാപരാധം ചെയ്തതായി
മനസ്സാക്ഷി അയാളെ ശല്യപ്പെടുത്തി.
ഒരു യുവതിയുടെ മുഖിൽ തന്റെ സകല
സ്ഥിരനിശ്ചയങ്ങളും ബലി കഴിക്കേണ്ടി
വന്ന ആ ബലഹീനതയെ അയാൾ പ
ഴിച്ചു. താൻ വഞ്ചിച്ച ആ ഭർത്താവു് ത
നിക്ക് അപരിചിതനാണല്ലോ എന്നുള്ള
ഒരു സമാധാനം വളരെ ബലപ്പെട്ടു അ
യാൾ സൃഷ്ടിച്ചു. എങ്ങിനെയായാലും ഈ
ബലഹീനത ആവർത്തിക്കപ്പെടുകയില്ലെ
ന്നു് വീണ്ടും അയാൾ നിശ്ചയിച്ചുറച്ചു.

രണ്ടു മൂന്നു ദിവസം മനസ്സിനു് യാതൊരു
സ്വസ്ഥതയില്ലാതെയും ശശിയെ കാണാ
തെയും കഴിച്ചു കൂട്ടി. വൈകുന്നേരം അ
ങ്ങോട്ടു ചെല്ലണമെന്നുള്ള ശശിയുടെ കുറി
പ്പു അയാളെ അവളുടെ വീട്ടിലേയ്ക്കു്
അന്നു് അഞ്ചു മണിയായപ്പോൾ ആനയ്ക്കു്

ച്ചു. പുരുഷത്തിൽ സുസ്തരവദനയാചി
നിന്നു സ്വാഗതമരുളിയ ശശിയിൽ യാ
തൊരുമനഃശ്വാബലവും കാണാത്തതിൽ
അയാൾ അതുതപ്പെട്ടു. ഒരു മണിക്കൂ
റിനുമുമ്പു് തന്റെ ഭർത്താവു് വന്നുചേർന്നു
എന്നും, അദ്ദേഹം കളിക്കുകയാണെന്നും,
ഇപ്പോൾ വരുമെന്നും, അവർ ചന്ദ്രനെ
അറിയിച്ചു. കുറച്ചു സമയം അവർ
ഓരോ വസ്ത്രമാനങ്ങളും പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന
തിനിടയ്ക്കു ഡാക്ടർ നായർ അവിടെ
ആഗതനായി. “ഞാൻ പറയാമുള്ള മി.
പ്രൊഫ്രനാണിദ്ദേഹം” എന്നു ശശി പ
റഞ്ഞുതീരുന്നതിനുമുമ്പു് “അനിയോ, ചന്ദ്രാ
നീ ഇത്രനാളും ഏവയെ യായിരുന്നു?”
എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ഡാക്ടർ നായർ
ചന്ദ്രനെക്കുട്ടിപ്പിടിച്ചു. അപരാധബോധ
ത്തിന്റെ മൂലം ആത്തിൽ എത്തിയ പ്രേമ
ചന്ദ്രൻ “മേട്രാ”—എന്നു ഗർഗ്ഗസ്വര
ത്തിൽ വിളിച്ചു വിളിയിൽ അതിയായ സ
ന്തോഷമായ കലാപിന്നിരുന്നു. വികാരങ്ങളോ
ടുംകൊണ്ടു കൂടുതലായി ഒരക്ഷരം സംസാ
രിക്കാൻ സാധിക്കാതിരുന്ന ആ യുവാവി
ന്റെ ഉള്ളിൽ കൂടി പൂർവ്വസ്മരണകൾ അ
തിവേഗത്തിൽ പാഞ്ഞു. അഞ്ചുകൊല്ല
ത്തിനു മുമ്പു് മദ്രാസിൽ അയാൾ ബി.
എസ്സ്. സി ക്ലാസിൽ ചെന്നു് അധികദി
വസം കഴിയുന്നതിനു മുമ്പു് അന്നു എം.
ബി. ബി. എസ്സിനു് അവസാനത്തെ ക്ലാ
സ്സിൽ പഠിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന ചോലചന്ദ്ര
നെ കാണാൻ ഇടയായതും, അയസ്സാത്ത
ത്തിന്റെ ശക്തിയാലെന്നപോലെ ആ
യുവാക്കന്മാർ പരസ്പരം ഹാദാകരണി
പ്പെട്ടതും, ഒരു വർഷക്കാലം അവർ ഇരുവ
രും ഒരു ഞെട്ടിൽ വിടന്നു രണ്ടു പൂക്കൾ
പോലെ ഗാഢസ്നേഹത്തിന്റെ പാരമ്യ
ത്തിൽ ഒരുമിച്ചു കഴിഞ്ഞതും, പരീക്ഷ ക
ഴിഞ്ഞു അയാൾ യുദ്ധസേവനത്തിനു പോ

യതാശി അറിഞ്ഞതും, ആത്മാത്മസ്നേഹി
തനെ ഒരു കാണുവാൻ ചന്ദ്രന്റെ ഹൃദ
യം വളരെ ഉഴിർത്തും ഒക്കെ ചന്ദ്രന്റെ
മനോമുകുരത്തിൽ പ്രതിബിംബിച്ചു. താൻ
വഞ്ചിച്ചത് ഡാക്ടർ ആർ. ബി. നായർ
എന്ന നാമധേയത്തിൽ തനിക്ക് അജ്ഞാ
തനായിരുന്ന തന്റെ ആത്മസുഹൃത്തി
നെയാണല്ലോ എന്നുള്ള വിചാരം ആ ച
പല ഹൃദയനിൽ ആധിയെ അധികരിച്ചു.
ഒരു നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ യഥാർത്ഥമായ ഒരു
ബോധക്ഷയം തന്നെ ഉണ്ടാക്കി. കായ്ക്കമെ
ന്തെന്നറിയാതെ ശശി ഇതികത്തവ്യതാമൃ
ദമായായി നിശ്ചിന്നതിനിടക്ക് ഡാക്ടർ
തന്റെ പിടിയിൽ നിന്നും തളൻ വീണു
തൂടങ്ങിയ ചന്ദ്രനെ താങ്ങിയെടുത്തു മുറി
യിൽ ഒരു കട്ടി ലിൽ കൊണ്ടു പോയി
കിടത്തി. ഏകദേശം രണ്ടുമൂന്നു മണിക്കൂർ
നേരം നീണ്ടുനിന്ന മുർച്ഛയുടെ അവസാന
ത്തിൽ ജപരബോധിതനായിട്ടാണ് ചന്ദ്രൻ
ശയിച്ചത്. സ്നേഹസമ്പന്നമായ ശശിയുടെ
പരിചരണത്തിനും, സ്നേഹമന്ദ്രണമായ
ബാലചന്ദ്രന്റെ ശുശ്രൂഷയ്ക്കും ആ യുവാ
വിന്റെ ആലസ്യത്തിൽ യാതൊരു കുറവും
വരുത്താൻ സാധിച്ചില്ല വിദഗ്ദ്ധരായ
മറ്റു ഭിഷഗ്വരന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തെ

ആദരിച്ചു ചന്ദ്രനെ ജനറൽ ആശുപത്രി
യിൽ ഒരു പോവാർഡിലേക്കു മാറ്റി. ആ
ദമ്പതികൾ അവിശ്രമം അയാളെ ശുശ്രൂ
ഷിച്ചെങ്കിലും ആ യുവാവ് രണ്ടാഴ്ചക്കു
ള്ളിൽ ഇഹലോകവാസം റെടിഞ്ഞു.

.....

യുദ്ധഃസവനത്തിൽ നിന്നും വിരമിച്ചു
ഇപ്പോൾ തിരുവനന്തപുരം ജനറലാശുപ
ത്രിയിൽ ജോലിയിൽ കഴിയുന്ന ഡാക്ടർ
ആർ. ബി. നായരും സഹധർമ്മിണിയായ
ശശികലയുംമാത്രകാദമ്പതികളായിതന്നെ
കഴിയുന്നു. അവരുടെ ശയനമുറിയുടെ ഭി
ത്തിയിൽ പഷ്ടമാലും ചാത്തി സൂക്ഷിച്ചി
രുന്ന പ്രേമചന്ദ്രന്റെ മരയാപടം ആ
ദമ്പതികളുടെ ഉള്ളിൽ ഉളവാക്കുന്ന വി
കാരങ്ങളുടെ വൈരുദ്ധ്യം അവർ ഒരു
പക്ഷ പരസ്പരം മനസ്സിലാക്കുന്നില്ലായി
രിക്കും. ഏതായാലും ആ മരയാപടത്തി
ന്റെ ഉടമസ്ഥന്റെ നേക്കു ശശികലക്കു
സഹോദരസ്നേഹത്തിൽ കവിഞ്ഞു യാതൊ
രുവികാരത്തിനും സ്ഥാനമുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു
ആ സ്നേഹസമ്പന്നനായ ഡാക്ടർ
നായർ പരിപൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുന്നു
ണ്ടായിരിക്കണം. തീർച്ചതന്നെ!

THE NEW METHOD ENGLISH DICTIONARY

(Michale West) Rs. 2-4-0

THE REDDIAR PRESS and BOOK-DEPOT, TRIVANDRUM.

ആത്മാത്മസ്നേഹിതൻ.

കെ. അച്യുതൻപിള്ള.

I

വായൽ പൊതിഞ്ഞൊരു മഞ്ചി ഉദാത്തത്തിൽ
 പാറിപ്പോയ മഞ്ഞു കണങ്ങൾപോലെ
 ശുദ്ധ വളർന്നിട്ടുമാത്രമൊന്നാസ്വത്തി-
 ലത്തുകൾ ധാരയായ് വീണിരുന്നു.
 തെളിവിചാരങ്ങളുണ്ടാകെന് സ്നേഹിത-
 ചിത്തം കരണ്ടു കരണ്ടിരിക്കും.
 വേദാന്തനിരൂപണത്തിൽ നീയ കൊച്ചുതൂത്ത്
 കോരകമെന്നെ കരിഞ്ഞുപോയി!
 ഏകാന്തത, നിന്നെക്കെട്ടിപ്പണഞ്ഞൊര-
 ശോകാന്തരംഗം വിറങ്ങലിച്ചു.
 ഉല്ലാസനേത്രകാലം കടക്കിപ്പോയത്
 തീർപ്പാക്കിപ്പോയെക്കണ്ണിയിന്നും.
 തെളിപ്പിടഞ്ഞിട്ടു ചെമ്മന്തരിവള-
 കൂട്ടം കിളിത്തൂണിലത്തുണ്ടാൻ.
 പൊട്ടിച്ചിരിയൊന്നു കേൾക്കുകിലാമനം
 പൊട്ടിത്തകന്നിട്ടമക്കുണത്തിൽ.
 മുല്ലമലർമണമല്ലെങ്കിലാമുലം
 വല്ലാതെ വാടിത്തുളൻപോകും.
 പേരും പ്രണയമീ വാക്കുകൾ കേൾക്കുകി-
 ലാകെ വെളുത്തുപോയൊരുമിത്തിൽ.
 മരകടർന്നു വേ. ഉയിൽ മാത്രമേ
 തുറന്നൊന്നും പൊട്ടിയുളളു.
 വേണിപ്പിച്ചിട്ടുമേതോ രഥസ്വര-
 ങ്ങിവിതം കൂരിരുളാക്കിട്ടമ്പോൾ,
 ഞാനോ മധുവിധുവേകാ മധുരിത-
 ത്വത്തിൽ ലഹരി പിടിച്ചിട്ടു.

II

മറയാത്ത ശോണപൂവിയാൻ വാനത്തിൽ
 സായംഹാമുഖങ്ങൾ സഞ്ചരിക്കുന്നു,
 മരകസ്നേഹിതർക്കുനവാഞ്ചലയാ-
 ലാമരിയത്തിൽ ഞാൻ ചെന്നൊരിക്കൽ.

ആരുകാരോടൊന്നുവെച്ചുവിലായിര-
 മണിശലാക വളർത്തിയപ്പോൾ,
 കോപത്തിൻ കോമരമുയർന്നു കണ്ണിനെ
 തീക്കട്ടവേല ചുവന്നിരുന്നു.
 കയ്യിൽകൊരയൊന്നതി സഖാക്കൊര-
 തയ്യിലിൻ ചിത്രം തകർത്തുവേ!
 ഹാ! പറഞ്ഞെന്തിയെൻ കണ്ണിനെ ചിത്രത്തി-
 ലെചമുറക്കുപ്പറഞ്ഞുപോയി.
 “ഏതിനാ! ചിത്രം സഖേ! പിളർന്നിടതൻ
 കാരത്തൻ മോഹനചിത്രമല്ലേ!”
 തെളിയനേരമെന്നൊത്താത്മസ്നേഹിതൻ
 ചുട്ടുകൊടുത്തുയർത്തിയെന്നിൽ
 “താലക കണ്മയോ? ആ മുട്ടുശാസ്ത്രിയെൻ
 ജീവിതനിരോധനമായിരുന്നു.
 ചിന്നിച്ചിതരിക്കിടക്കുന്നിവിടെയ-
 കണൽമിഴിതന്ന ലേഖനങ്ങൾ.
 കണ്ണുനൂൽ മിഴുപ്രണയമയങ്ങളും
 കണ്ണുകൾ കണ്ടുൻ ഹൃദയമിപ്പോൾ
 തുറന്നുവെക്കുക നിൻതലമുറിയൊരവൾ
 തുറന്നിടത്തുനിന്നുടുപ്പുപോലും.
 പക്ഷേയെൻ ജീവിതം ചുട്ടുനശിപ്പിച്ചു
 രാക്ഷസിയാണവൾ; കന്യകാപോലും!
 ഏതെന്ന നരകത്തിൽ തളിയി കൂര നിൻ
 പൊന്നൊരൽ മേനി പുണരമെന്നോ?
 ഏ! നശിക്കണം നിയവളോത്തിനി-
 പ്പട്ട കിടക്കയണയുകിപ്പു.
 ആ യുവാവിങ്ങനെ കോപവാത്സോടര-
 ച്ചായുധമെൻ നെഞ്ചിലേങ്ങിയപ്പോൾ,
 നീയെന്റെ കൈകളാമെയ് ചുറ്റിയോതി “ഹാ!
 നീയെന്റെയൊത്താത്മചിത്രമല്ലേ!”
 ആ രംഗം കണ്ടു വിറച്ചു വഴുതിയാ-
 ഗ്ഗാശ്വേദകാര നിഖംപതിച്ചു.

കൂട്ടുകാരി.

വാലേത്തു ഭാസ്കരൻ നായർ.

1

മരംകോച്ചുന്ന മഞ്ഞുകാലത്തിലെ ഒരു പ്രഭാതം. അവിടുന്ന് റ്റൻ വീണുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ജലകണങ്ങൾ വള്ളികളിലും ചില്ലികളിലും തട്ടി 'പുടുപുട'യെന്നു ശബ്ദിക്കുന്നു. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു് അവ്യക്തമായി ശബ്ദിച്ചുകൊണ്ടു പരവകരം മരപ്പൊത്തുകളിൽ തന്നെ പതുങ്ങിയിരിക്കുന്നു. നീണ്ടുപരന്ന കതിർ വിളഞ്ഞുകിടക്കുന്ന നെല്പാടങ്ങൾ ഒരു പുകപോലെമാത്രം കാണാം.

അറുപതു കഴിഞ്ഞ ആ മെലിഞ്ഞ വൃദ്ധൻ കിടന്ന കിടക്കമേൽ തന്നെ എഴുന്നേറ്റു ചുരുണ്ടുകൂടിയിരുന്നു. നിഷ്പ്രഭമായ ആ പ്രഭാതംപോലെ ആ മനുഷ്യനും ചൈതന്യശൂന്യനായി കാണപ്പെട്ടു. അന്യോന്യം കടപ്പെട്ടും പരസ്പരം സഹകരിച്ചും ജീവിക്കാൻ യത്നിക്കുന്ന ഒരു ജനമദ്ധ്യത്തിൽ സ്നേഹിക്കാനും സ്നേഹിക്കപ്പെടുവാനും ഒന്നുമില്ലാതെ ഒറ്റപ്പെട്ടുകഴിയുക, കടമകളും കർത്തവ്യബോധവും മസ്തിഷ്കത്തെ ഉണ്ണിപ്പിക്കയും ശരീരത്തെ വിയപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു ലോകത്തിൽ ഒരു നിരുത്തരവാദിയെപ്പോലെ വളരേണ്ടിവരിക—ഇതാണ് ആ മനുഷ്യന്റെ അവസ്ഥ. മഞ്ഞിന്റെ അസഹ്യതയെ ശപിച്ചുകൊണ്ടു് അയാൾ ഇരുന്നയിരുപ്പിൽ തന്നെ കുറച്ചധികസമയം കഴിച്ചുകൂട്ടി.

സ്വജീവിതത്തിന്റെ തന്നെ പഴയ ഏകളിലേയ്ക്കു നഴഞ്ഞു കയറിയ അയാളുടെ ചിന്താസരണി പ്രതീക്ഷാനിർഭര

മായ ആ ബാല്യകാലത്തിലെ സുമോഹനമായ ചില സ്മരണകളെ ഇളക്കിവിട്ടു. എന്നാൽ ആലോചനാശൂന്യമായി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടും അവസരങ്ങളെ പാഴാക്കിയതുകൊണ്ടും ഇന്നവയ്ക്കെല്ലാം ഒരിരുണ്ടവശം അയാൾ ദർശിക്കുന്നു!

അയാൾ ഒരു അവിവാഹിതനാണ്. വിവാഹബന്ധത്തിലേപ്പെട്ടവൻ അയാളെന്നാഗ്രഹിച്ചിരുന്നില്ല. മറ്റു പലരിൽനിന്നും ഭിന്നമായ ഒരു ജീവിതസരണി സ്വീകരിക്കുന്നതിനാണ്. അയാളുടെ ഹൃദയം വെമ്പിയതു്. പക്ഷേ, അന്നൊരു സ്വഭാവവൈശിഷ്ട്യമായി വിശ്വസിച്ചിരുന്നിരുന്നതെല്ലാം ഒരു സ്വഭാവഭൌമബലമായിരുന്നുവെന്നു് ഇന്നു വൃദ്ധനതോന്നിത്തുടങ്ങി. സ്നേഹമയിയായ ഒരു ഭാര്യയുടെ പരിചരണങ്ങൾ ഏല്ക്കുവാനും വാത്സല്യനിധികളായ പിഞ്ചു പൈതങ്ങളെ മടിയിൽ എടുത്തുവെച്ചു തലോടുവാനും പല പതപ്പകർക്കുകളിൽ മുടിവെച്ചിരിക്കുന്ന ആ മെലിഞ്ഞ ദേഹം ഇന്നത്യാർത്തിയോടെ ആഗ്രഹിക്കുകയാണ്. കാമുകന്റെ കരവലയങ്ങൾക്കുള്ളിൽ വിഗളിതവസ്ഥയായി കിടന്നു പിടിക്കുന്ന നവോഢയേയും നായികയുടെ പാണീസ്പർശപളകച്ചാർത്തിയുന്ന കാമുകനേയും ഇന്നയാൾ പലപ്പോഴും ഭാവനയിൽ കാണാറുണ്ട്. അങ്ങനെ ജീവിതം ആസ്വദിക്കുന്ന അയാളുടെ സ്നേഹിതന്മാരെക്കൊണ്ടുവോൾ ഇന്നയാൾ അസൂയപ്പെടാറുണ്ട്.

നിരാശനിമിത്തം കണ്ണുകളിൽ ജലം നിറയാറുണ്ട്. പക്ഷേ എന്തുഫലം?

ശാരീരികമായ ഒരു ദാഹം അയാളെ വികാരാധീനനാക്കി. ചിന്തകൾ ബുദ്ധിയെ പ്രവർത്തിപ്പിച്ചു. ആശ പ്രവൃത്തിക്കു പ്രേരിപ്പിച്ചു. ഭാവനകൾ രൂപമണിഞ്ഞു. എല്ലാം ഒരു ദാഹത്തിൽനിന്നു. തകൻപോയ ഒരു പാനപാത്രത്തിൽ അല്പമെങ്കിലും ജലം നിറയ്ക്കുവാനുള്ള ഒരു ആ വേഗം. മുടൽമഞ്ഞു തട്ടിനീക്കി ചിലകളെ ചലിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു വീശിയ ഒരു ശീതക്കാരറു അയാളുടെ ശരീരത്തിന് ഒരു കിടപ്പിളയുണ്ടാക്കി.

കാലത്തിന്റെ വിദൂരതയിലും, മറവിയുടെ മടിത്തട്ടിലും ആണ്ടുകിടക്കുന്ന ചില അപ്യക്തസ്മരണകളെ അയാളുടെ ചിന്ത തേടിപ്പിടിച്ചു. ഭാവനകൾ അവയെല്ലാം ഇണക്കിയ രൂപം നല്കി.

ജാന! അയാളുടെ യൗവ്വനത്തിലെ ഒരു കളിത്തോഴി! അസുയാർഹമായ സൗന്ദര്യവും സ്നേഹിക്കാവുന്ന ഒരു ഹൃദയവുമുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കൂട്ടുകാരി. ഒരിക്കലും പിരിയാത്ത കൂട്ടുകാരെപ്പോലെ അവർ വളർന്നു. ഒടുവിൽ എന്നെന്നേക്കുമായി പിരിയുന്നതിനുവേണ്ടി മാത്രം. എങ്കിലും അതെന്നൊരു കൂട്ടുകെട്ടായിരുന്നു; അന്ന് ഈ മുൻപുവെച്ചുള്ളതെന്റെ ഒരൊറ്റ വാക്കു മതിയായിരുന്നു ഒരു പുതിയ ലോകം സൃഷ്ടിക്കുന്നതിന്—അത്രകണ്ട് അവർ ആ തമാശതയിലായിരുന്നു. അതിവിദൂരവും ഇന്നുപ്രാപ്യവുമായ ആ സാമീപ്യത്തിന്റെ സ്മരണപോലും ഇപ്പോൾ അയാളെ പലകം കൊള്ളിക്കുകയാണ്. പക്ഷേ അതന്നായിരുന്നുവെങ്കിൽ! “ഏതാഗ്രഹവും ശിരസാ വഹിക്കുവാൻ സന്നദ്ധയായിരുന്ന ആ കൂട്ടുകാരി ഇന്നെവിടെയാണ്?” അയാൾ ചിന്തിച്ചു.

അടക്കാൻവയ്ക്കാത്ത ഒരു വികാരത്തിന്റെ കൊടുങ്കാറ്റുവീശൽ അയാളെ ഒരു ഉന്മത്തനാക്കി തീർത്തു. എന്തൊക്കെയോ നിശ്ചയിച്ചുറച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ കിടക്കമേൽനിന്നെഴുന്നേറ്റു. കണ്ണുകൾ ഇറക്കിക്കൊണ്ട് ആ സുന്ദരസ്മരണകളെത്തന്നെ പലകി. തന്റെ ഏതാഗ്രഹങ്ങളും സാധിക്കാൻ തയ്യാറുണ്ടായിരുന്ന ആ കൂട്ടുകാരി, അതാ! മുൻപിൽ നിഴലിക്കുന്നു. ഒരുന്മത്തനെപ്പോലെത്തന്നെ അയാൾ വെളിയിലേക്കു പാഞ്ഞു.

2

തികച്ചും അപ്രതീക്ഷിതമായിട്ടാണ് ആ സ്ത്രീ അയാളെ കാണുന്നത്. മദ്ധ്യവയസ്സും അതികൂരിച്ചു ജീവിതത്തിന്റെ വലിയോരു ഭാരവും പേറി വിശ്രമം കാണാതെ കൃത്യാന്തര ബാഹുല്യങ്ങൾക്കിടയിൽ കിടന്ന് നട്ടം തിരിയുകയാണ് ആ ഗൃഹനായിക. താങ്ങാൻ ഭാരമുള്ള ആ ചുമട്ടു ഒന്നു താത്തുവെക്കുവാൻ വെമ്പുകയാണ് ഇന്നവരുടെ ജീവിതം. അവർക്കുണ്ടോ സ്മരണകളെ പലകുവാൻ സമയം! എങ്കിലും ഉപചാരപരസ്സരം ആ പൂച്ചു സുഹൃത്തിനെ അവർ സ്വീകരിച്ചു. ധൃതിയിലെങ്കിലും വിനയപൂർവ്വം എന്തൊക്കെയോ കശലംചോദിച്ചു. പക്ഷേ അയാൾക്കൊന്നും ഉത്തരംതോന്നിയില്ല. എങ്ങനെ തോന്നാനാണ്? എത്ര ഭിന്നമായ ആശയഗതികളോടാണ് അയാൾ അവിടെ എത്തിയിരിക്കുന്നത്. വരണ്ട അയാളുടെ ഞൊണ്ടിൽ നിന്ന ഒരു ശബ്ദംപോലും പുറത്തുവന്നില്ല. ഉണക്കിയ മുണ്ടുകളെ നന്നായി നീന്തി ഉമിനീരിന്റെ ഉറവ വറ്റിപ്പോയ നാക്കിന് സാധിക്കാതെ പോയി. വിറയ്ക്കുന്ന കാൽമുട്ടുകളോടും വിയർക്കുന്ന ശരീരത്തോടും ഒരുപരായിരുന്നപ്പോലെ അയാൾ അങ്ങിനെയിരുന്നു. അ

ത്രമാത്രം. പ്രയത്നത്തിന്റെയും പ്രാരബ്ധത്തിന്റെയും ഉഴവുചാലുകൾ ആ കൂട്ടുകാരിയുടെ ദേഹസൗന്ദര്യത്തിന്റെ സൗകന്യത്തെ കാന്തതിന്നിരുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വബോധം ആ ലാളിത്യത്തെ നശിപ്പിച്ചിരുന്നു. ഒരു നിരാശയും നിസ്സഹായതയും അയാളെ നീററിപ്പുകച്ചു.

പൊടുന്നനവേ “അമ്മേ” എന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു പെൺകുട്ടി എന്തോ ആവശ്യത്തിന് ആ മുറിയിലേക്കിറങ്ങിവന്നു. താരുണ്യത്തിന്റെ ലാവണ്യം തുളുമ്പുന്ന ആ യുവതിയെ ആ ഗൃഹനായികയുടെ മുത്തമകളെ—ആ സ്രീ അയാൾക്കു പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തു. ഒരെന്നമതുലന്റെ നേക്കെന്ന പോലെ ആ പെൺകുട്ടി അയാളെ ഉററുനോക്കി. പക്ഷേ, വികാരാധീനനായി മിഴിച്ചിരിക്കുന്ന അയാൾ അതൊന്നും ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. തന്റെ ഭാവനയിൽക്കണ്ടിരുന്ന ആ സുന്ദരരൂപം—യുവതപം തുളുമ്പുന്ന ആ കൂട്ടുകാരിയുടെ പ്രതിച്ഛായ—പെട്ടെന്ന് അയാൾ ആ പെൺകുട്ടിയിൽ ഒഴിച്ചു.

തന്റെ ഇളയകുട്ടിയുടെ കരച്ചിൽക്കേട്ടു മുത്തമകളുടെ സമീപം അവളുടെ പിതാവിന്റെ പ്രായംവരുന്ന ആ അതിഥിയെ രേമേല്പിച്ചിട്ട് ആ ഹൃദയനായിക അകത്തേക്കു പോയി. ഒരു ജീവച്ഛവംപോലെ അയാളപ്പോഴും ആ പെൺകുട്ടിയെ തുറിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. എന്തെ

ല്ലാം വികാരങ്ങളാണ് ആ ദുർബ്ബലഹൃദയത്തിൽ ഓളം തല്ലുന്നത്! ഇരുന്നിടത്തുനിന്നും അയാൾ സാവകാശം എഴുന്നേറ്റു. വിറയലോടെ മുൻപോട്ടു നീക്കി. ഹൃദയത്തിന്റെ തുടിപ്പ് കണ്ണുപടങ്ങളേയും ഭേദിച്ചിരുന്നു. അവളുടെ നേക്കുനോക്കി അയാൾ ഒരു വരണ്ട പുഞ്ചിരി തൂകി. തണുത്തുവീരയ്ക്കുന്ന കൈകൾ അവളുടെ നേക്കു നീട്ടി. സാധു പെൺകുട്ടി! ‘എല്ലാം ഒരമ്മാവനാണല്ലോ’ എന്നുഭ്രേശിച്ചു മൗനംഭീക്ഷിച്ചു. തുറന്നുകിടന്ന വായനത്തിൽ കൂടികയറിവന്ന ഒരു ശീതക്കാരന് “60 കഴിഞ്ഞ മനുഷ്യപ്പിശാചേ! തനിക്കു നാണമില്ല” എന്നയാളുടെ കണ്ണുകളിൽ മുരണ്ടു. അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ ഉഗ്രമായ ആ ദാഹകാഗ്നി അയാളുടെ ചേതന നശിപ്പിച്ചു. സവ്കശിവുകുളുപയോഗിച്ച്, അയാൾ മുൻപോട്ടേക്കുകുതിച്ചു.

പേടിച്ചുരണ്ടുപോയ ആ പെൺകുട്ടിയുടെ നിലവിലിനേട്ട് വീട്ടുകാരെല്ലാം ഓടിയെത്തി. എന്തൊരു കാഴ്ച! ആ വൃദ്ധന്റെ പിടിയിൽകിടന്നു പിടയുകയാണ് ആ സാധുപ്പെൺകുട്ടി.

ചട്ടികൾ നീട്ടിക്കുറച്ചു. പക്ഷികൾകിലകിലയെന്നു ചിലച്ചു. നന്മയുടേയും സ്വഭാവ ശുദ്ധിയുടേയും പേരിൽ ജീവിതം നശിപ്പിച്ച ആ വൃദ്ധൻ വീണ്ടും എങ്ങോട്ടേക്കിന്നില്ലാതെ ഓടി.

* മാപ്പസാക്ഷിനോടുകൂടാതെ

അജ്ഞാതവൈരി.

കെ. പി. ബി. പാട്ടം.

അവ്യവസ്ഥിതം ലോകജീവിതം, ശോകാത്മക-
 കാവ്യം, മാരാദിയാൽ ഹൃദയമാർന്നതും?
 മിന്നുകൾക്കൊരായിരം മർദ്ദിക്കും ഏതേതിൻ
 തണുവിൽ സുഖീപ്തമാം സേവ്യമുദ്രകളെങ്ങോ?
 മുറുമുറുപാലം പൊങ്ങിയതും കരിക്കാറിൻ
 ചുറ്റിലും വില്ലുപുത നിമിഷം കരം വീശാം.
 അത്രമാത്രമാണല്ലോ ഭരണികസുഖഭൃമ-
 പത്രമാവുതം വെയ്യാൽ ശുഷ്കമായ് നിലംപററാം.
 അല്ലെങ്കിൽ വികാരവൈരയുണ്ടുളണിച്ചെന്-
 തല്ലിയി രണ്ടാകുന്നു? — വിസ്തൃതമമീലോകം.
 ക്ഷിപ്രസാമ്യമല്ലോ വിജയം, ജീവാത്മാക്ക-
 ലെപ്പോഴും പരാജയം മർദ്ദിക്കും പതിതന്മാർ.

എന്തിലുംവേണം ശുദ്ധീകരണമെന്നോ-
 നന്മാരും കണ്ടെത്താതെ മർദ്ദമന്മഥോ ധന്യം?
 മാർഗ്ഗമുണ്ടോവാ, മെന്നാലാവഴിയാലോചിക്കും
 മീർച്ചചിന്തകൾല്ലാ നമ്മളെന്നതേ സത്യം.
 സമ്മതിക്കണം നമ്മെ നാം തന്നെയറിയാതെ
 രമ്മമാ പരാജയം, മാഹരി ചെയ്തു സഖം.
 അജ്ഞാതസ്യത്താലാത്മസംസ്കാരം മാഞ്ഞാലെന്ന-
 മജ്ഞാതമായേ തീരൂ ഭരണികജീവിതം മനിക.

ലെകുകിസുഖമുണ്ണാതിരമാണനശ്വര-
 സൗഭാഗ്യമീപ്പും പരിപാവനം മയലക്ഷ്യം
 ഏന്തിലും മൃതിയമം വൈകാരികാവേശത്താൽ
 പോന്നിനില്ലാത്ത സ്വാർത്ഥത്തിൻ മയക്കൊടിമാത്രം.
 കേവലം പരാജിതമാവഴി നരജനം
 ജീവിതസുഖസാധവൈകൃതമല്ലേ ലോകം?

ഏതു ഭരണികശക്തിയെന്തിന തലതാഴ്ത്തി
 മ്പീതരാകണം നമ്മൾ ചിന്തിക്കുവി ലോകത്തിൽ?
 ശത്രുവെന്നത്രേ നമുക്കൊക്കെയു മരണം നാം താൻ
 മിത്രമായ് മാറില്ല നാമെല്ലെഴുമൊരിയെ.
 നമ്മിൽ നാം മർദ്ദിക്കുമുത്രവെഴുമിട്ടെന്നു-
 ചിന്തിക്കുവി സ്വാർത്ഥതാമയം സാധ്യം കൃഷ്ണം

ജീവിതം വികസപരം നിത്യസംസ്കാരത്തിന്റെ
 പാവനമല്ലാത്തതാലാത്മനീർവ്വതി നേടും.
 ആ വിജയംതാൻ ലോകവിജയം, മൃഗാശിന്റെ
 ഭാവമുലിയാൽ സിംഹം ദിവ്യമാർഗ്ഗശോഭാലം.
 മാനവ, നിയമലക്ഷ്യമല്ലാ മാധ്യസ്ഥിക-
 ത്താനത്തിൻ തൃക്കോവിയിൽ കൃഷ്ണകുണ്ഡിപ്പിച്ചാലും!

സ്വന്തം തടവിൽ.

വിദ്വാൻ പി. ആർ. വാരിയർ.

ആരെയും, എന്നല്ല സാമൂഹ്യം; ഞെങ്കിലും-
 മാർദ്ദ്യം ഞാനിത്തടവു മേടിക്കുവാൻ!

കമ്യവടത്തിൽ മുഴുകിത്തന്നാവലി
 സ്വപ്നമെങ്ങു തിരക്കുവേ വിമതിൽ.
 പാതവിട്ടിത്തിരി പിന്നിലി വീട്ടിൽ ഞാൻ
 സ്വാതന്ത്ര്യമില്ലാതെയേകനായ് മുകനായ്,
 മേവുകയാണെൻ ചെറുതാം വിപണിയു
 മേവം നിരത്തിവെച്ചത്രായ് കൊല്ലമായ്!
 മോദമെഴും മനത്തിന്റെയും വാഹന-
 മേടങ്ങളുടേയും വമ്പിച്ചൊരാവം
 കേൾക്കാം തുടച്ചുയായിക്കെങ്കിലുമെന്റെ-
 യിക്കണ്ണു മറക്കു കാണില്ലൊരിക്കലും!

അങ്ങു നേരത്തിന്റെ പാച്ചലി, ലാളകൾ
 തിങ്ങുംതെരുവു തിരയടിച്ചാക്കുവേ,
 നീങ്ങിടാത്ത നിമേഷങ്ങൾ തൻഭാരവും
 താങ്ങിത്തരിച്ചു തനിച്ചിങ്ങിരിപ്പു ഞാൻ!

കാലമാം ലാഭക്കൊതിയൻ വണിക്കിനെൻ
 ലോലമാം നൃത്തജീവിതമുലകൾ.
 തെല്ലും പ്രതിഫലമില്ലാതെയിവിധം
 മെല്ലെയുറങ്ങുകൊടുക്കലാണെൻപണി

നൈരാശ്യമില്ലെന്നി; കൈന്റെയില്ലുസ്ഥന-
 മാറാൻ വരുത്തിയതായിരുന്നെങ്കിലോ,
 തട്ടിത്തകർത്തിയെന്നനെ ഞാനീയഴി
 ക്കുററ കളൊക്കെയുമൊറ്റഞ്ഞൊടിക്കുക!

കർത്തവ്യം മാധ്യമാണത്രേ തടവിതു
 തീർത്തതെന്നിക്ക, പുറത്തൊന്നു ചാടിയാൽ
 എത്തിപ്പിടിച്ചു കടിച്ചു ചീന്താം, നപ-
 കീർത്തിയാം നിംസ്രവം കാത്തുനില്ക്കത്താ;
 മുളിയിരിപ്പുത്താ; നെൻ ചെറുമ്പുരനും
 പോലുമവകിലോ നേർത്തൊരില്ലുസ്ഥനം

ഉണ്ടൊരാശ്വാസമെന്നിക്ക; രോഗാഹന്തി
 കൊണ്ടു, തീരക്കും തെരുവിലെയാളകൾ
 വീഴുമ്പോൾ, വീണുമെണിപ്പിച്ചുവരെയും
 വീഥിയിൽസൈപരം ചരിക്കുവാൻ തക്കപോൽ
 ശക്തമാം നോവിൻപിടിയിൽനിന്നും പരം
 മുക്തരാക്കുന്നതി മൂലമെൻ കൈകളാം!

പകർപ്പവകാരം കവിക്ക്.

നിക്കോളസ് റോറിക്ക്.

പി. കെ. വാസുദേവൻ നായർ ബി. എ.

സുപ്രസിദ്ധ ചിത്രകാരൻ, കലാകുശലൻ, സംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രവാചകൻ, വിദ്യാഭ്യാസവിചക്ഷണൻ, സാഹിത്യകാരൻ, തത്വജ്ഞാനി, എന്നീനിലകളിൽ വിശ്വതീർണ്ണനായിരുന്ന ഗുരുദേവ നിക്കോളസ് റോറിക്ക് ഇക്കാഴ്ചിത്ത ഡിസംബർ പതിമൂന്നാം തീയതി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹിമാലയത്തിലുള്ള നഗർ ആശ്രമത്തിൽ വെച്ച് 73 മത്തെ വയസ്സിൽ ചരമമടഞ്ഞു കലാലോകത്തിനു സംഭവിച്ച അപരിമാർദ്ദമായ ഒരു നഷ്ടം തന്നെയാണ്. ജനനം കൊണ്ട് അദ്ദേഹം ഒരു റഷ്യാക്കാരനായിരുന്നുവെങ്കിലും ജീവിതത്തിലെ ഏറിയഭാഗവും ഭാരതത്തിൽ തന്നെ കഴിച്ചു കൂട്ടി. ഭാരതത്തിന്റെ ആത്മീയവും പ്രകൃതിദത്തവുമായ സൗന്ദര്യസമ്പത്തിനെ ലോകത്തിന്റെ ഇതരഭാഗങ്ങൾക്കു ചിത്രകലയിൽ കൂടി ദൃഷ്ടിഗോചരമാക്കിത്തീർത്ത ആ അനുഗ്രഹമീതനായ സൗന്ദര്യാരാധകനെ നാം കൃതജ്ഞതാപരസ്സരം അനുസ്മരിക്കേണ്ടതാണ്.

1874 അക്ടോബർ മാസം 10-ാം തീയതി പിറേറൗസ് ബെർഗ്ഗിലുള്ള ഒരു പ്രശസ്തകുടുംബത്തിൽ റോറിക്ക് ജനനമായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവ് ഒരു അഭിഭാഷകനായിരുന്നു. ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നെ റോറിക്ക് ഒരു കലാപ്രണയിയായിത്തീർന്നു. പതിനഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിൽ റഷ്യയിൽ നിരൂപകനായ ഒരു ചിത്രകാരൻ എന്ന പ്യാതി നേടുന്നതിന് ആ പ്രതിഭാസമ്പന്നൻ കഴിഞ്ഞു. റഷ്യയിലെ പരാതന

മുവർച്ചിതങ്ങളുടെ രചനാപദ്ധതിയെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം ഗവേഷണ നിരീക്ഷണങ്ങൾ വിജയപൂർവ്വം നിർവ്വഹിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. പിൽക്കാലത്ത് റോറിക്ക് ഇംഗ്ലണ്ടു്, ഫ്രാൻസു്, മുതലായ രാജ്യങ്ങളിലുള്ള കലാലയങ്ങളിൽ പോയി ഉപരിപഠനം നടത്തി. 1906-ൽ റോറിക്കിനെ റഷ്യയിലെ കലാസംഘത്തിന്റെ നേതാവായി തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും അധികം താമസിയാതെ പളിതകലാവകുപ്പിന്റെ മന്ത്രിപദം തന്നെ നൽകി ബഹുമാനിക്കുകയും ചെയ്തു. റഷ്യയിൽ കലാപരമായ നവോത്ഥാനം ആരംഭിച്ചതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിലായിരുന്നു. പവലോവ്, ലിയോൺ, സ്റ്റാനീസ് ലാവസ്കി, മുതലായ റഷ്യൻ കലാകാരന്മാരുടെ വിജയത്തിൽ റോറിക്കിനുള്ള ഭാഗഭാക്തൃത്വം, അനിഷേധ്യമത്രെ!

റഷ്യൻ വിപ്ലവം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടതിനെ തുടർന്ന് ശാന്തനും സമാധാനപ്രിയനുമായിരുന്ന റോറിക്ക് ജന്മഭൂമിയോടു് അന്ത്യയാത്ര ചോദിച്ചു. അദ്ദേഹം നേരെ അമേരിക്കയിലേക്കു് പുറപ്പെട്ടു. അമേരിക്ക റോറിക്കിനെ വിവൃത ഹസ്തങ്ങളോടു കൂടി സ്വാഗതം ചെയ്തു. റോറിക്കിന്റെ അമേരിക്കൻ പയ്യടനകാലത്താണ് “ദി മാസ്റ്റർ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ആഫ് യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സ്” “കൊറോണമണ്ഡി” ഇൻറർ നാഷനൽ ആർട്ട് സെൻറർ” റോറിക്ക് മ്യൂസിയം” മുതലായ കലാസ്ഥാപനങ്ങൾ ഏറ്റെടുത്തിയതു്. സാഹിത്യം, സംഗീതം,

ചിത്രമെഴുത്തു, ശില്പതക്ഷണം, എന്നീ കലാരമായ ദേവികാരാണി വിവരം ശാസ്ത്രങ്ങളിലും കലകളിലും അവിടെ പരിശീലനം നിവഹിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ചെയ്തിട്ടുള്ളതും ഇദ്ദേഹത്തെയാണെന്നുള്ളതു പ്രത്യേകം പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്.

ദിവംഗതനായ മഹാകവി രവീന്ദ്രനാഥ ടാഗോറിന്റെ ക്ഷണമനുസരിച്ചാണ് റോറിക്ക് ഭാരതത്തിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടത്. ഭാരതത്തിന്റെ ആത്മീയ പ്രഭാവത്തെക്കുറിച്ച് റോറിക്കിന് നേരത്തെ തന്നെ വലിയ ബഹുമാനമുണ്ടായിരുന്നു.

1928-ൽ റോറിക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധർമ്മപത്നിയായ ഫെലീനാ റോറിക്കിനോടും പുത്രന്മാരോടും കൂടി ഹിമാലയത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. പ്രകൃതിസുന്ദരമായ കല്ലുത്താഴ്വരയിൽ നഗർ എന്നൊരു ആശ്രമം നിർമ്മിച്ച് അദ്ദേഹം അവിടെ അധിവസിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഹിമാലയത്തിന്റെ ഹിമധവളമായ കൊടുമുടിക്കെട്ടുകൾ കലാസൃഷ്ടിക്ക് അദ്ദേഹത്തിന് പ്രചോദനം നൽകിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ലോകത്തിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട ചിത്രകലാലയങ്ങളിലെല്ലാം റോറിക്കിന്റെ ഹിമാലയൻ ചിത്രങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. “പർവ്വതങ്ങളുടെ നാഥൻ” എന്ന അപരനാമധേയവും അദ്ദേഹത്തിന് ലഭിക്കുകയുണ്ടായി.

ഉരുസപതി ഹിമാലയൻ റിസർച്ച് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് എന്ന പേരിൽ ഒരു വൻപിച്ച ഗവേഷണശാലയും റോറിക്ക് നഗരിൽ സ്ഥാപിക്കുകയുണ്ടായി. റോറിക്കിന്റെ പുത്രനായ ഡോക്ടർ ജോർജ്ജ് റോറിക്കാണ് ഇപ്പോൾ പ്രസ്തുത ഗവേഷണ ശാലയുടെ നേതൃത്വം വഹിക്കുന്നത്. ഗുരുദേവന്റെ മരണപുത്രനും പണ്ഡിതനും ചിത്രകാരനുമായ സെവറൊ സ്റ്റാവ് റോറിക്ക് അവിടുത്തെ ഒരു ഉപാദ്ധ്യായനുമാണ്. ഭാരതീയ ചലച്ചിത്ര ലോകത്തിലെ കന

ഹിമാലയത്തിലെ സമീരണൻ പോലും ആത്മീയ ചൈതന്യത്തിന്റെ പ്രസരിപ്പാണെന്ന് റോറിക്ക് വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിനോടും ഭാരതഭൂമിയോടും അദ്ദേഹം അഭ്യേദ്യമായ ബന്ധം പുലർത്തിയിരുന്നു. അദ്ദേഹം ആശ്രമനിർമ്മാണത്തിന് തിരഞ്ഞെടുത്ത സ്ഥലം പോലും ഒരു പുണ്യഭൂമിയായിരുന്നു. ആശ്രമത്തിന്റെ പരിസരങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം നിരവധി ക്ഷേത്രങ്ങൾ തന്നെ നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഹിന്ദുമതതത്വങ്ങളെ വിശ്വസിച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹം ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ഫൈസലാബാദ് പ്രകാരമുള്ള പൂജകളും അർച്ചനകളും നിർവ്വഹിച്ചിരുന്നു. ഹൃദയനിർവൃതി ഉണ്ടാകുവാൻ ഭാരതത്തെപ്പോലെ മറ്റൊരു ഭൂഖണ്ഡവും ലോകത്തില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം പലപ്പോഴും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

റോറിക്ക് ഒരു അഗാധ ചിന്തകനും, തത്വജ്ഞാനിയും പണ്ഡിതനുമായിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ്, ഫ്രീഞ്ച്, പേർഷ്യൻ, സംസ്കൃതം, ടിബറ്റൻ, ചീനം മുതലായ അനവധി ഭാഷകളിൽ അദ്ദേഹം വ്യുൽപ്പത്തി നേടിയിരുന്നു. മനുഷ്യന്റെ ആത്മീയമോക്ഷ പ്രാപ്തിക്ക് സംസ്കാരം മാത്രമേ സഹായകമാകുകയുള്ളൂവെന്നും യുദ്ധഭ്രാന്തു, അഹങ്കാരം എന്നിവയിൽനിന്ന് ലോകത്തിന് മോചനം ലഭിക്കണമെങ്കിൽ അത് കലയിൽ കൂടി മാത്രമേ കഴിയുകയുള്ളൂ എന്നു മായിരുന്നു അദ്ദേഹം ഉൽബോധിപ്പിച്ചത്. കലാപരമായും സാംസ്കാരികമായും അദ്ദേഹം നിരവധി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. “ആർട്ടായ് ഹിമാ

ലയാ" അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു മികച്ച ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥമാണ്. റോറിക്കിന്റെ ഗദ്യസരണിപോലും പദ്യം പോലെ സരളവും സുന്ദരവുമാണ്. സൗന്ദര്യം, വിജ്ഞാനം, സംസ്കാരം എന്നിവയാണ് വിശ്വസാഹോദയ്യത്തെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതെന്ന് ആ മഹാചിന്തകൻ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ഈ ആദർശത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കിയാണ് അദ്ദേഹം ഇരുപത്തി ഒന്ന് രാഷ്ട്രങ്ങളെ ചേർത്ത റോറിക്കു സന്ധി ഉണ്ടാക്കി സമാധാന സാധനവും സുന്ദരവുമായ ജീവിതം നയിക്കുന്നതിനു് ലോകത്തിനു പ്രേരണ നൽകിയതു്. കാരാഗാരങ്ങൾ പോലും കലാലയങ്ങളായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുന്നതിനാണ് ആ കമ്മ്യൂണിറ്റി മോഹിച്ചിരുന്നതു്.

അഭിനവവും ആകർഷകവും അതിവിശിഷ്ടവുമായ ഒരു കലാലോകത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയിലാണ് നിങ്ങളുടെ റോറിക്കിന്റെ സർവ്വതോമുഖമായ ശ്രദ്ധയും കേന്ദ്രീകരിച്ചിരുന്നതു്. ഒരു നവയുഗത്തിന്റെ പ്രവാചകനും, വ്യാഖ്യാതാവുമായിട്ടാണ് അദ്ദേഹത്തെ ലോകം ആരാധിച്ചിരുന്നതു്. ഭാരതത്തിന്റെ പ്രകൃതിസൗന്ദര്യത്തിന്റെ സമുൽകൃഷ്ടതയോടു് അദ്ദേഹത്തിനുള്ള കേന്ദ്രീകരണവും ആത്മീയ ചൈതന്യവും സമ്മേളിപ്പിച്ച സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ള നിരവധി ചിത്രങ്ങൾ അദ്ദേഹം ക

ലാലോകത്തിനു സംഭാവന ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ന്യൂയോർക്കിലെ "റോറിക്കു" മ്യൂസിയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആയിരത്തിലധികം ചിത്രങ്ങൾ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടു്. 2000 -ൽപരം ചിത്രങ്ങൾ മറ്റു പല സ്ഥലങ്ങളിലായി പ്രദർശിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ബറോഡായിലെ മ്യൂസിയത്തിൽ റോറിക്കിന്റെ ചിത്രങ്ങൾ ധാരാളമായി സംഭരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയിലെ പ്രധാന മ്യൂസിയങ്ങളെല്ലാം റോറിക്കിന്റെ ചിത്രങ്ങൾക്കു പ്രാധാന്യം നൽകിയിട്ടുണ്ടു്. തിരുവനന്തപുരത്തെ മ്യൂസിയത്തോടു് അനുബന്ധിച്ചുള്ള ആട്ടുഗ്വാലറിയിലും റോറിക്കു നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള മനോഹര ചിത്രങ്ങൾ നമുക്കു ദർശിക്കുവാൻ കഴിയും.

ഇന്ത്യയുടെ മിത്രങ്ങളിൽ ഒരു പ്രധാന വ്യക്തിയും സമകാലീനന്മാരിൽ ഏറ്റവും ഉന്നതസ്ഥാനം അർഹിച്ചിരുന്നതുമായ ആ വിശ്രുതചിത്രകാരന്റെ നിര്യാതം ഭാരതത്തിനു പ്രത്യേകമായും ലോകത്തിനു പൊതുവേയും ഒരു തീരാനഷ്ടമാണ്. മനുഷ്യനായ റോറിക്കു് മരണമടഞ്ഞെങ്കിലും കലാകാരനായ റോറിക്കു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അമൂല്യങ്ങളായ ചിത്രങ്ങളിൽ കൂടി എക്കാലവും ജീവിക്കുക തന്നെ ചെയ്യും. കലാഹൃദയം ആ അനശ്വരനായ യോഗത്തിന്റെ ശ്രവണത്തിൽപോലും അഞ്ജലി കൂപ്പി ആരാധിക്കും!

വളരെ എളുപ്പത്തിൽ തമിഴ് ഭാഷ അഭ്യസിക്കു ണമെന്നുള്ള വർ ണങ്ങളുടെ

തമിഴ്-മലയാളം ബാലബോധിനി

വാങ്ങുവിൻ!

വില അണ 3 മാത്രം.

റെഡ്യാർ പ്രസ്സ് & ബുക്സ് ഡിപ്പോ, തിരുവനന്തപുരം.

സാഹസം.

കുന്നത്തു കെ. കൃഷ്ണൻ.

പൊന്നൊളിപ്പൂശിപ്പൂശി സമർപ്പകം
 വെണ്മ മുട്ടിട്ടു നില്ക്കുമാരംതൃയിൽ
 ഭൂരിമോദനേ ഞാനുമെൻ പ്രേമപൂർവ്വം
 പൂവിരിച്ചൊരപ്പമണിഞ്ഞിട്ടയിൽ,
 ചിത്തശുദ്ധിയാണോരോ രഹസ്യങ്ങളാ-
 ളാത്തരാഗംമൊഴിഞ്ഞുപ്രസിക്കുവേ,
 ഹൃത്തിലിരിക്കി പൂണ്ടുള്ളൊരായിരം
 റദ്ദുദ്യമംബനമേകിക്കഴിയവ,
 അപ്രമേയസുഖാസ്വാദനങ്ങളിൽ
 വിപ്രഹർഷണ നീതിയുണ്ടിക്കവേ,
 ഒക്കെയും ഞങ്ങളാണെന്നറംഭാവം
 കൈയത്രയത്രയിലറി രസിക്കവ,
 തെട്ടുമാറ്റുള്ളവർച്ചയാലാരതെ-
 ന്നെട്ടലിക്കും കിട്ടത്തുന്ന മാതിരി,
 മീകരസ്വരം കേട്ടു തെട്ടങ്ങി ഞാൻ
 മുകനെപ്പോലെ മീതനായ് നോക്കുവേ.
 കണ്മന്ദാര കണ്മെൻ നെഞ്ചിന്നരയ-
 യോങ്ങിട്ടു കാശരമൊന്നുററായ്.

ഈ പിതാവേ! അപരാധി.....വാചകം
 പൂണ്ണമായില്ല ചെഞ്ചൊരിപ്പിറവാൽ.

 പ്രേമസൗഹൃദം വാച്ച തഴച്ചൊരൻ
 പ്രേമയൊത്തുള്ള മേന്മയ്ക്കു നല്ലകൾ
 ഹാ! മറഞ്ഞുപോയാറടി മണ്ണിലാ-
 യാമനോഹരംകാരം ലയിച്ചുപോയ്.
 സ്നേഹമെന്നെ കാണവൻ പൊരതെ
 മോഹമാമിരുമുടികിടന്നിട്ടു
 നീതിയില്ലാത്തതേ ലോകവാഴ്ചയിൽ
 നിറിനിറിക്കഴികയാണിന്നു ഞാൻ.
 സ്വാത്മലോകമേ! നിൻകടം ചെയ്തികൾ
 സാഹസം തന്നെയെന്തിലും മീതയായ്,
 ഏതു നിർദ്ദയരംഗങ്ങളാണു നീ-
 യിഹരയിലൊക്കുന്നു നാശക്കനാമ!
 ഭാവുകാത്മകവേദിയിൽ വെച്ചെത്ര
 ജീവിതം നീ കൾക്കു വ്യർത്ഥമേ!

പുതുമയും പഴമയും.

പി. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ,—കോട്ടയ്ക്കൽ.

പുതുമ പഴമൻ വിരോധിയത്രേ!
 'പുതുമ'യിതാത്മകിൽ പരത്തിവിട്ടു?
 ഇതു വെറുമപവാമൊ,ണിവയ്ക്കു-
 ണ്ണതുലമൊരൈക്യം—അഭ്യുദയബന്ധം.

പുതുമ പഴമപെറ്റ പൈതലാണെ-
 ന്നതുമതി തജിചിവയ്ക്കുരെക്യമേല്ക്കാൻ,
 കരുതുകൊടു മകൾക്കു വേണ്ടതേക-
 ന്നതുമവർതൻ ജനയിത്രിമാത്രമത്രേ.

അഴകിനതകിട്ടും 'പഴമ'മെല്ലാം
 പഴമ കനിഞ്ഞുകൊടുത്തിടാതിരുനാൽ
 അഴലുടയിയിലാണൊരാഴ്ചും വി-
 ട്ടുപുകയേ പുതുമയ്ക്കു മാറ്റമുള്ളു.

ജനനി കിഴവിയെൻ വെച്ചൊഴിപ്പാൻ
 ജനനികരം കരുതുന്ന കാലമുണ്ടോ?
 റിയതകലണമെങ്കിൽ മാത്രപാശം
 വിനയമമുടാത്തു, ഗുരുപഥേററിടേണം

'പഴമ പഴമ'യെന്നു പുല്ലുമായി-
 ള്ളറയ്ക്കവതേററമഞ്ചമായിരിക്കും;
 പഴയതു പലതും പ്രശസ്തമത്രേ;
 'പഴമൊഴിയിൽ പതിരില്ല'തോർക്കവേണം.

പഴയമുള്ളകിനേറെ മേന്മയില്ലേ?
 പഴയ പവന്നൊരമാറ്റ മെച്ചമല്ലേ?
 അഴകിനൊരു തഴക്കമായ് കഴിഞ്ഞാൽ
 പ്പഴകിയതെന്നു നിനച്ചൊഴിച്ചിടാമോ?

പുതിയതുമ്മുറോല പസുനായി
 ക്കിതിയിലനേകമഹന്നീശം ജനിപ്പൂ,
 അതിലതി ചിയാളക്കൾക്കുടിക്ക-
 ന്നതിനിടയുണ്ടു ലോകരീതിയത്രേ.

പെരുതുമൊരുമലം വരഞ്ഞിന്നായ്-
 പ്പൊരുതുകയെന്നു ബുദ്ധി കൂട്ടുകൂട്ടും;
 വെറുതെയിതിൽ വളനിടും വഴക്കി-
 ന്നതരി വരുത്തണമെന്നെന്നേപോകും.

കുളുന്റെ കഥ.

പ്രിയപ്പെട്ട വാസു വാരിച്ചരിയാൻ,

നീ നെന്നച്ചിരിക്കാത്ത ഒരേഴത്തായിരിക്കും ഇതു. എങ്കിലും എന്റെ വാസു! നെന്നുക്കാമ്യില്ലേ പഴയ ചക്കരനെ? നിന്റെകൂടെ കൊച്ചിലെ കുളിച്ചുനടന്ന ആ ചക്കരനെ—അവനെന്നെക്കീഴെഴുതുന്നത്.

ഓമയായ നാളുതൊട്ട് ഒരുമിച്ചു വളർന്നവനവര നമ്മളു. രണ്ടമ്മ പെറെറു കിലും, മാടത്തിലെ മണ്ണിലാ പിറന്നതെ

കിലും, നമ്മളു കൂടപ്പിറവികളെപ്പോലല്ലോ കഴിഞ്ഞുവന്നത്? കൊച്ചുനാളിലെ ഞാൻ കാട്ടിക്കൂട്ടിപ്പൊളള കസ്യതികളിലെല്ലാം നീയും പങ്കുകാരനാരു.

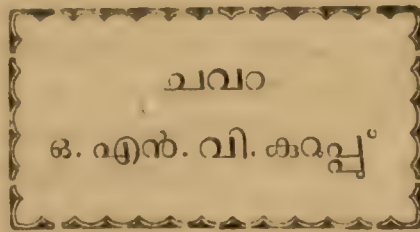
എന്റെ വാസു, ഞാൻ മറന്നുപോയിട്ടില്ല അന്നത്തെ ഓരോ സമ്പദവും. ഒളളതു പറഞ്ഞാൽ രണ്ടുകണ്ണിനും വെള്ളം നെറയാതെ പാണ്ടത്തെ ഓരോ നാളും എനിക്കൊമ്മിപ്പൊന്നൊക്കത്തില്ല.

നമ്മുടെ അപ്പാ കണ്ടിട്ട് വീട്ടുകാരനെത്രകണ്ടു സന്തോഷിച്ചിരിക്കുന്നു! അവരൊക്കെപ്പറേന്നതു ഞാൻ കേട്ടിട്ടൊണ്ടു. നമ്മുടെ രണ്ടിടേറയും അമ്മമാരുതമ്മലാ വവു സ്നേഹമാരുപാലും കൊച്ചുനാളിലെ! അന്നങ്ങനെ അരുമയായിട്ടും ഒരുമായായിട്ടും വളർന്നവന നമ്മളുതമ്മിൽ പിന്നൊരിക്കലും പിരിഞ്ഞുപോകുമെന്നു വല്ലാതും നെന്നച്ചതാണോ?—അല്ല—ചാർപ്പുരു നെന്നയെന്നുപോലാ

ണോ വല്ലാതും നടക്കുന്നത്?—എല്ലാം കടയമ്പ്രാൻ കലപിച്ചുപോലെ.

നീ എനിക്കുവേണ്ടി എന്തും സഹിക്കാനു തയ്യാറാരു. ഒരിക്കൽ പള്ളിക്കൂടത്തിൽവെച്ചു നീയതു തെളിച്ചതെന്നിക്കാർ മറവരു. നമ്മളു നാലാംക്ലാസ്സിലെ പരീക്ഷകഴിഞ്ഞു നിലക്കുവോളാരു. നീ ജയിച്ചെന്നും ഞാൻ തോറ്റുപോയെന്നും അറിഞ്ഞു വളരെ വെസനിച്ചു നില്ക്കുവാരുന്നു ഞാൻ. ഒടനെ നീ വന്നെ

ന്നെ സമാതാ നിപ്പിച്ചോണ്ടു പറഞ്ഞു, നീ പടിത്തം നിറക്കാവോ വുവാനും—നമ്മളു രണ്ടും രണ്ടു ക്ലാസ്സിലെ ബഞ്ചിലിരുന്നു പടിക്കാൻ കഴിയാഞ്ഞു!

നമ്മുടെ വീട്ടുകാരടെ അവശതക്കാലം തൊടങ്ങിയതായെടക്കാരു. പണ്ടൊക്കെ എൻറമൻ ആണയിട്ടിട്ടുള്ളതു നീ കേട്ടിട്ടില്ലോ—“എന്റെ ഒരു മോൻ ചാക്രനാണെ” എന്ന്? ഞാൻ മാത്രമല്ലാരുണോ എൻറമ്മക്കും അമനും കൂടെ സന്തതിയായിട്ടും തെണ്ണുകൊണ്ടു, കെട്ടപ്പാ തെറക്കാതെകണ്ടു രാത്രിയും പകലും കെടപ്പിലാരു അവാടെ അവസാനക്കാലത്തു പുശുവിക്കാൻ നീയും എന്റെ കൂട്ടിലാരുണെങ്കിൽ!.....

ആയെടക്കല്ലേ, നാട്ടോടെ കാളറാ പിടിപെട്ടു പഴുതളെപ്പോലെ നെന്നച്ചിരിക്കാതെ ആളുകൾ ചത്തുവീഴാൻ തൊടങ്ങിയതു? അക്കൂട്ടത്തിലവരും പോയി

പ്പെഴുച്ചു—എൻറമനമമേം! അവരു ചത്തല്ല, ജീവിച്ചേതെന്നു അന്നയലത്തു കാരുപറഞ്ഞതു്. ഒന്നോത്താലതു ശരിയാ. ഇവിടെക്കെടന്നു പാടും ഒരിതരം കാണാ തെ നേരത്തെ കണ്ണടയുന്നതാ നമ്മളെ പോലുള്ള പാവങ്ങൾക്കു മോക്ഷമെന്നു വെച്ചിരിക്കുന്നതു്!

പിന്നെ, ഇക്കണ്ടലോകത്തിൽ നീമാത്ര മൊണ്ടാരുനു എനിക്കൊരുക്ടായിട്ടു്. പണിയെടുത്തു നമ്മളു കഴിഞ്ഞുകൂടി. അന്നൊററത്തടിയായിരുന്നോണ്ടു ജീവിക്കാ നൊരു വെഷമോം തോന്നീല്ല. അങ്ങിനി രുന്നപ്പൊളാ നീയെന്നോടതു പറഞ്ഞതു്. എനിക്കും അതു കേട്ടപ്പും വലു ഇഷ്ടം തോന്നി. അതൊരാവശ്യമാണെന്നാ നീ യെന്നോടന്നു പറഞ്ഞതു്. നമ്മടെ തൊ ട്ടുത്ത മാടത്തിലു് ഒടയരെല്ലാം ചത്തു കത്തിയിരുന്നു കരയു വല്ലാരുനോ ആ പെണ്ണ്—മാത? പോരേങ്കിൽ പ്രായം ചെന്നിരിക്കുവാ. ആരെങ്കിലും ഏറെറടു ത്തില്ലേൽ വല്ല കൊഴുപ്പോം വന്നാൽ നമ്മളും കൂടെ വേണ്ടയോ കാണാനും കേക്കാനും ചെല്ലേണ്ടതെന്നു വിചാരിച്ചു് ഞാനങ്ങു സമ്മതിച്ചു.

“ചങ്കച്ചേട്ടനൊരു കൂട്ടായല്ലോ” എന്നു നീയന്നു പറഞ്ഞു. എന്നാലെൻറവാസ്യ, നിന്നെക്കഴിഞ്ഞൊരു കൂട്ടല്ലാരുനു എ നിക്കു മാത. അങ്ങനൊരു കൂട്ടൊണ്ടായ കാരണമാ എനിക്കീ ‘മെന’ യൊക്കെ വന്നതു്. അല്ലേൽ നീയൊന്നു പറ വാസ്യ! നീയെങ്ങെന്നാരുനു? ആ പഞ്ഞാപിടിച്ച കാലത്തു നീപാടും വെഷമോം ഒന്നും അറിയാതല്ലോ കഴിഞ്ഞതു്? എന്താ അതു്? നീ ഒററത്തടിയായുന്നോണ്ടു്. നേ രെമറിച്ച് എനിക്കാണേലാണു് രണ്ടു വയററിൻറ കാര്യം നോക്കാനും പോരാ ക്കിലു് മാത മാസം തെകഞ്ഞുനിലു്കുന്നു.

നീയും കണ്ടതല്ലോ അന്നത്തെ എൻറ തലേപ്പാട്ടു്! നിന്നോടു ഞാൻ പറയണോ അതൊക്കെ? രാത്രിലുംപകലും ഞാൻ വെ ടുതെയിരുന്നോ? എല്ലുനറുക്കെയല്ലോ നമ്മടെ വലു മൊതലാളീടെ ആപ്പീ സിൽ പണിയെടുത്തതു്? എന്നിട്ടോ? വേലചെയ്യുന്നോൻറ കൂലികിട്ടാൻ പ്ര യാസം. കിട്ടുന്നതുകൊണ്ടെന്നോ നടക്കാ നാ? അങ്ങനെ പഞ്ഞംകെടന്നു ഞാൻ മടുത്തു. ഞാൻ മാത്രമാണേൽ സഹിച്ചോ ളാരുനു. നെറവയറായിട്ടൊരു പെണ്ണ് മുഖിൽ നിക്കുവം കണ്ടില്ലെന്നുവച്ചു നട കാണൊക്കേപാ?

ഇവിടെ നീയെൻറ പേരിലൊരു കുററം പറഞ്ഞേക്കും. നിന്നോടു പറഞ്ഞി രുന്നെങ്കിലു് നീ കഴിയുന്നപോലൊക്കെ സഹായിക്കുമാരുനു; പിന്നെന്താ പറയാ ണേത്തന്നു്? അങ്ങനെ എൻറ വെഷമം നിന്നോടു ഞാൻ പറയാതിരുന്നതൊരു കുററമാണേലതു ഞാനങ്ങു സമ്മതിച്ചേ കാം. എന്നാലും അങ്ങനല്ല, വാസ്യ. നീയും എന്നെപ്പോലെ വേലചെയ്തു കഴിയുന്നവ നല്ലോ? എനിക്കതു പറയാൻതോന്നീല. ഒരു ദൈവസം മോന്തിനേരം ഞാൻ പണി ക്കു പോവാന്നൊരുങ്ങുകാരുനു. അപ്പൊ ളാരുനു, അതു്. ഇറററുനോവെടുത്തു നില വിളിക്കുവാരുന്നു എൻറ മാത. ഞാനന്നു കമ്പനീൽ പോയില്ല. നമ്മടെ അയല ത്തെ ആ വയററാട്ടിക്കെളവിയൊണ്ടല്ലോ ഞാനവരെപ്പോയി വിളിച്ചൊണ്ടുവന്നു. നേരം ഇരുട്ടി. കുഞ്ഞിൻറ കരച്ചിവുകേ കാൻ കൊതിച്ചു ഞാൻ മാടത്തിൻറ മുററത്തെ കൊച്ചെങ്ങും ചാരി ഒരു നെല നിലു്കുവാ. കൂടക്കൂടെ വയററാട്ടീടെ തല വെളീലോട്ടു കാണാം. കടിഞ്ഞുലാ യോണ്ടു വലു വെഷമമെന്ന് വയററാട്ടി പറഞ്ഞു. ഞാൻ ദൈവത്തെ പ്രാർ

ച്ചോണ്ടു നിന്നപ്പം കേട്ടു, ഒരു ചെറിയ ശബദം.

കാഴ്ചയും സുഖമായിട്ടു നടന്നു. ദൈവം നമ്മളെ ചതിക്കുന്നില്ല, വാസ്യ. ഓരോരുത്തരും വെച്ചുവെച്ചു വെച്ചുവെച്ചു വെച്ചുവെച്ചു പഴിക്കുന്നത് ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഞാൻ ചോദിക്കുന്നത്, എന്തിനാ ഈ ദൈവത്തെ കുറപ്പെടുത്തേണം. അദ്ദേഹം എന്തോ പെഴുപ്പു? മനുഷ്യത്വം തന്നെല്ലോ വേണ്ടാത്ത പൊല്ലാപ്പൊക്കെ ഒണ്ടാക്കുന്നത്?

അന്നും പിറ്റേന്നും അക്കാഴ്ച മെനച്ചെല്ലി നില്ക്കുവാനു ഞാൻ. അതുകൊണ്ട് പണിക്കുപോവാൻ പറയില്ല. ഓരോ ആവശ്യങ്ങളും പത്തനായിട്ടുണ്ടായി. അതിനൊന്നും ഒരു പോംവഴി കണ്ടില്ല. മോളിലാകാശം താഴെ പൂമീം ഒണ്ടായോണ്ട് എന്താ? ആലോചിച്ചിരുന്നപ്പം ഒടുവിലാ അക്കാര്യം ഓർത്തത്— മൊതലാളീടടുത്തുചെന്നു കിട്ടാനുള്ള കൂലിവാങ്ങാൻ.

അങ്ങനെ തന്നെ നന്നായി ഞാനാ മൊതലാളീടെ വീട്ടിലെത്തു. അങ്ങേയോണ്ട്, വലിയ ആരാണ്ടടയൊക്കെയെടുത്തിരുന്നു വർത്തമാനം പറയുന്നു. കൊറേനേരം ഞാൻ വെളിത്തന്നെ കാത്തുനിന്നു. ഒടുവിലൊന്നു കാണാനൊത്തു. തലേ ചെറിഞ്ഞോണ്ട് ഞാനെന്റെ ആവശ്യം അങ്ങേയോടു വന്നുവെത്തോടെ പറഞ്ഞു. അപ്പോളൊണ്ടങ്ങേയോടൊക്കെ ദേഷ്യം കഴിഞ്ഞ രണ്ടു ദൈവസം എവിടെപ്പോയിരുന്നത് എന്നോടൊരു തട്ടിക്കേറം. ഞാനതിന്റെ കാര്യം പറഞ്ഞു. എന്നിട്ടങ്ങേയോടു യോഗ്യമായില്ല. വരാതിരുന്നോണ്ട് എന്നെ ജോലിയിൽ പിരിച്ചു വിട്ടിരിക്കുന്നത് ആ ആഴ്ചയെല്ലാം വാക്കി ചമ്പളം പെനടിപ്പൊന്നും പറഞ്ഞു ചുരുങ്ങുകത്തോടു പോയേച്ചു!

അങ്ങുദൈവസം വെശന്നു തളന്നുകൊണ്ടു ഞാൻ ജോലിചെയ്തെന്റെ കാശെനിക്കു തരണ്ടായോ വാസ്യ? ഞാൻ പോവാതെ പിന്നേം നിന്നു. പോയാലും ഞാനെവിടെ പോവാനാ? രണ്ടാമതും മൊതലാളീടെ തലവെളിപ്പൊട്ടുകണ്ടു ഉടനെ ഞാനൊന്നു മുന്പോട്ടുനീക്കിനിന്നു. “പോവാമ്പറഞ്ഞാ പോകാതെ പിന്നേം നിൽക്കുന്നോടാ”ന്നും ചോദിച്ചെന്റെ നേരെ പിന്നേം ഒരു ചാടിക്കേറം! ഞാൻ പറഞ്ഞു, അങ്ങു ദൈവസത്തെ കൂലിയിക്കു കിട്ടിച്ചാപ്പിന്നെ, മാത്ര നേരം അവിടെ നിൽക്കുന്നില്ലെന്ന്. കൂലിടെ കാഴ്ച കേട്ടപ്പം അങ്ങേയോടെ മട്ടാകെയുണ്ടാരി. “അതു പെനടിപ്പൊന്നും പറഞ്ഞങ്ങേയോടൊക്കെ നോക്കി. ഞാനും മനുഷ്യനല്ലോ വാസ്യ? എനിക്കും വല്ലാണ്ടൊക്കെവന്നു. ഞാമ്പറഞ്ഞു കൂലിതന്നില്ലെന്ന് പോവാൻ കണ്ടുനിൽക്കുന്നത്. അങ്ങേയോടു വേലക്കാരനെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു, എന്നെപ്പിടിച്ചു വെളിലേറക്കാൻ. കേട്ട ചാതി, കേക്കാത്തപാതി വേലക്കാരനൊണ്ടെന്റെ കൊക്കയു കേറിയൊരുപിടി! എനിക്കും കൊറച്ചു കരുത്തും ദേഷ്യം ഒക്കെയില്ലോ വാസ്യ? ഞാനൊരുതട്ടുകൊടുത്തു അവൻ. അവനങ്ങു ചക്കപൊത്തൊന്നു നെലത്തു. അതുകണ്ടു മൊതലാളിതന്നെ വന്നെന്നു പിടിച്ചൊരു മരത്തലക്കു കെട്ടി. എന്തോ മൊതലാളിയെ ഒന്നും ചെയ്യാൻ തോന്നിപ്പോയി!”

കൊറേക്കഴിഞ്ഞപ്പം നാലു ചൊമ്മന തൊപ്പിക്കാരവിടെ വന്നു. എനിക്കു മനസ്സിലായി: മൊതലാളി വരുത്തിയതാണെന്ന്. അങ്ങേയോടു അവരോടൊന്നു സൊകാര്യമായിട്ടു പറന്നു കണ്ടു. ആ ശിപായിമാരു വന്നെന്റെ കെട്ടഴിച്ചു. അവരെ നോട്ടിലേറക്കി നടത്തിക്കൊണ്ടു പോയി. ഒടുവില, ചുട്ടും തൊപ്പിം ഒക്കെ

ച്ചാലൊന്നും പറയാതില്ല. അത് ജം സൊപ്പം കാണുന്നൊണ്ടായിരിക്കണം ഞാൻ എഴുതിച്ചു.

അങ്ങനെ ആരുകൊല്ലം കഴിച്ചു കൂട്ടി. ദേവോ മനസ്സും ഒന്നുപോലെ വേദന തിന്ന ആരുകൊല്ലം. വാസ്യ, ഞാൻ ചത്താലും ഇനി നരകത്തിലുപാവണ്ട. ജേലിൽ കൂടുതൽ ഒരു നരകം എവിടെയുണ്ട്?

ഒരു ദൈവസം രാവിലെയൊണ്ടൊരു ശിപായിവന്നെന്നെ ജയിൽ മറീന്ത് വെളിലെറക്കി. അത്തവണ പതുവുപോലെ നെ മേലു നോവിച്ചില്ല. എനിക്കു മനസ്സിലായി ഞാൻ സൊതന്ത്രനാവാൻ പോക വാൻ!

ആ കൊലപാതകിയൊണ്ടല്ലോ അയാളുനോക്കിക്കൊണ്ടുനിന്നു. അങ്ങടെ കണ്ണുവസാനമായിട്ടൊന്നെടത്തു. അയാടെ നോട്ടം എറിക്കു വെസനം ഒണ്ടാക്കി. പന്ത്രണ്ടു കൊല്ലമാ അയാടെ കാലാവതി.

ആ ശിപായി എന്നെ റോട്ടിക്കൊണ്ടു വിട്ടു. ഞാൻ സന്തോഷം കൊണ്ടുതുളളിപ്പോയി. ഞാനെന്റെ നാട്ടുകാരോ മാരോക്കൊ കാണാൻവേണ്ടു. മേലിത്തു തളന്ന ദേവം അപ്പൊള്ളൊന്നു വണിച്ചുപോലെ തോന്നി എനിക്കു!

പെട്ടെന്നെന്റെ മനസ്സിലൊരു മങ്ങലൊണ്ടായി. എന്നെ ഇനി പണ്ടത്തെപ്പോലെ നാട്ടുകാരും കൂട്ടുകാരുംമൊക്കെത്തുവോ? ഞാൻ കള്ളനല്ലോ! ജേലിലുപായവനല്ലോ? മാത അന്നു പെററ കഞ്ഞിപ്പം വലുതായിക്കൊണ്ടും. അതു് അല്ലെന്നെന്തെന്ന് തെരക്കാരായിക്കൊണ്ടും. എനിട്ടു് ഞാൻ ചെല്ലുവം മാത അതിനു് അല്ലെന്നെ കാണിച്ചു കൊടുത്തെന്നിരിക്കട്ടെ—“അപ്പുനിത്തരം നാളെ വിടരുനെന്നു അതു് ചോദിച്ചാലെന്നോ പറ

യാനാ? ഇക്കണ്ട ലോകത്തിലെ മനുഷ്യരെല്ലാം വിളിച്ചുകൂട്ടി വേദനൽ ഞാൻ പറയാം, ഞാൻ കള്ളനാണു, ജയിലിലുപായവനാണു് എന്നു്. എന്റെ സൈന്യാ കണ്ടതിന്നൊക്കെത്തന്നെ ഞാൻ പറയും?—വാസ്യ, എന്റെ ബുട്ടി അങ്ങനെ കാട്ടുകുറിച്ചോയി.

ഒട്ടൊരു ആലോചനവിട്ടു ഞാൻ മുററും നോക്കിയപ്പോളൊ അറിയുന്നെ, ഞാനെന്റെ സലത്തൊടുപോയിക്കൊണ്ടിരിക്കുവാൻ. ഞാൻ വെക്കും വെക്കും കാലു പെരുകിവെച്ചുക്കൊടുത്തെന്നെ നടന്നു പോയി. വെക്കും തളച്ചും ഒന്നും അറിഞ്ഞതായില്ല.

വളരെ നാളെടപഴകിയ ആ മാടത്തിലു് ഞാൻ ചെന്നു നിന്നു. എന്റെ സന്താനത്തെ ഞാൻ കണ്ടു. വാസ്യ. ഒരു കൊച്ചു ചെറുക്കൻ! ഞാനവനോടു ചോദിച്ചു, മാതയെന്തെന്നു്. കൊറെ നേരം ഒന്നും മിണ്ടാതെ നിന്നുവെച്ചു പറഞ്ഞു, “ചത്തു പോയി. എന്നു്! എന്നിട്ടു് അവന്റെ കയ്യിലിരുന്ന ഒരു പിഞ്ചുകുഞ്ഞിനെ ഞാൻ ടോണ്ടു പറഞ്ഞു, അതിനെ പെററ കെടുന്നപ്പോളൊ അവളു മാത്തതെന്നു്!

ഞാനിടിയേററപോലുള്ളു നിന്നു പോയി. എന്തോ! ഞാൻ കരഞ്ഞില്ല. എന്റെ മാത! അവളും ഈ ലോകത്തുനുള്ളു പോയിപ്പൊഴു!

രണ്ടാമതൊരു കഞ്ഞിനും കൂടവരം പിറവി കൊടുത്തു. അതാരോ അവളെ ചതിച്ചതാരിക്കും. അല്ലേൽ, പണ്ടതാ കെടന്നു മടുത്തപ്പം, വയറിന്റെ വിളികേട്ടു :..... വാസ്യ, നന്നക്കറിയാമാരിക്കും അതിന്റെ കഥ. എനിക്കുതരിയണ്ട. ഞാനെന്റെ മാത വെറുക്കുന്നില്ല. എന്തായാലും, ഞാൻ തിരിച്ചു വരവം ആ രണ്ടാമത്തെ കഞ്ഞിനും എളിൽവെച്ചു് കുററം ചെയ്തുവളെ

പ്പോലെ എന്റെ മുമ്പിൽ തലകുനിച്ചു നിൽക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം എത്രയും വേഗം ഇരുകൈകളാലും കൊറെ കുറും ചെയ്തുവെക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം എത്രയും വേഗം ഇരുകൈകളാലും കൊറെ കുറും ചെയ്തുവെക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം എത്രയും വേഗം ഇരുകൈകളാലും കൊറെ കുറും ചെയ്തുവെക്കുകയും ചെയ്തു.

അതുകൊണ്ട് കൊച്ചുമോനോടു ചോദിച്ചു “എന്താ നിന്റെ പേര്?” അദ്ദേഹം മിണ്ടിയില്ല. അദ്ദേഹം എത്രയും വേഗം ഇരുകൈകളാലും കൊറെ കുറും ചെയ്തുവെക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം എത്രയും വേഗം ഇരുകൈകളാലും കൊറെ കുറും ചെയ്തുവെക്കുകയും ചെയ്തു.

അതുകൊണ്ട് കൊച്ചുമോനോടു ചോദിച്ചു “എന്താ നിന്റെ പേര്?” അദ്ദേഹം മിണ്ടിയില്ല. അദ്ദേഹം എത്രയും വേഗം ഇരുകൈകളാലും കൊറെ കുറും ചെയ്തുവെക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം എത്രയും വേഗം ഇരുകൈകളാലും കൊറെ കുറും ചെയ്തുവെക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇവിടെ മോട്ടാർ വണ്ടി വന്നു നിൽക്കുന്നത് കണ്ടു കൊച്ചുമോൻ കൈയും നീട്ടി കൊണ്ടുവന്നു, “അച്ഛാ! ചുവന്ന പാലാ!” എന്ന് വിളിച്ചു. അദ്ദേഹം എത്രയും വേഗം ഇരുകൈകളാലും കൊറെ കുറും ചെയ്തുവെക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം എത്രയും വേഗം ഇരുകൈകളാലും കൊറെ കുറും ചെയ്തുവെക്കുകയും ചെയ്തു.

അദ്ദേഹം എത്രയും വേഗം ഇരുകൈകളാലും കൊറെ കുറും ചെയ്തുവെക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം എത്രയും വേഗം ഇരുകൈകളാലും കൊറെ കുറും ചെയ്തുവെക്കുകയും ചെയ്തു.

അദ്ദേഹം എത്രയും വേഗം ഇരുകൈകളാലും കൊറെ കുറും ചെയ്തുവെക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം എത്രയും വേഗം ഇരുകൈകളാലും കൊറെ കുറും ചെയ്തുവെക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം എത്രയും വേഗം ഇരുകൈകളാലും കൊറെ കുറും ചെയ്തുവെക്കുകയും ചെയ്തു.

എന്റെ വസ്ത്രം, നിന്റെ കയ്യിൽ ഞാനെഴുതിയിട്ടുണ്ട്. എനിക്ക് നിന്നെ വന്നു കാണണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നു. എന്നാലതെല്ലാം പോയി. എങ്കിലും എന്റെ കഥ നന്നായിത്തീർന്നു. അതിലിന്നെനിക്ക് മനസ്സിലാക്കാനാത്ത കാര്യം നീയും കൂടി അറിഞ്ഞിരിക്കട്ടെ.

ഈ ലോകം പരീക്ഷണ പാലാണ്. പലരും ഒരേ ഒരു കാര്യം അറിയുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം എത്രയും വേഗം ഇരുകൈകളാലും കൊറെ കുറും ചെയ്തുവെക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം എത്രയും വേഗം ഇരുകൈകളാലും കൊറെ കുറും ചെയ്തുവെക്കുകയും ചെയ്തു.

അതുകൊണ്ട് കൊച്ചുമോനോടു ചോദിച്ചു “എന്താ നിന്റെ പേര്?” അദ്ദേഹം മിണ്ടിയില്ല. അദ്ദേഹം എത്രയും വേഗം ഇരുകൈകളാലും കൊറെ കുറും ചെയ്തുവെക്കുകയും ചെയ്തു.

കാനനപുഷ്പം

കവിയൂർ, എം. ജി.

വിരിഞ്ഞു മുറുപ്പിച്ചുകിടയിൽ മിന്നുന്ന-
 സുരഭിലാമലമഹിത സുനമേ,
 വളരെമുപ്പുതുനിലാവിലാഹം ഭംഗം
 വഴിഞ്ഞു ചാഞ്ഞാടും വിലാസലാലസേ,
 പ്രപഞ്ചസന്ദർശ്യപ്രതിബിംബംപോലെ
 പ്രശംസലാവണ്യം ചൊരിഞ്ഞിടുന്നു നീ.
 നിറഞ്ഞസങ്കല്പമകൾ തിങ്ങും
 നിരഞ്ജനമണിഞ്ഞിടുന്നു നീ.
 വസന്തരാശിയിൽക്കരിയ രോമാഞ്ച-
 വസനമേകുന്നു മധുരസ്മരണാൽ.
 മഹർഷിനാടിന്റെ മഹാതുളസുഗ-
 മഹിതാദർശം നിൻ മനോജ്ഞമീവിതം.

ഒരു മഹാതുളസുരണന്തൻ സത്യ-
 സ്ഫുരണം നിന്നിതളെളിയിൽ മിന്നുന്നു.
 ഒരു നവോജ്ജ്വലയുഗത്തിൽ സന്ദേശം
 പരത്തിടുന്നു നിൻ പരിമളമെണ്ണം.
 ഒരു വിശ്വാസരഹിതമണിമ-
 വിരിച്ചിടുന്നു നിന്നുവെച്ചെന്തുമ്പം.

മലയമാതന്തൻ ഗഗനവേലിയി-
 ലലകൾക്കൊണ്ണനിൻ പുകൾക്കുറിക്കുമ്പോൾ,
 കിളികളുന്മേൽ കലൻ ഏറ്റുമാം
 കളുസനത്തിൽ നിൻ ചരിതം പാടുമ്പോൾ,
 ഉണർന്ന വിശ്വം നിന്നടുക്കുമെന്തുവാ-
 ന്ണി നിന്നതാ പകച്ചു നില്ക്കുന്നു.

കരൾ കവരുന്ന കവനപുഷ്പം-
 നിറമിഴുകലിൽ തുളുമ്പുംസാരസ്യം
 പകലിരവേന്യ പകർന്നു നീക്കി നി
 പരമസന്തുഷ്ടിയുലകിനേകുന്നു.
 പരമമഹാകവിപ്പരമാത്മധർമ്മം
 പുകഴ്ത്തും സ്വർണ്ണനീലിനമാനസർ?
 നിനക്കു കൂട്ടുകാർ നിരന്തര നിൻമുറം
 നടന്നു ചെയ്യുന്നശലഭരോജികൾ.
 നിനക്കുമൊഴും നിയതം പാടുന്നു
 നിറഞ്ഞൊഴുകുന്ന കളിരണിപ്പോല.
 മഴവില്ലിൻചാമ തളിച്ചു വിണ്ണിൽനിൻ-
 മഹിതമീവിതം കുറിക്കുന്നു കാലം.

പകർപ്പവകാശം കവിക്ക്.

ഉത്തമശേഷം! **ആത്മതവം.** വിജയകരമായ ഫലപ്രാപ്തി!

എത്രകാലത്തെ പഴക്കമുള്ളതായിക്കൊള്ളട്ടെ, രോഗങ്ങളാൽ പീഡിതരായ വക്കോരു സുഖസ്ഥാവസരം! നിരവധി പ്രതിബന്ധങ്ങളാൽ നരകയാതന അനുഭവിക്കുന്ന കുമാരികളുടെ ദുഷ്ടശരങ്ങൾക്കൊരുപരാന്ത!! കാലതാമസം വരുത്താതെ കുമാരിവടകങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുക. ടി-ട്യൂബുകളെ നീക്കി ക്രമീകരിക്കുന്നതിനും ഭേദിച്ചു ടി-ട്യൂബുകളെ തടയുന്നതിനും പറ്റിയ ഒരു ശേഷം! ഇണസമ്പന്നവും അത്രസമന്തര നിരുപദ്രവകരവുമാകൂ!! വില അഞ്ചു രൂപ മാത്രം.

മുഖ്യാവസ്ഥയിലെത്തിയ കർന്നരോഗത്തിൽ വിശേഷരീതിയിൽ തയ്യാറാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ശേഷധത്തിനു വില എട്ടു രൂപ. (വി. പി. 12 അണ്)

മിസ്സസ് പി. ദേവി എഫ്. ഡി. എസ്സ്.
 ട്രോളിഗർജ്ജ, കല്ലത്താ,
 റ്റാക്കിസ്സ് സ്.—കെ. സ്. മാത്യു ടി' കമ്പനി, കോഴഞ്ചേരി, തിരുവിതാംകൂർ.

VALAVI & Co.,

(ESTABLISHED 1899)

Importers, Manufacturers' Representatives, Exporters
AND
Government Contractors.

Head Office—ERNAKULAM.

Branches :- TRIVANDRUM, KOTTAYAM & VAIKOM.

I *Authorised Dealers in Paper*

The Punalur Paper Mills, Ltd.

II *Sub-Distributors of Mysore Paper.*

III *Co 2 Gas Distributors of*

M/s Parry & Co., Ltd., Madras.

IV *Stockists of*

M/s Kores (India) Ltd.,
Madras & Bombay.

V *Dealers of Daily requisites for*

Offices, Publics, Printing Presses,
Soda Factories Etc.

Valavi Trades Limited.,

Registered Office:-Mattancherry, Cochin

Managing Agents:-Messrs VALAVIS LTD. Mattancherry, Cochin.

ബുദ്ധപൗർണ്ണമി

സി. പി. രാമകൃഷ്ണപിള്ള, ബി. എ.

ശ്രീ ബുദ്ധന്റെ ജീവിതത്തിൽ പൗർണ്ണമി ദിവസത്തിന് അതിപ്രധാനമായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ട്. ആ മഹാത്മാവിന്റെ ജനനത്തിനും ജ്ഞാനോദയത്തിനും സ്വർഗ്ഗാരോഹണത്തിനും പൗർണ്ണമിയുമായി ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നതായി കാണാം.

ക്രി-മു. 564-ൽ ഒരു പൗർണ്ണമിദിവസം മായാദേവി ഒരു അതുളതസ്വപ്നം കണ്ടു. തേജോരൂപരായ നാലു ദിവ്യന്മാർ ദേവിയെ “മനശില”യിലേക്കു കൊണ്ടു പോയി എന്നും അവിടെവെച്ചു തുമ്പിക്കൈയിൽ ആമ്പൽപ്പൂവുമായി വന്ന ഒരു വെള്ളാന വലത്തു ഭാഗത്തുകൂടി ദേവിയുടെ ശരീരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു എന്നുമായിരുന്നു ആ സ്വപ്നം. ശ്രീയേശു, ചൈതന്യൻ, ശ്രീശങ്കരൻ, ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ തുടങ്ങിയ ദിവ്യന്മാരുടെയെല്ലാം ജനനത്തിനു മുമ്പ് അവരുടെ അമ്മമാർക്കു് ഇതുപോലെ ചില അസാധാരണ സ്വപ്നങ്ങളും അനുഭവങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. മായാദേവി തന്റെ സ്വപ്നത്തെപ്പറ്റി ഭർത്താവായ ശുദ്ധോദനനെ അറിയിച്ചു. ബ്രഹ്മജ്ഞാത്തമന്മാരായ ബ്രാഹ്മണർ ഈ ദിവ്യസ്വപ്നത്തെപ്പറ്റി അറഞ്ഞപ്പോൾ പറഞ്ഞതു ലോകത്തിന്റെ അജ്ഞാനം നീക്കുവാനും ജ്ഞാനപ്രകാശം പരത്തുവാനും കഴിവുള്ള ഒരു ദിവ്യന്റെ അവതാരത്തിന്റെ മുന്നോടിയാണ് അതെന്നായിരുന്നു. വിശ്വപ്രാപകമായിരുന്ന പ്രകാശവും ആനന്ദത്തുള്ളലും ഒരു നവോദയത്തിന്റെ നാദിയാണെന്ന് അവർ പ്രഖ്യാപിച്ചു.

ആ സ്വപ്നം അങ്ങിനെ കഴിഞ്ഞു. ക്രി-മു. 563-ൽ വൈശാഖപൗർണ്ണമി ദിവസമാണു ശ്രീബുദ്ധൻ അവതീർന്നതായത്. മായാദേവി തന്റെ പിതൃസന്നിധിയിലേക്കു പോകുമ്പോൾ ഒരു കിടക്കുന്നതിനു പോലും സമയം നല്കാതെ മാർഗ്ഗമദ്ധ്യേ സദ്യോജാതനായതാണു ഭഗവാൻ എന്നു “ജാതക”ങ്ങൾ അവകാശപ്പെടുന്നു. ജനിച്ച ഉടനെ ആ ദിവ്യ ശിശുവിന്റെ പ്രകാശമാനമായ മൂലത്തിൽനിന്നും ഒരു അരുളപ്പാടുണ്ടായി. “ലോകരക്ഷകനായ എന്റെ അവസാനത്തെ അവതാരമാണിത്!” ആ ദിവ്യാവതാരത്തിന്റെ ഏഴാംദിവസം മായാദേവി സ്വർഗ്ഗോക്തം പൂകി.

ഭഗവാന്റെ ജനനസമയം നിരവധി ശുഭലക്ഷണങ്ങൾ ലോകമെങ്ങും കണ്ടു. അതിന്റെ കാരണമാരാണു് ഒരു വൃദ്ധ സന്യാസി കപിലവാസ്തവിൽ ആഗതനായി. വയോവൃദ്ധനും വന്ദ്യനുമായ ആ മഹർഷിയെ വന്ദിച്ചു അനുഗ്രഹം വാങ്ങുന്നതിനായി ബാലനായ ഭഗവാനെ ആഘ്രഷിയുടെ മുഖിൽ കൊണ്ടു ചെന്നു. ആ പൂജ്യനെ വന്ദിക്കുന്നതിനു പകരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജടപിടിച്ചശിരസ്സിൽ തന്റെ പിഞ്ചു കാൽ അപ്പിക്കുകയാണത്രേ അന്നു ഭഗവാൻ ചെയ്തത്. ഭഗവാന്റെ സ്മരണയും ലഭിച്ച ആ മഹർഷി ആനന്ദാശ്രുപൊഴിച്ചു.

അങ്ങിനെ കാലം കഴിഞ്ഞു. ലോകൈകസുന്ദരിയായ “യശോധരാകമാരി”യെ

ഗൗതമൻ തന്റെ മഹിഷിയായി സ്വീകരിച്ചു. ലൗകികജീവിതത്തിന്റെ മാദകതപത്തിൽ ഏതാണ്ടു മതിമയങ്ങി അദ്ദേഹം പത്തുകൊല്ലം കഴിച്ചു. ഒരു പത്രന്റെ ജനനത്തോടുകൂടി ഇനിയും ലൗകികബന്ധം വേർപെടുത്തുവാൻ സാധിക്കാതെ വന്നെങ്കിലോ എന്ന് ഗൗതമൻ ഭയന്നു. ഒടുവിൽ ഇരുപത്തൊൻപതാമത്തെ വയസ്സിൽ ജ്വലൈമാസത്തിലെ പൗഷ്കിനാളിൽ യാതിയായ തന്റെ ഭാര്യയെയും തന്റെ ഏകസന്താനത്തെയും സകല ലൗകികസമ്പത്തുകളേയും ത്യജിച്ചിട്ടു ലോകത്തിന്റെ സർവ്വ സങ്കടങ്ങൾക്കും പർമ്മാരം തേടി അവിടുന്ന് പറപ്പെട്ടു. സകലതും ത്യജിച്ചിറങ്ങിയ ഭഗവാൻ ആദ്യ ഭിക്ഷ നൽകുവാൻ ഭാഗ്യം ലഭിച്ചതു ഒരു സാധു കൃഷീവലകന്യകയായ “സുജാത”യ്ക്കായിരുന്നു. ജ്ഞാനം തേടി പറപ്പെട്ട ഭഗവാൻ ഗയയിൽ ബോധിവൃക്ഷത്തണലിൽ ചെന്നിരുന്നു ധ്യാനമഗ്നനായി. ചിരകാലത്തെ ധ്യാനത്തിനുശേഷം ഒരു വൈശാഖപൗഷ്കിനാളിൽ ഗൗതമൻ ബുദ്ധനായി; ദിവ്യജ്ഞാനം അവിടേക്കു ലഭിച്ചു; അതുവരെ ഇരുളിൽ ആണ്ടുകിടന്ന സന്നാതന സത്യങ്ങൾ അവിടേക്കു കരതലാമലകൾക്കുളായി. അന്നു മുതൽ സമാധാനത്തിന്റേയും ശാന്തിയുടേയും സ്നേഹത്തിന്റേയും സന്ദേശം പ്രചരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ആ ദിവ്യഭീപംനാടെക്കും നടന്നു. തന്റെ എൺപതാമത്തെ വയസ്സുവരെ വിശ്രമമെന്തെന്നറിയാത്ത ഒരു ജീവിതമാണ് അവിടുന്ന് നയിച്ചത്. അക്രമവും അനീതിയും ലോകത്തിൽ നിന്ന് പാദേ വിപാടനം ചെയ്തു തൽസ്ഥാനത്തു സ്നേഹവും സത്യവും സ്ഥാപിക്കാനുള്ള അവിശ്രമമായ ഒരു ശ്രമമായിരുന്നു ആ നീണ്ട സംവത്സരങ്ങൾ. സ്വതന്ത്ര

ചിന്തയുടേയും സമസ്തജീസ്നേഹത്തിന്റെയും പ്രവാചകനായിരുന്നു ശ്രീ ബുദ്ധൻ.

സത്യസന്ദേശവും കൊണ്ടുള്ള സഞ്ചാരത്തിനിടക്ക് ഒരിക്കൽ ബുദ്ധദേവൻ “പാവ” എന്ന സ്ഥലത്തെത്തി. അവിടെ വെച്ചു “ചണ്ഡൻ” എന്നൊരു പൊൻപണിക്കാർൻ കൊടുത്ത ഭക്ഷണം അദ്ദേഹത്തെ രോഗബാധിതനാക്കി. ആനന്ദൻ മുതലായ ശിഷ്യന്മാർ ചണ്ഡനെ കണ്ടു റാകറാപ്പെടുത്തിത്തുടങ്ങി. അതു മനസ്സിലാക്കിയ ഭഗവാൻ അവരെ തന്റെ സമീപത്തു വിളിച്ചു വരുത്തി ശാന്തഗംഭീരമായ സ്വരത്തിൽ ഇപ്രകാരം അരുളിച്ചെയ്തു:—“അടുത്തജന്മത്തിൽ ചണ്ഡൻ അതിവിശിഷ്ടമായ പ്രതിഫലം ലഭിക്കുമെന്ന് എന്റെ മരണശേഷം നിങ്ങൾ അയാളോടു പറയണം. അയാളുടെ ഭക്ഷണം കഴിച്ചിട്ടാണ് ഞാൻ ഭൗതികബന്ധങ്ങളിൽനിന്ന് വിമുക്തനാകുന്നത്. മറ്റൊരാൾക്കു നേരെയുംകാൾ അനുഗൃഹീതവും ദിവ്യവുമായ രണ്ടുഭിക്ഷകളാണ് എനിക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഞാൻ എനിക്കു ജ്ഞാനോദയമുണ്ടാകുന്നതിനു മുമ്പു സുജാത നൽകിയതു; മറ്റൊരു അവസാനമായി ചണ്ഡൻ എനിക്കു നൽകിയതു. എന്റെ ഈ വാക്കുകൾ ഇതുപോലെ അവരെ അറിയിക്കുക.

“സകലതും ഒടുവിൽ നശിക്കും. അതിൽനിന്ന് ഒഴിഞ്ഞുമാറുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. അതുകൊണ്ടു അതിശ്രദ്ധയോടുകൂടി നിങ്ങളുടെ നിർവാണത്തിന് അനവരതം ശ്രമിക്കുവിൻ! ഇതായിരുന്നു ക്രി.മു. 483-ൽ വൈശാഖപൗഷ്കിനാളിൽ ദിവസം സമാധിയടയ്ക്കുന്നതിനു മുമ്പു ഭഗവാൻ വാകത്തിനു നൽകിയ അന്ത്യസന്ദേശം.

അങ്ങിനെ ഒരു വൈശാഖപൗഷ്കിനാളിൽ ദിവസം ഉദിച്ചു ആ നക്ഷത്രം വേറൊരു വൈശാഖപൗഷ്കിനാളിൽ ദിവസം അസ്തമിച്ചു. പ

ക്ഷേ അതിന്റെ കാന്തിപ്രസരം തുറന്നു
 ഏകദേശം ഇന്നും ലോകത്തെ പ
 ഉകം കൊള്ളിക്കുന്നു. “ഗംഗയുടെ നാലു
 പോഷകനദികളും ഒടുവിൽ ഗംഗയിൽ
 ലയിക്കുന്നതുപോലെ ബുദ്ധനിൽ വിശ്വ
 സിക്ഷണ സകലരും—ബ്രാഹ്മണനും, ക്ഷ
 ത്രിയനും, വൈശ്യനും, ശൂദ്രനും--ഒടുവിൽ
 മനുഷ്യരൂപത്തിൽ ലയിക്കുന്നു.” അതാ
 ണു ബുദ്ധന്റെ വൈശിഷ്ട്യം. മനുഷ്യ
 നെ മനുഷ്യനാക്കി ഉയർത്തുകയാണു മനു
 ഷ്യൻ ചെയ്തത്.

ബീമാർ ഗവണ്മെന്റു ഇക്കഴിഞ്ഞ
 ബുദ്ധവത്സരത്തിൽ ഒരു പൊതു ഒഴിവു ദിവ
 സമായി പ്രഖ്യാപിച്ചു. ആ ദിവ്യപുരു
 ഷന്റെ അവതാരമാകൊണ്ടു സംപൂജ്യമാ
 കവാൻ ഭാഗധേയമുണ്ടായ ഭാരതം ആ
 പുണ്യദിനത്തെ ശർവ്വമായി മാനിക്കുന്നത്
 ഒരു കടമ നിറവേറുക മാത്രമായിരിക്കും.
 ഭാരതത്തിലെ ഇതരപ്രദേശങ്ങളും ബീ
 ഹാറിന്റെ ഉദാഹരണം അനുകരിച്ചെ
 കിൽ!

ആത്മരക്ഷ

അമേരിക്കൻ മോഡൽ കൈത്തോക്കു്.

ഏറ്റവും പുതിയ മോഡൽ:-

അടുത്തകാലത്തു നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതു്!!

അപേക്ഷയിൽ ഇതു കള്ളന്മാരെ വിരട്ടിക്കൊടുക്കുന്നതിനുള്ള “ആട്ടോമാറ്റിക്” റി
 ഫ്ലിറർ ഒരു യഥാർത്ഥവേദം (കൈത്തോക്കു്)ന്റെ വെടിമുഴക്കം തരുന്നു. നാടകങ്ങൾക്കും
 സിനിമകളിനെയ്തിനും ഉപയുക്തം. പത്തുവെടി തീരുന്നത്. 12 കൺസ് പനം. ഏഴിഞ്ചു
 നീളം. വില 7 ക. 8 ണ.

സ്പെഷ്യൽ ക്വാളിറ്റി നമ്പർ 1000 വില 9 ക. 15 ണ.

ഓരോ പിസ്റ്റോളിനാടുകൂടി 12 ഉണ്ടകൾ സൗജന്യമായി കൊടുക്കപ്പെടും.

25 വെടിക്കുള്ള ഉണ്ടകൾക്കു വേണമെങ്കിൽ 4 ക.

തപൽക്കുലി, പാക്കിംഗ് ചാർജ്ജ് ഇവയ്ക്കു് 1 ക. 6 ണ.

സാധാരണപ്പെങ്കിൽ പണം തിരിച്ചയച്ചുകൊടുക്കുന്നതാണ്. കൈവശം സ്റ്റോക്കു് കറ
 വായതിനാൽ ഇക്സാഗേറത്തിനിടവരാതെ ഉടനെ അപേക്ഷിക്കുക.

മലയാളം ഞങ്ങൾക്കു നിശ്ചയമില്ലാത്തതിനാൽ അപേക്ഷയും മേൽവിചാസവും ഇംഗ്ലീ
 ഷിൽ ഏഴ്തുക.

American Trading Agency (K. T.)

Halka No. 21, Amritsar.

കണ്ണൂരിൽ

വി. ചന്ദ്രശേഖരക്കുറുപ്പ്.

I

ഇരുളിലെൻ ള്ളമെന്തുമെലത്ര നാ-
 ഭൂതകി വിഴുതുകണ്ണനീർകുട്ടകൾ?
 ഉടലുപൊള്ളിച്ചിടുന്നെരിശയ്യയിൽ
 ഉദകബിന്ദുക്കളെത്ര പൊഴിച്ചു ഞാൻ?
 ള്ളലോകാമള സ്നേഹസമ്പന്നയാം
 ഹൃദയനാഥയെ വാഴ്ത്തുമെൻ ചിന്തകൾ
 മറവിയിലൊന്നു മാററിനിൽക്കീട്ടുമാ
 മരണമേ! മന്ത്രിമന്ദാരമേ! ഭവാനു?
 മരണമാനിനിയെന്റെ കണ്ണീരിനാൽ
 മണിമയ മാലയുമൊന്നുണിഞ്ഞീടുകിൽ
 അമരലോകത്തിലെത്തിയാച്ചുണ്ടിൽ നി-
 ന്നമൃതമാധുരിയാസ്വപിച്ഛേനെ ഞാൻ.

II

ഹൃദയനായികേ! നിനക്കിത്തളില-
 അതുലരാഗമെന്നുതമാംഗത്തിനെ
 ള്ളതരംഭമെന്തു വിശ്രാന്തിയാളവ
 ദ്വതിസ്തമാഗമമാശിച്ചിരുന്നുഞാൻ.
 പൂണയിനിക്കു ഞാൻ തീർത്തുപട്ട-
 പ്പുടകഴിയെന്നു ചിന്തിച്ചിരോ വിധേ!
 ഒരു ജനിതൃക്കു കാണുതിൽ കൂടുതൽ
 കരുതലോടു നീ കാത്തു കൈക്കുഞ്ഞിനെ
 സ്നാനഭരത്തിലങ്ങുളിപ്പിച്ചിട്ടുവൻ

സുഖതരം സ്നന്ദപാനം നടത്തവേ,
 മമ കരങ്ങളിലർപ്പിച്ചു പിന്നെയ-
 മൃദലശയ്യയിൽ നീ നീവതിയ്ക്കവേ,
 മരണവിധയാണെന്നറിഞ്ഞീല ഞാൻ
 മതിയിലാവിധം ചിന്തിക്കുമെങ്ങനെ?

III

മിഴിയിൽ നിന്നിററു വിഴുന്നഞ്ചുപ്പും
 കരുതലത്തിലീക്കുണണിപ്പൊതുവും
 ഇവകളാണെന്നിങ്കി ജീവിതത്തിലേ
 വിധിമൃപാജ്ഞിതമുല്യസമ്പത്തുകൾ
 ഞായി, മനോഹരീ! നിൻപ്രേമസേരഭം
 ബത, പരന്നു മറഞ്ഞമാർഗ്ഗത്തിനെ
 ഹൃദയംകൊണ്ടു മണത്തു മണത്തിനും
 ഹൃദയനാഥൻ വരുത്തുന്നിന്നതിക
 കരുതലത്തിലിരിക്കുമീപ്പൊതുലിൽ
 ള്ളലോകാനന്ദം ഒരുല്ല മാറട്ടെ ഞാൻ.

* * * * *

മലർമുക്കളാമ! നി.വിരിഞ്ഞീടുകിൽ
 മതി പൂടും കണ്ണനീർ പൊഴിഞ്ഞീടുമേ.
 മധുരബാല്യവസന്തം പുലരുകിൽ
 വിധുരയെവെന്നവർഷപാതാത്തിയിൽ

അനുരാഗത്തിന്റെ ആഴം.

ഉദയനാഥൻ
കെ. നാണിഅമ്മ.

I

— സായാഹ്നസവാരി കഴിഞ്ഞു മടങ്ങി എത്തിയ കുമ്പസാരം തന്റെ നന്ദാ വന്നാൽ മതിയെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നു. ഡാക്ടർ കുമ്പസാരത്തിന്റെ വകയാണെന്നു നന്ദാ വന്നു. പ്രകൃതി രമണീയമായ ഉദ്യാനം. സാക്ഷാത്തായ സൗകര്യം കളിയാടുന്ന മനോഹരമായ പച്ചപ്പുറവതാനി വിരിച്ചതുപോലുള്ള പുല്ത്തകിടിയും ഓരോ രൂപത്തിലും പ്രായത്തിലും കാമദേവതയുടെ ഉപരിപരിമളവർഷികളായി പരിലസിക്കുന്ന പലതരം പൂക്കളും നിറഞ്ഞ ആപുങ്കാവു ആയതേയും പ്രശംസയ്ക്കർഹവും ആകർഷണീയവുമാണു. ചെറുതെങ്കിലും ഭംഗിയും വൃത്തിയുമുള്ള ഒരു രണ്ടു നിലഹർച്ചം പ്രകൃതിയുടെ പ്രഹേലസനാർത്ഥം സങ്കതമായ ആ പുത്തോട്ടത്തിന്നു ഏറ്റവും അനുയോജ്യമായിരിക്കുന്നു. സരോജസാമുദ്രമായ സരസ്സി ആനന്ദസന്ദായകമാണെന്നു ഭംഗിയായി കെട്ടിയ കലാമതിലിനുള്ളിലുള്ള ആ പൂവനവും, കെട്ടിടവും ഭക്ഷണഭാഗത്തു കിഴക്കുപടിഞ്ഞാറായിരിക്കുന്ന പഞ്ചാളിക്കുറോഡിനരികിലായി പ്രശോഭിക്കുന്നു. ഒരു പുതിയ യാത്രക്കാരന്റെ അതുളതത്തിനും അഭിനന്ദനത്തിനും മാത്രമല്ല, ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യവിസ്മൃതിക്കും നിദാനമെന്നു സമ്മതി നേടിയ നന്ദാവനസമാനമായ ആ പൂവാടിയും കെട്ടിടവും “നന്ദാവന” എന്ന പേരിനാലറിയപ്പെടുന്നു.

കുമ്പസാരത്തിന്റെ വിശ്രമം, വാസ്തവമായ ഒരു വിശ്രമമാണെന്നു പറയുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്ന് അവരുടെ അപ്പോഴത്തെ മുഖഭാവം പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടു്. അവർ ഏതോ മനോരാജ്യസഞ്ചാരം ചെയ്യുകയാണ്. തന്റെ ലാലുയാത്രയിലെ ഏതോ സംഭവം അവരുടെ ഹൃദയവേദനയ്ക്കു കാരണമാക്കിയിട്ടില്ലെങ്കിൽ ഭവനം അസ്ഥമായ നിലയിൽ മനോരാജ്യപ്പെടേണ്ട യാവശ്യമില്ലതന്നെ. അവർ ഈ നിലയിൽ ഏറെനേരം ഇരിക്കേണ്ടിവന്നില്ല. ആരാമത്തിൽ ഏതാണ്ടു അരമണിക്കൂർ ചിന്താഭാരഭരിതയായി കഴിച്ചുകൂട്ടിയ കുമ്പസാരത്തിന്റെ മുൻപിൽ പെട്ടെന്ന് ഒരു യുവാവു് ആഗതനായി. “കാർമ്മേഘം കണ്ടമയ് പെ” എന്നോണമുള്ള ഒരു വസ്ത്രാഭരണത്തോടുകൂടി മുഖമുയർത്തിനോക്കിയ ആ ലേഡീ ഡാക്ടർമാടു് വന്നീതമായി യുവാവു പറഞ്ഞു. “അവിടുന്ന് ഇപ്പോൾതന്നെ എത്താൻ കൂടി വരണം. എന്റെ മാതാവു ജ്വരം ബാധിച്ചു ബോധരഹിതയായി കിടക്കുന്നു. ഞാനിപ്പോൾ വീട്ടിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ വിവരമറിഞ്ഞ് ഇവിടേയ്ക്കു് ഓടി വന്നതാണ്.”

കുമ്പസാരം:—“നിങ്ങൾ വീട്ടിലില്ലായിരുന്നോ?”

ആഗതൻ:—“ഇല്ലായിരുന്നു.”

കുമ്പസാരം:—“നിങ്ങൾ എവിടെ ആയിരുന്നു?”

ആഗതൻ:—“ഞാനിവിടെ അടുത്തു് ഒരു കാഹ്നിയോട്ടലിൽ വേലയ്ക്കു നില്ക്കുകയാണു്. ഈസരായം വീട്ടിൽ പോകുവല്ല. പോയതു് ഒരു യാദൃച്ഛികസംഭവം മാത്രമാണു്. തന്നിരിക്കത്ത അമ്മയുടെ പെട്ടെന്നുണ്ടായ സുഖക്കേടിയുവാന്നിടയായി. ഈ അത്യാഹിതത്തിൽ അവിടുത്തെ സഹായമുൾതരിച്ചു് ഈങ്ങാട്ടു് ഓടിവന്നതാണു്.”

കമുദം:—“നിങ്ങൾ വീട്ടിലേക്കു പോകുമ്പോൾ എന്നെ കണ്ടിട്ടുണ്ടാവും?”

ആഗതൻ:—“കണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് തന്നെയാണു്, ഇവിടെ ഉണ്ടെന്ന യെശു തോട്ടക്കൂടി ഞാനിവിടെ ഓടിയെത്തിയതു്.”

കമുദം “തേടിയ വള്ളി കാലിൽ ചുറ്റി: എന്ന ആത്മഗതത്തോടു കൂടി പറഞ്ഞു:—പശ്ചാത്തമിക്കോണ്ടു. നിങ്ങളുടെ അത്യാഹിതത്തോടു് സമരം ചെയ്യാൻ നിങ്ങളെ സുശക്തനാക്കുന്ന കായ്ക്കും ഞാനേറു. ഞാൻ നിങ്ങളുടെ തോളായിരിക്കാം വരും.” കമുദം തന്റെ വണ്ടിയിൽ ആഗതനേയും കയറ്റിത്തന്നത്താൻ ഡ്രൈവുചെയ്തു പറപ്പെട്ടു.

II

ആരാമത്തിലെ മനോരാജ്യസഞ്ചാരം നിറത്തിവച്ചിട്ടല്ലായിരുന്നു രോഗാനേപഷണയാത്ര പറപ്പെട്ടതു്. മനസ്സിനെ നിയന്ത്രിക്കുവാൻ പശ്ചാത്തമല്ലാത്തവിധം ഭാരമേറിയ ഒരു മനോരാജ്യമായിരുന്നതിനാൽ യാത്രയിലും അതു വളരെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. “എന്റെ ഹൃദയം പരക്കുധീനമായെങ്കിലും, അതിനിടയാക്കിയ ആളിനെ ആശ്വാസപ്പെടുത്തുവാൻ അവസരം ലഭിച്ചതു ചാരിതാത്മജനകമാണെന്നു്” കമുദം വിചാരിക്കുമ്പോഴേക്കും അത്ര അധികം

ഭാരത്തല്ലാത്ത രോഗിണിയുടെ വീട്ടുതറത്തു കാർന്നുത്തിരിക്കു്. യുവാവു്, ഡാക്ടറെ, രോഗിണിയുടെ മുൻപിൽ എത്തിച്ചു. അവർ സംവദാനം പരിശോധിച്ചു. യുവാവിൽ നിന്നു ഗ്രഹിച്ചിരുന്ന സുഖക്കേടു് തന്നെയാണെന്നു പരിശോധനയിൽ ബോധ്യം വരികയാൽ, കരുതിക്കൊണ്ടു് പോയിരുന്ന രോഗം ശരിയായ നിലയിൽ ഇൻജക്ററുചെയ്തു. അതു വേണ്ടതു പോലെ ഫലിച്ചു എന്നു രോഗിണിയുടെ മുഖഭാവം ബോധ്യപ്പെടുത്തി. രോഗിണി കണ്ണു തുറന്നു. എന്നാലും മോഹാലസ്യം കേവലംമാറിയിരുന്നില്ലാ. ഡാക്ടർ കമുദം യുവാവിനോടു പറഞ്ഞു. “നിങ്ങൾ വ്യസനിയ്ക്കരുത്. യേശുക്രൈസ്തുമേണ്ട. പനി വളരെ കൂടുതലാണെന്നെങ്കിലും, തന്റേറടം തീരെ വിട്ടിരിക്കയാണെന്നെങ്കിലും, ഒരാഴ്ചയ്ക്കുള്ളിൽ സുഖക്കേടുത്താൻ ഭേദപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളാം! ഒന്നു വിശ്വസിക്കണം. ഈ നിലയിൽ ഇവിടെ കിടക്കുന്നതുകൊണ്ടു് പ്രയോജനമില്ല, അപകടവുമാണു്. നിങ്ങളുടെ മാതാവനെ നന്ദാവനത്തിൽ കൊണ്ടുവരിക. ഇവിടെ ശുശ്രൂഷിക്കാനാളില്ല. ആരുംനിറത്തി ശുശ്രൂഷിക്കുവാനുള്ള ശേഷി നിങ്ങൾക്കില്ലെന്നു ഞാൻ ഉറപ്പിക്കുന്നു. ശുശ്രൂഷയാണു് ഈ സുഖക്കേടിനാവശ്യം; അല്ല അത്യാവശ്യം. എന്റെ സ്ഥലത്തുവേണ്ട സൗകര്യങ്ങളെല്ലാം ഉണ്ടാക്കിത്തരാം. എന്തു പറയുന്നു?”

യുവാവു്:—“അവിടുത്തെ കാരണവും അന്യാദൃശമാണു്. ഇവിടെ ആയാലും അവിടെയായാലും എന്നെക്കൊണ്ടു് ഒന്നുമാകയില്ലെന്നു തുറന്നു സമ്മതിക്കുന്നു. ഒരു ദിവസം ജോലിചെയ്യുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അന്നു പട്ടിണികിടക്കുവാനുള്ള കഴിവേ എന്നിക്കുള്ളു്.”

കുമാരം:—“അതെല്ലാം മനസ്സിലാക്കി
 യാണു ഞാൻ പറഞ്ഞതു്. ഈ വണ്ടി
 യിൽ ഇപ്പോൾതന്നെ കാണ്ടുപോയാൽ
 നിങ്ങളുടെ ഭാരം തീൻ.”

ഒരുകാലം കൈയിലില്ലാത്ത ആ സാധു
യുവാവു്, കഠിനമായ ജ്വരം ബാധിച്ചു
അവശയായിരിക്കുന്ന മാതാവിന്റെ രക്ഷ
യ്ക്കു് അപ്രാപ്തന്തന്നെ എങ്കിലും, അതു
സ്വയം സമ്മതിയ്ക്കുവാനിടയാക്കിയ വി
ധിവൈപരീത്യത്തെ മനസാ പഴിച്ചു
കൊണ്ടു് ഡാക്ടറുടെ എല്ലാ അഭിപ്രായ
ത്തിന്നു വഴങ്ങി. കുളുവു, ശശിയും—അ
താൺ യുവാവിന്റെ പേരു്—കൂടി ആ
രോഗിണിയെ വണ്ടിയിലാക്കി.

ഭവാനിഅമ്മയുടെ രോഗത്തിന് അതുതാവഹമായ കുറവുകളെടുത്തു. ഒരാഴ്ചക്കും സുഖമാക്കാമെന്നായിരുന്നു ഡാക്ടറുടെ അഭിപ്രായം. എന്നാൽ അഞ്ചുദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കഞ്ഞി കൊടുക്കാമെന്നായി. ശശി ഇപ്പോൾ ജോലിക്കു പോകുന്നില്ല. മാതാവിനെ പരിചരിക്കുവാൻ ഡാക്ടർ നിശ്ചയിച്ചിരുന്നവരുടെ മേൽ നോട്ടം മാത്രമാണ് ശശിക്കുള്ള ജോലി. ഡാക്ടർ വളരെ കാര്യമായി ശശിയെ കരുതുന്നു. ഭീനക്കാരിയെ ശുശ്രൂഷിക്കുവാൻ ആൾ ഏല്പാൻ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും മാത്രമേതെയുള്ള സ്വന്തപുത്രിയെന്ന വിധം ഡാക്ടർ ശശിയുടെ മാതാവിനെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നു. ഭവാനിയമ്മ ഭീനക്കിടക്കയിൽ എഴുന്നേറ്റിരിക്കുകയാണ്. ഡാക്ടർ ചിലവെയും, ശശി ചിലവെയുമായി ഭവാനി അമ്മയുടെ സമീപം ചെന്നു. ഡാക്ടർ ചോദിച്ചു. അമ്മേ! സുഖമേന്മ എങ്ങിനെ ഇരിക്കുന്നു?

ഭവാനിഅമ്മ:—എനിക്ക് വളരെ സുഖമുണ്ട്. ക്ഷീണം. അതേ ഉള്ളൂ."

ഡാക്ടർ:—“ക്ഷീണവും കൂടാണുമാരും ക്ഷീണം മാറുവാലും ഇവിടെ നിന്നും പോകണ്ട. ഇവിടെ എന്റെ മാതാവായി താമസിച്ചു കൊണ്ടാൽമതി. അമ്മയും, മകനും ഇവിടെ താമസിക്കുന്നത് എനിക്കു വളരെ സന്തോഷമാണ്. എന്നല്ല, ഇവിടെ നിന്നും പോകരുതെന്നു നിർബന്ധവുമുണ്ടു്.”

ശശി:—“അങ്ങിനെ പറയരുത്. ഞാ
 ഞൊരു ഗതിയുമില്ലാത്ത ഞങ്ങളെ, പെട്ട
 ന്നു നേരിട്ട അതിദാരുണമായ ആപദ്
 ഗർഭത്തിൽ നിന്നും കരകേററി രക്ഷിച്ചു.
 ഗത്യന്തരമില്ലായ്കയാൽ, ദൈവനിശ്ചയമാ
 ണെന്നു കരുതി ആ സഹായം ഞങ്ങൾ
 സ്വാദരം സ്വീകരിച്ചു. ദൈവം ഞങ്ങളെ
 പരീക്ഷിക്കുകയായിരുന്നു.” “അല്ല എന്നെ
 പരീക്ഷിക്കുകയായിരുന്നു.” എന്നു ഡാക്ടർ
 ഇടയ്ക്കു കയറി പറഞ്ഞു.

ശശി:—“ആയിരിക്കാം. ഏതായാലും കൂടുതലായി അവിടുത്തെ കാര്യബൃത്തിനു തെളിവു അർഹമല്ല”

ഡാക്ടർ:—“അഹ്വരൊ, അനർഹരൊ എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ വരട്ടെ. നിങ്ങൾ രണ്ടാളും മേലാൽ എന്നോടു കൂടി താമസിക്കണമെന്നുള്ള എന്റെ അഭിപ്രായത്തെപ്പറ്റി ഗാഢമായി ചിന്തിച്ചു മറുപടി പറഞ്ഞാൽ മതി. ഏതായാലും അമ്മയ്ക്കു പൂണ്ണസുഖം കിട്ടട്ടെ. എന്റെ അഭിപ്രായം ഭേദപ്പെടുത്തുവാൻ ഞാനാളല്ലതന്നെ”

111

ഡാക്ടർ അകത്തു പോയി. ഗണിയുത
യുള്ള എന്താനും ദിവസത്തെ സാഹചര്യം
അവരുടെ അതിർ കവിഞ്ഞ ഏതെങ്കിലും
നല്ല തെല്ലു കറവുണ്ടാക്കിയിരുന്നു. ഭവാ
നിയമ്മയുടെ രോഗം ക്രമേണ ഭേദമായി.

ക്ഷീണം മാറിയാൽ അമ്മയും മകനും അവർ വിട്ടുപോകുന്ന വിചാരം വീണ്ടും അവരുടെ ഹൃദയം ഭ്രവിപ്പിച്ചു തുടങ്ങി. ശശി തന്റെ ജോലിസ്ഥലത്തു നിന്നും വീട്ടിലേക്ക് പോകുമ്പോൾ യാത്രക്കിടയിൽ അയാളെ കണ്ടു, ഡാക്ടർ അനുരക്തയായി. ശശിയുടെ മാതാവിനാണത്രെ ജപ്തം പരസ്പര പരിചയത്തിനും, അതു ഡാക്ടറുടെ യാത്രക്കിടയിൽ പോകുന്നതിനും ഉതകി. ഇതു ദൈവനിശ്ചയമാണെന്ന് അവർ കരുതി. ഒരു കാഴ്ചയിലേക്ക് വേലക്കാരനെ, പരീക്ഷായോഗ്യതയും ജനസമ്മതിയുമുള്ള ഒരു ഡാക്ടർ പ്രേരിച്ചു എന്നു കേട്ടാൽ ചിരിക്കാത്തവർ ആരും കാണുകയില്ല. ഭർത്തവതിയായ വേലക്കാരിയെ പരസ്യമായി വിവാഹം കഴിക്കുകയും, അതിനു വേണ്ടിയിരിക്കട്ടെ അവളുടെ ഭർത്താവിനെ പണം മുടക്കി കച്ചവടക്കാരനാക്കുകയും ചെയ്ത ഒരു നീതിന്യായജ്ഞൻ ജനസാമാന്യത്തിന്റെ അവഹേളനത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാതിരുന്നത് അവളിലുള്ള അയാളുടെ അനുരാഗമാണെങ്കിൽ, ഒരു സ്ത്രീയുടെ അനുരാഗം അതു പോയവഴിക്കു വിട്ടുകൊടുക്കുവല്ല നിയമവുമുണ്ടോ? ഏതാദേശമായ ആക്ഷേപസമാധാനങ്ങളോടു കൂടി ഡാക്ടർ സമയം കഴിക്കുന്നു. ഏതായാലും ശശിയെക്കുറിച്ചല്ലാതെ അവർ ആഹാരം കഴിക്കാറില്ല. പറഞ്ഞു പോയി മടങ്ങി വന്നാൽ ഭവാനി അമ്മയെപ്പറ്റി തിരക്കു തിരിക്കയില്ല. ഇതു രണ്ടും ഡാക്ടറുടെ ഇഷ്ടമുള്ള വൃതമാണ്. ഡാക്ടറുടെ നല്ല മനസ്സിന്റെ പ്രതിഫലം എന്നല്ലാതെ അവരുടെ ഏതൽക്കാലപ്രവൃത്തിയ്ക്കു കാരണമായി മറഞ്ഞു കിടക്കുന്ന സംഗതിഎന്താണെന്നു ശശി അറിയുന്നില്ല. തന്റെ അനുരാഗം അസാധ്യമായ ഒരു സ്ഥാനത്തല്ല നിക്ഷിപ്തമാക്കിയിരിക്കുന്നതെങ്കിലും അ

പ്പാടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള കഴിവില്ലാത്തവിധം നാണം അവരുടെ മുമ്പിൽ ഒരു വിപരീതമായി കാണപ്പെട്ടിരുന്നു. അതെന്താണെന്നവർക്കു രൂപമില്ലാത്തതും ശശിയുടെ താഴ്മ; അതേ - അയാളുടെ വിദ്യയുടെയും, സ്വപത്തിന്റെയും, കലീനതയുടെയും കുറവ്, പൊട്ടുന്നനവെ ഉണ്ടായ അനുരാഗം അസ്ഥാനത്താണെന്നുള്ള ചിന്തയ്ക്കു അവസരം കൊടുത്തിരുന്നില്ല. അഭിമാനപ്പാഴ്ചയ്ക്കുടിയും, അനുരാഗവല്ലരിയും തമ്മിലുള്ള പോരാട്ടം! നടക്കട്ടേ!!

ശശി സന്ദേശമായ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനാണ്. “ഇന്ദുലേഖയിലെ മാധവനെപ്പോലെയുള്ള സൗകന്യം എന്നു പറയുന്നതാണ്. ഇതിലധികം ശശിയുടെ ശരീര വർണ്ണ നയാവശ്യമില്ല. ഇരുപത്തിയഞ്ചു വയസ്സുപൂർത്തിയായിട്ടുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസമില്ല, സ്വപത്തില്ല. എന്നാൽ ശശി മത്യാദയുടെ അവതാരമാണെന്നു തീർച്ചയാണ്. ഏതാണ്ടിരുപത്തിരണ്ടു വയസ്സുപ്രായമുള്ള സുഗേയാണ് കുമ്പോ. ശശിയുടെ അസൂയാജനകമായ സൗന്ദര്യധാരണിയിൽ അവൾ മയങ്ങിപ്പോയി. അയാളുടെ സൗന്ദര്യം ഏതുകണ്ഠപരവിനെയും തല കുനിക്കുന്നതായിരുന്നു.

ഭവാനിയമ്മ നന്ദാവനത്തിൽ വന്നിട്ട് ഏതാണ്ടു ഒരു മാസമായി. അവരുടെ ആശാശ്വം പൂർവ്വസ്ഥിതിയിലല്ല, അതിലും മെച്ചമായിട്ടുണ്ടെന്ന് അവർക്കുതന്നെ ബോദ്ധ്യമായി. അമ്മയും മകനും തമ്മിലുള്ള പ്രതിയാലോചനയുടെ ഫലമായി ഡാക്ടർമാടായിട്ടു ഭവാനിയമ്മ പറഞ്ഞു. “അവിടുത്തെ അന്യാദേശമാഹാത്മ്യമേറിയ കാരണത്തിന് ഒരിക്കലും തീർത്താൽ തീരാത്ത വിധം ഞങ്ങൾ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇനിയും ഈ കാരണത്തെ പരീക്ഷിപ്പാൻ

വിചാരിക്കുന്നതു ന്യായീകരിക്കത്തക്കതല്ല-
ടെ വശിക്കു യുക്തം കൂടി ഞങ്ങൾ പാത്ര
മാകും. ഞങ്ങൾ പോകുവാൻ അനുവദി
ക്കണം”

ഡാക്ടർ:—“നിങ്ങൾ രണ്ടാളും ഇവിടെ
നിന്നും പോകരുതെന്നും, പോകുന്നതു എ
നിക്കിഷ്ടമല്ലെന്നും ഞാൻ പറഞ്ഞുകഴി
ഞ്ഞു. അപ്പോൾ അഭിപ്രായം മാറുന്ന ഒരു
സ്വഭാവമായിരുന്നു എന്നിരിക്കെ നി
ങ്ങൾ ഇവിടെ വരുവാനിടയാവുകയില്ലാ
യിരുന്നു. നിങ്ങൾ രണ്ടാളും ഇവിടെ എ
ന്റെ കൂടെ സ്ഥിരമായി, എന്റെ സ്വന്ത
മായി താമസിക്കണമെന്നാണ് എന്റെ
അഭിപ്രായം. ചെമ്പുതീയല്ല. നിങ്ങളെ എ
ന്റെ മാതാവായി ഞാൻ സ്വീകരിച്ചു ക
ഴിഞ്ഞു. നിങ്ങൾക്കു നിങ്ങൾ രണ്ടാളിമെ
യുള്ളു. സ്വന്തമല്ല, എന്നിരിക്കെ ആളുകളും
സ്വത്തുമുണ്ടെങ്കിലും സ്വയംഭവ, സ്വാഭി
പ്രായമനുസരിച്ചു ജീവിക്കുവാൻ കഴിയുന്ന
ഒരു പരിതഃസ്ഥിതിയാണുള്ളതു. ധൈര്യ
മായി പറയുന്നു. ഉള്ളഴിഞ്ഞ സ്നേഹത്തോ
ടുകൂടി നാം ഒരു കുടുംബമായി മേലാൽ
കഴിയണമെന്നാണ് ആഗ്രഹം.”

ഭവാനിയമ്മ:—“പാടില്ല. അവിടന്ന്
എന്നെയും എന്റെ ഐക്യസ്വഭാവത്തെ
യും ഇതേവരെ സംരക്ഷിച്ചു. ഞങ്ങളുടെ
സ്ഥിതിക്കുതത്സാഹചര്യമായിരുന്നു. വേല
ചെയ്യുവാനുള്ള കഴിവുണ്ടാക്കി തന്ന സ്ഥി
തിക്കു ഇനിയും അവിടത്തെ ബുദ്ധിമുട്ടി

നതു് ഞങ്ങളുടെ നന്ദിയില്ലായ്മയാണെന്നു
ജനങ്ങൾ വിധിയ്ക്കും”

ഡാക്ടർ:—“ജനങ്ങളുടെ വിധി! അതു
കൊണ്ടുട്ടണം. അമ്മേ, എനിക്കിനി
ന്നും പറയുവാനില്ല. നിങ്ങൾ എന്നിങ്ങ
കടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കുമെങ്കിൽ
എന്റെ അനുവാദം കൂടാതെ പോകുന്ന
തു മര്യാദയല്ല”

ഭവാനിയമ്മ:—“അങ്ങിനെ പോകുമെ
ന്നു ശങ്കിക്കേണ്ട. അനുവദിക്കണമെന്നപേ
ക്ഷിക്കുന്നു”

ഡാക്ടർ:—“എങ്കിൽ വരണം. അമ്മമാ
രും. ഞാൻ സ്വകാര്യമായി കുറച്ചുസംസാ
രിക്കട്ടെ!!

ഭവാനി അമ്മയും, ഡാക്ടറുമായി അക
ത്തേക്കു പോയി. ശശി തലക്കാലം ഡാക്ട
രുടെ ആചീന്യ മുറിയിൽ ഇരിക്കട്ടെ!!

* * * *

സമോദര്യം പുലർത്തുവാൻ വെമ്പൽ
കൊള്ളുന്ന ആനന്ദമന്ദാനിലസാദൃച്ഛ്യയ
യിൽ ലീനനായ പ്രഭാതസൂര്യൻ ചെങ്ക
നൽപ്രഭ പൂശി നന്ദാവനത്തിലെ സുന്ദര
ങ്ങളായ പൂച്ചെടികളെ ആനന്ദഗുത്തം
ചെയ്യിക്കുന്നത്: അതേ—ശശീന്ദ്രൻ നായ
രും, ഡാക്ടർ കുമാരംബയും തമ്മിലുള്ള വി
വാഹം വൃശ്ചികം 10ാംന-നടത്തുവാനുള്ള
തീർച്ചാവിവരം ഗ്രഹിച്ചിട്ടായിരിക്കണം!!

(പകുപ്പുകൾ സംഭാവന)

എന്തിനുള്ളിവിതം?

പി. ആർ. ജെ. നായർ.

ലോകമിട്ടുടഞ്ഞെങ്ങും നിരംശ തൻ-
 ഭിന്നഭിന്നങ്ങളോ, രോദനം ശേരിക്കവെ,
 ചാലക്കൽ ചിന്നിയിപ്പാരിനെപ്പുകിയ-
 പ്ലാവണചന്ദ്രാഭി വന്നീടവെ,
 ആരറിഞ്ഞെന്നതു തപ്തയാം ഭൂമിയെ
 ശീതമാക്കിട്ടവാനെന്നെ വാസ്തവം?

പൊന്നിൻകുതിർക്കുറ വാരി വിതറിയി-
 മന്നിനെത്തട്ടിമുണർത്തിപ്പതുക്കവോ
 വിണ്ണിലുയന്നുയന്നിക്ഷണം ചോപ്പണി-
 ണ്ണെണ്ണവത്തിൽ ലയിച്ചോരു 'പകലവൻ'
 ചാരിന, സ്വാതന്ത്ര്യസന്ദേശശ്ലീയാൽ
 നേർവഴികൊട്ടി,യെന്തേളോരു വാസ്തവം

ആരറിയുന്നതു നിസ്സുഖസ്തമമാം
 നേരിൻപ്രഭിപമായ് ശോഭിച്ചുവെന്നതു?

* * * * *

ദുർഗ്ഗന്ധപൂരിതമാകുന്ന ലോകത്തെ
 മുഗ്ദ്ധമാക്കിട്ടവൻ മരം സമീരണൻ
 പൂവുകൾ തന്മണം പേരി നടക്കിലും
 ആരറിയുന്നതിൻ വ്യംഗ്യാത്മസംഗ്രഹം?

* * * * *

ഹാ കഷ്ടമിങ്ങനെ ചിത്തമണരാണു
 ലോകത്തിലെത്തിനിശ്ശീതകൾ പാടണം?
 ഹാ കഷ്ടമിങ്ങനെ സത്യം തെളിയാണു
 ലോകത്ത് ലെത്തിനുള്ളിവിതം?—നിസ്സുഖ!!!

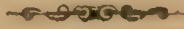

തുടന്നുനടക്കും ഞാൻ.

ടി. വി. കെ.

ജീവിതത്തിന്റെ മുമ്പിൽ യാഥാർത്ഥ്യം പല്ലിറക്കി-
 കണ്ണുകൾ തുറപ്പിച്ച ക്രൂരത കാണിക്കിലും,
 പട്ടിണിപ്പാടുകളും കഷ്ടവുമരിഷ്ടവു-
 മെന്നെ മുറുമുറ മുറിക്കൊത്തനം കാണിക്കിലും,
 പ്രേമവും സഹായവും സ്നേഹവും കൊതിച്ചെന്നി,
 കിഷ്ടം കൈവന്നുള്ളതു നരകമാണെന്നകിലും,
 ഇല്ല, ഞാനെടുക്കില്ല, മുന്നോട്ടു വെച്ചോരടി
 തുടന്നു നടക്കും ഞാനെന്റെ നാവുളമെത്താൻ.

പട്ടിണിപ്പാടികളും കണ്ണുനീരിലുമാല്ലാ
 ഞാനെന്റെ ലക്ഷ്യത്തിനെക്കുറിച്ചു മുന്നേതന്നെ!
 അന്ധകാരത്തിൻ ഗർഭം പിളർന്നു വമിച്ചല്ലീ
 ചിത്രഭാനുവുമെത്തുന്നയോചലത്തിങ്കൽ?
 കുന്നുകൾ കിടങ്ങുകൾ കല്ലുകൾ മുളകളും
 കടന്നുപോയ ചെല്ലുന്നാഴിയിൽ പുഴകളും!

സത്യമോ?

മുട്ടത്തറ, എസ്സ്. വേലായുധൻ ബി. എ.

കഥാപാത്രങ്ങൾ

(1) വിജയം-ഒരു യുവതി

(2) ഭാസി-ഒരു യുവാവ്

(3) വേലക്കാരൻ

സ്ഥലം:—ഭാസിയുടെ വീട്ടിലെ മുൻവശത്തെ മുറി. കമനീയമായി അലങ്കരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

(ഒരു ചെറിയ മണിനാദം. അല്പം കഴിഞ്ഞു വേലക്കാരനും അവന്റെ പുറകിൽ കൂടി ഒരു യുവതിയും പ്രവേശിക്കുന്നു. ആകർഷണീയമായ മുഖം. പ്രായം പത്തേഴുപതിനോടടുക്കും.)

യുവതി:—അദ്ദേഹം അകത്തുണ്ടോ?

വേല:—ഉണ്ടു കൂഞ്ഞെ.....ഞാനകത്തു പോയി ഇങ്ങോട്ടു വരാൻ പറയാം.

യുവതി:—വേണ്ട!.....വേണ്ട!...അദ്ദേഹം തന്നിപ്പോണോ?

വേല:—ഇപ്പോൾ തനിച്ചേയുള്ളൂ!

യുവതി:—ഞാൻ വന്നിരിക്കുന്നു വെന്ന് അദ്ദേഹത്തോടു പറയൂ.....അല്ലെങ്കിൽ വേണ്ട... അല്പം കഴിയട്ടെ.....അദ്ദേഹം വേറെ ആരെയെങ്കിലും പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കുകയുണ്ടോ?

വേല:—അങ്ങനെ ആരേയും പ്രതീക്ഷിക്കുന്നില്ല. ഏകിലും സാധാരണ ഇവിടെ വരാറുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്നേഹിതന്മാർ ഇന്നു വരും. പക്ഷേ, അവർ കര കൂടി താമസിച്ചുവത്ര.

യുവതി:—ആരെല്ലാം ഇവിടെ വരുമെന്നറിയുമോ?

വേല:—സാധാരണ വരാറുള്ളവർ തന്നെ!ചന്ദ്രനദ്ദേഹവും വരും!

യുവതി:—അദ്ദേഹം എല്ലാ ദിവസവും വരുമോ?

വേല:—കുഞ്ഞിനതു അറിഞ്ഞു കൂടെ?

യുവതി:—അപ്പോൾ നിങ്ങൾ എന്നെ അറിയും?

വേല:—അറിയും കൂഞ്ഞെ, എല്ലാ കാര്യവും എനിക്കറിയാം. ചന്ദ്രൻ കൂഞ്ഞു കഞ്ഞിനെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ പോകുന്ന കാര്യവും എനിക്കറിയാം. ക്ഷണക്കത്തിവിടെ വന്നിരുന്നു. ഞാൻ കണ്ടതല്ലേ!

യുവതി:—ഞാനിവിടെ ഇപ്പോൾ തനിച്ചിവിടെ വന്നതെന്തെന്ന് നീ ആശ്ചര്യപ്പെടുന്നുണ്ടായിരിക്കാം?

വേല:—അങ്ങനെയൊന്നുമില്ല, കൂഞ്ഞെ.അതാ അദ്ദേഹം വന്നു കഴിഞ്ഞു. സംസാരിക്കുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു ആരെന്ന് നോക്കാൻ വന്നതായിരിക്കും.

യുവതി:—ആയിരിക്കാം! സ്രീകുളുടെ ശബ്ദം ഈ അറയിലെ ഭിത്തികൾ അധികം കേട്ടിട്ടില്ല, അല്ലേ?

(ഭാസി അകത്തു പ്രവേശിക്കുന്നു.)

താങ്കളെ അന്വേഷിച്ചു തന്നെയാണെന്ന് വന്നതു്.

ഭാസി:—അല്ല, ഇതാരു? വിജയമോ?

(വേലക്കാരനോട്) വന്നയുടൻ എന്നോട് പറഞ്ഞു കൂടായിരുന്നോ?.....

ശരി! നീ പോയി ആ വാതിൽക്കൽ നില്ക്കൂ! എന്റെ സ്നേഹിതന്മാർ ആരെങ്കിലും വരുകയാണെങ്കിൽ അടുത്ത മുറിയിൽ കൂടി കൊണ്ടു പോയി ഇരുത്തണം. ഞാൻ എന്തുചെയ്യുന്നു എന്നും, ആരോടു സംസാരിക്കുന്നുവെന്നും, അവരോടു പറഞ്ഞു പോകരുത്. കതകടയ്ക്കുണ്ട്. പൊയ്ക്കൊള്ളൂ.

(വെലക്കാരൻ പോകുന്നു.)

വിജയം:—ഞാൻ തനിച്ചിവിടെ വന്നതിൽ ആശ്ചര്യപ്പെടുകയായിരിക്കാം!

ഭാസി:—ഇല്ല! വിജയം എന്തെല്ലാം പ്രവർത്തിക്കും; എന്തെല്ലാം പ്രവർത്തിക്കുകയും എന്ന് എനിക്ക് നിശ്ചയിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ ആശ്ചര്യപ്പെടുകയായിരുന്നു. ഇക്കാലത്തെ വനിതാമണ്ഡലത്തിന്റെ യാതൊരു പ്രവൃത്തിയിലും ആശ്ചര്യപ്പെടാത്തവനാണ് ഞാൻ!

വിജയം:—ഒരു പ്രസംഗം കേൾക്കാനല്ല ഞാൻ വന്നത്.

ഭാസി:—പ്രസംഗം കൊണ്ടു വിജയത്തിനോടു ഒന്നും പാറുകയില്ലെന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞു കൂടേ?

വിജയം:—ഒരു കാര്യം താങ്കളോടു ചോദിച്ചു മനസ്സിലാക്കുവാനാണ് ഞാൻ വന്നത്.

ഭാസി:—എന്നാൽ അതു ചോദിച്ചുകൊള്ളൂ.

വിജയം:—ഞാനെങ്ങനെ ചോദിക്കട്ടേ!

ഭാസി:—നാക്കുകൊണ്ടു്.

വിജയം:—കണ്ണുകൊണ്ടല്ലെന്ന് എനിക്കറിയാം.

ഭാസി:—അറിഞ്ഞിരുന്നാൽ മതിയോ?

വിജയം:—കളിയാക്കാതിരിക്കൂ... എനിക്ക് എന്തോ ഒരു ലജ്ജ, അതാദ്യം നിങ്ങൾക്കോടു ചോദിക്കാൻ!

ഭാസി:—ലജ്ജ! അതു് സ്രീതപത്തിന്റെ ഒരു ലക്ഷണമാണു്!

വിജയം:—അപ്പോൾ ഞാനൊരു സ്രീയെന്നു സമ്മതിച്ചു. ഭാഗ്യം!

ഭാസി:—അപ്പോൾ പറയാൻ വന്നതു മറന്നോ?...കാര്യം പറയാൻ സ്രീകളേക്കൊണ്ടു സാധ്യമല്ലെന്നെനിക്കറിയാം!

വിജയം:—സ്രീകളെ ആക്ഷേപിക്കുന്നതാകൾ എന്നെങ്കിലും ഒരു സ്രീയുടെ ഭർത്താവായാകും!

ഭാസി:—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽതന്നെ ഒരു കാര്യത്തിൽ ഞാൻ സന്തോഷിക്കുന്നതേയുള്ളൂ. എന്റെ ഭാര്യ ശ്രീമതി: വിജയം ആയിരിക്കുകയില്ലല്ലോ എന്നൊരാശ്വാസമാത്രമേയുള്ളൂ!

വിജയം:—എന്നെ അപമാനിക്കുകയോ? എനിക്കു കോപം വരുന്നു...

ഭാസി:—കോപിക്കാം!.....ഒരു സ്രീയുടെ പുഞ്ചിരിയേക്കാൾ അവളുടെ കവിർത്തടം തുടുപ്പിക്കുന്ന കോപം കാണ്മാനുണ്ടു എനിക്കിപ്പോൾ! ആ കോപത്തിൽ മാത്രമേ എന്തെങ്കിലും ഞാൻ കാണുന്നുള്ളൂ! കോപിച്ചു കൊള്ളൂ!

വിജയം:—ഒന്നു നിറുത്താമോ, ഈ പ്രസംഗം?

ഭാസി:—വന്ന കാര്യം പറയൂ.

വിജയം:—എന്നെ സംസാരിക്കാൻ അനുവദിച്ചാലല്ലോ എനിക്കു പറയാൻ സാധിക്കൂ? ഞാൻ ഒരു വാക്കു പറഞ്ഞാൽ മതി. നൂറുപ്രാവശ്യം സ്രീകളെ പഴിച്ചു കൊണ്ടു പ്രസംഗിക്കാൻ തുടങ്ങും.

ഭാസി:—സ്രീജനങ്ങളിൽ നിന്നും രക്ഷപ്പെടുവാൻ ഈശ്വരൻ എനിക്കു തന്നിരിക്കുന്ന ആയുധം അതാണു്.

വിജയം:—അതിരിക്കട്ടെ! സമയം ധാരമുള്ളപ്പോൾ നമുക്ക് ആ വിഷയത്തെപ്പറ്റി തീവ്രമായ ചർച്ച ചെയ്തുകൊള്ളാം.

ഭാസി:—ശരി! ഇനി, വന്നുകാര്യം?

വിജയം:—താങ്കളുടെ ഭൂതൃണ കാര്യശരിയാം എന്നു പറഞ്ഞു.

ഭാസി:—എന്തു കാര്യം?

വിജയം:—എനിക്കിപ്പോൾ എന്തിനെപ്പറ്റിയാണ് സംസാരിക്കുവാനുള്ളത്? അതു പോലും അറിയാൻ കെട്ടില്ലാത്തതാകട്ടെ! സൂര്യന്റെ പ്രസംഗം കേൾക്കുക!

ഭാസി:—ഓ! നിന്റെ വിവാഹകാര്യം! വിശദവിവരങ്ങൾ കേൾക്കുക.

വിജയം:—ഉണ്ടായിരുന്നാൽ...?

ഭാസി:—അതുപോലോ? വരൻ എന്റെ ആത്മീയമിത്രങ്ങളിൽ ഒരാളാണ്. ദിവസം ഒരു പ്രാവശ്യമെങ്കിലും ഇവിടെ വരാതിരിക്കുകയില്ല.

വിജയം:—ഇന്നും ഇവിടെ വരുമായിരിക്കാം?

ഭാസി:—വരും! തീർച്ചയായും വരും! ഇവിടെ വരാതെ അയാൾ പിന്നെ എവിടെ പോകുവാൻ? വിവാഹം എന്ന തീർച്ചയിൽ കിടന്നു ദഹിക്കുന്ന അവൻ അപ്പനേത്തെയെങ്കിലും ആശ്വാസം ലഭിക്കണമെങ്കിൽ എന്റെ സാമീപ്യം വേണം! അപ്പനോടടുത്തായി വരാതിരിക്കുകയില്ല.

വിജയം:—ഞാനിവിടെ വന്നിരിക്കുന്നു എന്ന് എന്റെ അച്ഛനമ്മമാർക്ക് പോലും അറിഞ്ഞുകൂടാ.

ഭാസി:—അറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ അവർ ആത്മഹത്യ ചെയ്യുമായിരുന്നു.

വിജയം:—നീ ചിത്തയാണെന്നു ആരും പറയുന്നില്ല, ഭാസി.

ഭാസി:—അപ്പോൾ എനിക്കു ചിത്തപ്പെരുപ്പം ഇല്ല! ആ സ്ഥിതിക്ക് എന്തെങ്കിലും നിർദ്ദേശവുമുണ്ടെന്നു എന്റെ നാട്ടുകാർ തെറ്റിദ്ധരിച്ചു വെച്ചിരിക്കുന്നത്. കഷ്ടം! അപ്പൻ ചിത്തപ്പെരുപ്പം സമ്പാദിക്കാൻ സാധിക്കാത്ത ഒരു പാവമായിപ്പോയി ഞാൻ! ജീവിതത്തിന്റെ ഏതു തുറയിൽ എനിക്കു വിജയിക്കാൻ സാധിക്കും?

വിജയം:—നീ ഇപ്പോഴും കളിപ്രായം കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ചെറുപ്പൻ തന്നെ. സമയത്തേയും, ഗുണങ്ങളേയും വകവക്കാതെ, ഒരു യുവതി നിന്റെ വീട്ടിൽ, അതിപ്രധാനമായ ഒരു കാര്യത്തെ കുറിച്ചു ചോദിക്കാൻ വന്നപ്പോൾ എന്താണത് എന്ന് ചോദിക്കാത്ത സമയം നീനക്കില്ലാതെ പോയല്ലോ!

ഭാസി:—നിന്നേപ്പോലുള്ള വനിതാമണികളുടെ പ്രധാന കാര്യവും അപ്രധാന കാര്യവും എന്താണെന്ന് എനിക്കു നല്ലതു പോലറിയാം!

വിജയം:—എന്റെ സുഹൃത്തുക്കളെപ്പറ്റി നിനക്കുള്ള അഭിപ്രായം ശരിതന്നെ എന്നു ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു. എന്നാൽ എന്തെന്നും.....!

ഭാസി:—വിജയം അശാര്യത്തിൽ അവളുടെ സുഹൃത്തുക്കളോട് മിടുക്കിയായിരുന്നു എനിക്കറിയാം. നീ ഒരച്ഛന്റേ! സൗന്ദര്യവും ബുദ്ധിശക്തിയും ഒരുമിച്ചു ചേർന്നിട്ടുള്ളതായി ചരിത്രത്തിൽ യാതൊരു തെളിവുമില്ല.

വിജയം:—ഭാസിയെ എനിക്കു പണ്ടേ അറിഞ്ഞു കൂടേ! ഇതെല്ലാം കേട്ടുകൊണ്ടിവിടെ നില്ക്കുന്നത് അതു കൊണ്ടുതന്നെ!

ഭാസി:—എനിക്കും നിന്നെ പണ്ടേ അറിഞ്ഞുകൂടേ? നാം ഒരുമിച്ചു ഒരു ബഞ്ചി

ലിരുന്ന് പഠിച്ചതല്ലേ? ഒരുമിച്ചു കളിച്ചു നടന്നതല്ലേ? ഭാവിജീവിതത്തിൽ വരാൻ പോകുന്ന ഒരോ സംഭവവും നാം ഒരുമിച്ചുചേർന്ന് അഭിനയിച്ചിട്ടില്ലേ? അതുകൊണ്ടു തന്നെയാണ് നിന്റെ സൗന്ദര്യത്തേയും ബുദ്ധിശക്തിയേയും പറ്റി ഇത്രമാത്രം സംസാരിക്കാൻ സാധിച്ചതും. നീ സ്വയം വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ ബുദ്ധിമതിയായിരുന്നെങ്കിൽ, എന്തെ വിവാഹം കഴിക്കുമായിരുന്നു.

വിജയം:—നിന്നെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ സ്വന്തമാക്കിയിരുന്നതുതന്നെ എന്റെ ബുദ്ധി സാമർത്ഥ്യത്തിനു ഒന്നാം തരം ദൃഷ്ടാന്തം എന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു.

ഭാസി:—സൗന്ദര്യ ഭക്ത കർമ്മക്കല്ലാം ഇതു പോലെ പലതെറ്റിദ്ധാരണകളും കാണാം.

യുവതി:—വളരെ ശരി! പക്ഷേ, അതിനെക്കുറിച്ച് അധികമൊന്നും സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാൻ എനിക്ക് ഏറ്റവും സമയമില്ല.....എനിക്കൊരു ഉപകാരം ചെയ്തതരാമോ?

ഭാസി:—പറയൂ!

വിജയം:—അപ്പനേരം നിന്റെ മുറിയിൽ എന്തെ ആരും കാണാതെ ഇരിക്കാൻ അനുവദിക്കണം. നീ നിന്റെ സ്നേഹിതന്മാരോടുകൂടി സാധാരണ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നുവെങ്കിലും.....പക്ഷേ നിങ്ങൾ സംസാരിക്കുന്നതെല്ലാം എനിക്കുകേൾക്കണം!

ഭാസി:—കൊള്ളാം!.....ഇതു യേക്കര കൃത്യം എന്തിനു വേണ്ടി?

വിജയം:—എനിക്കൊരു കാര്യം അറിയണം. അതിനു വേണ്ടി!

ഭാസി:—അറിയണം. എന്താണതു്?

വിജയം:—എന്റെ ഭാവിവാരന് എന്തെക്കുറിച്ചുള്ള അഭിപ്രായം എന്തെന്ന് എനിക്കറിയണം.

ഭാസി:—ശരിയായ അഭിപ്രായം!

വിജയം:—എല്ലാ യുവതികളും അറിയാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഒരു കാര്യം! അതായതേയുള്ളു. അതിൽ ആശ്ചര്യപ്പെടുവാൻ എന്തിരിക്കുന്നു? അല്പദിവസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ എന്റെ ഭർത്താവുകാൻ പോകുന്ന ഒരാളിന്, എന്തെക്കുറിച്ചുള്ള അഭിപ്രായം എന്താണെന്ന് എനിക്കറിയേണ്ട? സ്നേഹിതന്മാരോടുകൂടി തനിച്ചിരുന്നു സംസാരിക്കുമ്പോൾ അറിയാതെ ഏതെങ്കിലും തുറന്നു പോകും!

ഭാസി:—നീ വിചാരിക്കുന്നതു പോലൊന്നും ഞങ്ങൾ സംസാരിക്കാറില്ല.

വിജയം:—നീങ്ങളുടെ സംഭാഷണ വിഷയം സ്രീലോകത്തിലേക്കു തിരിച്ചു വിടണം. അപ്പോൾ എന്തെപ്പറ്റിയും വരും!

ഭാസി:—കഷ്ടം! നീയും ഒരു സ്രീ തന്നെ!.....സാധാരണ ഒരുസ്രീ! എത്രയൊക്കെ പഠിച്ചാലും പെണ്ണു പെണ്ണുതന്നെ. നീ വാസ്തവം അറിയുവാൻ ആരാഞ്ഞു നടക്കുന്നു...ഉം.....പാവം! പുരുഷന്മാർ സുഹൃത് സമേളനങ്ങളിൽ മാത്രം അവരുടെ ഏതെങ്കിലും തുറന്നു കാണിക്കുകയുള്ളവെന്ന് നീ തെറ്റിദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യർ, തനിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ കൂടി വാസ്തവം തുറന്നു പറയുകയില്ലെന്നുള്ള കാര്യം നിനക്കറിഞ്ഞുകൂടാതെപോയി! കഷ്ടം!

വിജയം:—കളിമതിയാക്കൂ, ഭാസി.

ഭാസി:—ഇതു കളി പറയുകയല്ല, വിജയം! ചന്ദ്രൻ നിന്നെ പണത്തിനുവേണ്ടി വിവാഹം ചെയ്യുന്നു എന്ന് പറഞ്ഞതാകാം. രൂപവതിയായ ഭാര്യ ഒരു ശത്രുവാ

ഒന്നു പറഞ്ഞേയ്ക്കാം. വിവാഹമാകുന്ന സ്വർണ്ണകുട്ടികളെപ്പോലെ ബ്രഹ്മചാരിയായി കഴിക്കുന്നതാണ് ഉത്തമമെന്നു അഭിപ്രായപ്പെട്ടേയ്ക്കാം—പക്ഷേ; ഇതെല്ലാം ഇപ്പോൾതന്നെ പറയുമെന്ന് എങ്ങിനെ അറിയാം.

വിജയം:—(തിടുക്കത്തോടെ) സത്യമോ?

ഭാസി:—ചെറുപ്പക്കാരെല്ലാം ഇതുപോലെതന്നെ! ഞങ്ങൾക്കു ഏറ്റവും പ്രിയതരമായ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കുമ്പോൾപ്പോലും സത്യത്തിന്റെ ഒരു നേരിയ നിഴൽപ്പോലും അവിടെ കാണുകയില്ല. ദേശഭേദം, ഈശ്വരൻ, സ്നേഹം, ഭക്തി എന്നീ ഗുണങ്ങളായ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി എത്ര അലക്ഷ്യമായി ഞങ്ങൾ സംസാരിച്ചിരിക്കുമെന്നറിയാമോ? ഒരു കാര്യത്തെപ്പറ്റിയും, സത്യം പറയുവാനുള്ള ധൈര്യം ഞങ്ങൾക്കില്ല. പൊതുജനാഭിപ്രായം—അതാണ് ഞങ്ങൾക്കു സത്യം.—അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് നല്ലതും ചീത്തയും തമ്മിൽ തിരിച്ചറിയുവാൻ സാധിക്കാത്തതും?

വിജയം:—പുരുഷന്മാരെല്ലാം ഇത്രയ്ക്കു ഭീരുക്കളാണോ?

ഭാസി:—പുരുഷന്മാർ മാത്രമല്ല, മനുഷ്യസമുദായത്തിലുൾക്കൊള്ളുന്ന എല്ലാവരും ഭീരുക്കൾ തന്നെ. ചീത്തയാളുകൾ എങ്ങനെ നല്ലവരെപ്പോലെ നടിച്ചുനടക്കുന്നുവോ, അതുപോലെതന്നെ നല്ലവർക്കും ചിലപ്പോൾ ചീത്തകളെപ്പോലെ നടിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. ഈ തത്വമാണ് നമ്മുടെ സമുദായഘടനയുടെ അടിക്കല്ല്. കരിഞ്ചന്തയെപറ്റി പ്രസംഗവേദിയിൽ പ്രസംഗിക്കുന്ന ഒരുവൻ ഇരുളിന്റെ ഒളിവിൽ കരിഞ്ചന്ത നടത്തുന്നു. അതുപോലെ ഭാരതത്തിനും അവരവരുടെ നൈസർഗ്ഗികഗുണങ്ങളെ ഒളിച്ചുപിടിച്ചു ജീവിക്കുന്നു.

അങ്ങനെ ഭീരുക്കളുടെ ഒരു സമാഹരണമാണ് ഈ ലോകം!

വിജയം:—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ആരെപ്പറ്റിയും ഒന്നും നമുക്കറിയാൻ സാധിക്കുകയില്ലല്ലോ?

ഭാസി:—തീർച്ചയായും ഇല്ല...നല്ലവർ എന്നു അഭിനയിച്ചുനടക്കുന്നവരെല്ലാം നല്ലവരെല്ലാം മനസ്സിലാക്കാൻ നാം എപ്പോഴും തയ്യാറായിരിക്കണം. അതുപോലെതന്നെ ആഭാസന്മാരുടെ കാര്യവും. ഒരുവൻ നല്ലവനോ, ചീത്തയോ എന്നു അവനതന്നെ അറിഞ്ഞു കൂടാ. അതിനെപ്പറ്റി ഒരു തത്വശാസ്ത്രജ്ഞൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് വളരെ ശരി.—ആ മനുഷ്യൻ കുറച്ചുനാൾ ചക്രവർത്തിയായും—കുറച്ചുനാൾ യാചകനായും കഴിഞ്ഞാൽമാത്രമേ അവൻ അവനെപ്പറ്റി ശരിയായ ജ്ഞാനമുണ്ടാകൂ!

വിജയം:—(മുന്നോട്ടു ചെല്ലുകയും നില്ക്കുന്നു.)

ഭാസി:—നിന്റെ ഭാവിഭർത്താവിനെപ്പറ്റിയുള്ള സത്യം അറിയുവാൻ നീ, ആഗ്രഹിക്കുന്നു; അല്ലേ? നീ ആരോടുകിലും ചോദിച്ചുനോക്കൂ; പറഞ്ഞുതരും. പത്തു വഴിപോക്കുരോട് ചോദിച്ചുനോക്കൂ; അവർ ഓരോരുത്തരും പത്തു ചെറിയ സത്യങ്ങൾ നന്നോട് പറഞ്ഞുതരും. പക്ഷേ, അതെല്ലാം സത്യത്തിന്റെ പുറം ചട്ടയിട്ട അസത്യങ്ങൾ മാത്രമാണെന്ന് നിനക്കുതന്നെ മനസ്സിലാകും. ഒരു മനുഷ്യനെപ്പറ്റി അവന്റെ സ്നേഹിതരോടും, വിരോധികളോടും, കടക്കാരോടും ചോദിക്കൂ; അവർ പറയുന്ന സത്യത്തെ ക്രോഡീകരിച്ചാൽ വളരെ രസാവഹമായിരിക്കും. ഒരു യുദ്ധരംഗത്തെപ്പറ്റി ആയിരം ചരിത്രകാരന്മാർ ആയിരം ചരിത്രങ്ങൾ നിർമ്മിക്കും.

നതുപോലെ. പക്ഷേ, ആ 'സത്യ'ങ്ങളിൽ ശരിയായ സത്യം എവിടെ ഇരിക്കുന്നു?

വിജയം:—(അല്പനേരം മൗനമായി നിന്നതിനു ശേഷം) സത്യം എന്നൊന്നില്ലേ?

ഭാസി:—ഉണ്ട്! ഉണ്ട്! നീ സർവ്വകലാ വല്ലഭയല്ലേ? കേൾക്കൂ! പഠഞ്ഞു തരാം. നിന്റെ ഭർത്താവിന്റെ വാസ്തവം കണ്ടു പിടിക്കാൻ നീ എന്റെ മുൻ അന്വേഷിച്ചവനും! എന്തിനുവേണ്ടി ഇത്ര മാത്രം ബുദ്ധിമുട്ടു സഹിച്ചു? നിന്റെ ഹൃദയം നല്ലതുപോലൊന്നു പരിശോധിക്കൂ! അവിടെക്കാണാം അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റിയുള്ള സത്യം! വേറെയെങ്കിലും കാണുകയുണ്ടില്ല. 'സത്യത്തെ'!...

വിജയം:—പറയൂ...!

ഭാസി:—നിനക്ക് അദ്ദേഹത്തിനോടു സ്നേഹം തോന്നുന്നില്ലേ!.....ഇല്ലാ എന്നു തന്നെ ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു..... ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ നീ തീർച്ചയായും അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റിയുള്ള സത്യം അന്വേഷിച്ചു പറഞ്ഞു കഴിയില്ലായിരുന്നു.

വിജയം:—അതേ...എന്റെ ബുദ്ധിശൂന്യത തന്നെ!

ഭാസി:—അതിൽ ഞാൻ സന്തോഷിക്കുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യ കുറവുകളെപ്പറ്റി ആ പരിജ്ഞാനം നിനക്കുണ്ടാക്കിത്തന്നതിൽ ഞാൻ അഭിമാനിക്കുന്നു. ഇനി അതൊന്നു പരിമറിച്ചാൽ മതി, ജീവിതം പൂർവ്വം വാടിയിരുന്ന മാറുവാൻ. (ഭ്രാന്തിയും കരകളും ഉണ്ടാകുന്ന ശബ്ദം)

അതാ, എന്റെ സ്നേഹിതന്മാർ വന്നു കഴിഞ്ഞു...നിന്റെ ചന്ദ്രൻ സംസാരിക്കു

നതു കേൾക്കണമെങ്കിൽ ഇതു മുൻപിൽ ഇവിടെ ഇരിക്കൂ! നിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ നിനക്ക് വിശ്വാസമുണ്ടെങ്കിൽ ചന്ദ്രൻ നിന്നെകാണുന്നതിനുമുമ്പ് ഇവിടെനിന്നും പൊയ്ക്കൊള്ളാം. ഇഷ്ടമുള്ളതു പ്രവർത്തിക്കട്ടെ!

വിജയം:—കേൾക്കണമെന്നില്ല. (നേരം പോക്കിൽ) ഭാസി! റ്റീ, ഇത്ര മിടുക്കനാണെന്നു ഞാൻ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. എങ്കിൽ—

ഭാസി:—എങ്കിൽ—

വിജയം:—ഞാൻ നിന്നെ വിവാഹം കഴിക്കുമായിരുന്നു.

ഭാസി:—(ഭ്രമഭാവം അഭിനയിച്ചുകൊണ്ട്) എന്റെ ഭാഗ്യം! (പരിഹാസമായി) ആ കണ്ഠത്തിൽ മംഗല്യസൂത്രം അണിയിക്കാനുള്ള ഭാഗ്യം എനിക്കില്ലാതെപോയി. നീ ഭൂമിയിലേക്കു ചന്ദ്രൻ എന്നേക്കാൾ മിടുമിടുക്കനാണ്! ഞങ്ങളുടെ സംഭാവനയും അല്പനേരം കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്നാൽ നിനക്കതു മനസ്സിലാകും. എന്താണ്.....

വിജയം:—വേണ്ടാ!

ഭാസി:—ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ ഇതിലേ വരൂ! (നടക്കുന്നു)

വിജയം:—(പുറകിൽ കൂടി പോകുന്നു) ഞാൻ ഇങ്ങിനെയാണെന്ന് പ്രവർത്തിച്ചത് തെറ്റുതന്നെ!

ഭാസി:—തെറ്റുതന്നെ! ശരിയായ ഒരു തെറ്റെന്നുമാത്രം. സാരമില്ല. ഇതിലേ പോകൂ!

(കർട്ടൻ)

വിശപ്പിന്റെ താരാട്ട്.

എവൂർ പരമേശ്വരൻ നായർ.

“കരയാതിരിക്കൂ, തങ്കം
 കരയാതിരിക്കൂ, തങ്കം,
 കരയാതെ വേഗം നീയൊ-
 ന്നറങ്ങൂ, തങ്കം!”
 മടിയിലിരുന്നു വിമ്മി-
 ശരയും തന്മകനോടു
 ചുട്ടു ബാഷ്പം തുവിയമ്മ
 കഥിച്ചിവണ്ണം.
 “കരയാതിരിക്കൂ, തങ്കം,
 കരയാതിരിക്കൂ, തങ്കം
 കരയാതെ വേഗം നീയൊ-
 ന്നറങ്ങൂ, തങ്കം.”
 അണയുവാനവസരം
 കാത്തു കാത്തുകഴിയുമ-
 ത്തകരവിളക്കിന്നാശാ
 നാളമൊന്നാളി.
 അകലത്തിലെങ്ങോ നിന്നും
 ചിറകടിച്ചൊരു കൂവൽ
 മുഴുവനാക്കാതെ നിത്തി
 പ്ലാതിരാക്കോഴി.
 അടുപ്പിന്റെ മൂട്ടിൽ മുമ്പി-
 ണ്തിരിക്കുമെപ്പകിച്ചു
 പിടഞ്ഞെഴുന്നേറ്റു ചുറ്റും
 പകച്ചു നോക്കി.
 “ഉറങ്ങിയിട്ടില്ലേയിതേ-
 വരെയമിക്കൊച്ചമ്മ”യെ-
 ന്നൊരുപക്ഷേയവരും ശുണ്ഠി
 പിടിക്കുന്നുണ്ടാം.
 വിവശനായ് കിടക്കും ത-
 ന്മകന്റെ മലത്തൂടെ

വിശപ്പിന്റെ കാവ്യം വായി-
 ച്ചറിയും മട്ടിൽ
 പതറാത്ത ദൃഷ്ടിയൊടെ-
 യിരിക്കുകയാണൊരു കല്പ്
 പ്രതിമ പോൽ ദരിദ്രയാ-
 മക്കടുംബിനി.
 പണിതേടിയുഷസ്സിലേ
 പോയ തേന്താവിനെത്തേടി
 പലവഴിയാമനസ്സു
 തിരിയുന്നുണ്ടാം.
 “വരുമിപ്പോൾ വരുമിപ്പോൾ—”
 ഉരുക്കുന്ന മനസ്സിനാ-
 നിനവിന്റെ നനവൊട്ടു
 കളുത്തുയേക്കാം.
 എങ്കിലും വിശപ്പേ, നീരി-
 പ്പുകയുന്നവിശപ്പേ, നിൻ
 സങ്കടത്തിൻ ഭാരമാരു
 താങ്ങുമീ മണിൽ?
 പാതിരാത്രി കഴിവോളം
 പതിയെക്കാത്തിരുന്നിട്ടും
 ശൂന്യമാം നിരാശയിലാ
 സാലാ പി ചെന്നെത്തി.
 മടിയിലിരുന്നു വിമ്മി-
 ശരയും തന്മകനോടു
 ചുട്ടുബാഷ്പം തുവിയമ്മ
 പറഞ്ഞു വീണ്ടും:—
 “കരയാതിരിക്കൂ, തങ്കം,
 കരയാതിരിക്കൂ, തങ്കം,
 കരയാതെ വേഗം നീയൊ-
 ന്നറങ്ങൂ, തങ്കം.....!”

പാവപ്പെട്ട പഥികൻ

മിസ് റി. എസ്. പൊന്നമ്മ.

പഥികൻ മുന്മാട്ടുതന്നെ പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. അയാൾക്ക് ഒരേ ഒരുദേശം മാത്രമുണ്ടായിരുന്നു; ഒരേ ഒരുലക്ഷ്യം. തന്റെ ലക്ഷ്യസ്ഥാനംവരെ അയാൾക്ക് എത്തിയേ മതിയാവൂ. ആ പാമ്പൻ നടക്കുവാൻ മാത്രമറിയാം. നിരന്തരഗമനത്താൽ മാറ്റത്തിന്റെ ഓരോ ഭാഗത്തോടൊത്തു മുന്മാട്ടു പോകണം; അവസാനശ്വാസം വരെയും പോകണം.....

.....ഇത്ര പന്തയത്തിൽ പത്മിനീപതി പരാജയമടഞ്ഞു. അസ്തമനഗിരിയോടടുക്കുന്നോടും ആദിത്യന്റെ വടനം ലജ്ജകൊണ്ട് മഞ്ഞളിച്ചു പോയി. അതുകണ്ട് അകമലിഞ്ഞ ചക്രവാളം തന്റെ അങ്കുരത്തിൽ ആനനമൊളിക്കുന്നതിന് സൂര്യൻ അനുവാദമരുളി.....

പാമ്പൻ പൊയ്ക്കൊണ്ടേയിരുന്നു..... അന്ധകാരത്തിന്റെ അലകൾ അണിയണിയായി വന്ന് അയാളുടെ മാറ്റം അവ്യക്തമാക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ദേവൻ സുധാകരൻ ഈ അന്ധായം കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അതിനാൽ തന്റെ ചന്ദ്രിക പരത്തി അന്ധകാരം ഇല്ലാതെയാക്കി. താരങ്ങൾ ഓരോന്നോരോന്നായിട്ടാണ് ആ കാശത്തിലെവിടെയും തങ്ങളുടെ അധികാരം സ്ഥാപിച്ചു കഴിഞ്ഞു.

.....പഥികൻ അയാളുടെ ചിന്തയിൽ മുഴുകിയിരുന്നു. അയാളുടെ പാദങ്ങളിൽ ചലനമുണ്ടായിരുന്നു; ഹൃദയത്തിൽ സ്പന്ദനവും.....

...സ്വപ്നമായ ഒരു വെള്ളിമേഘശകലം വന്ന് ചന്ദ്രികയെ സ്വരൂപിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ചന്ദ്രികയും അതിന്റെ മാറ്റത്തിലേക്കു പ്രവേശിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു.

പിന്നെയും മാറ്റം അവ്യക്തമാകാൻ തുടങ്ങി.

.....പഥികൻ തോന്നി ആരോ അയാളെ തടയുന്നു വെന്ന്...വീണ്ടും പാത സുവ്യക്തമായി. പാമ്പന്റെ നയനങ്ങൾ മുക്കിലേക്കു നയിക്കപ്പെട്ടു. ആ ശുഭ്രമേഘം ചന്ദ്രികയെ പിന്നിൽ തള്ളിയിട്ട് വളരെ ദൂരെത്തേക്ക് ഓടുന്നത് അയാൾ കണ്ടു. ചന്ദ്രിക പുറകേ ഓടിപ്പോകുകയാണ്.....

പഥികൻ വിറച്ചുപോയി. കണ്ണിൽ കണ്ണീർ പൊടിഞ്ഞു വന്നു. തന്നെ ഭ്രാന്തനെന്നു പരിഗണിച്ച് ചന്ദ്രൻ വൃംഗമായി പരിഹസിക്കുകയല്ലേ എന്നയാൾക്ക് തോന്നി.....

മുന്നോട്ടു കണ്ണുകൾ പായിച്ചപ്പോൾ പാതയുടെ അനന്തവിസ്തൃതി അയാളുടെ സങ്കല്പത്തിൽ സജീവമായിട്ട് ഉയർന്നു പൊങ്ങി. അയ്യോ! ഇതേവരെ അയാൾ നടന്നത് എത്ര കുറച്ച ദൂരം മാത്രം!

ഈ ചിന്ത, അയാളുടെ അപരിമിതമായ ശക്തിയെ ഒരു കീടത്തെപ്പോലെ കരളുവാൻ തുടങ്ങി. എന്നാലും യാത്രനിർത്തിയില്ല.

+ + + +
പ്രാതഃകാലം സമാഗതമായി. താരങ്ങൾ ഓരോന്നോരോന്നായി വിഹായസ്സു

ന്റെ വിസ്തൃതമായ വക്ഷസ്സിൽ വിചീനങ്ങളായിത്തുടങ്ങി. പൂർവ്വദിക്കിൽ നിന്നും, പരമബാസ്ഥവന്റെ പാവനകിരണങ്ങൾ പൊട്ടിപ്പറപ്പെട്ടു. പരംഗമങ്ങൾ തങ്ങളുടെ കൂട്ടുകളുടെ കവാടങ്ങൾ തുറന്നു. പ്രകൃതി മുരിനിവന്നെഴുന്നേറ്റു.

പാമ്പൻ തന്റെ യാത്ര തുടന്ന് കൊണ്ടിരുന്നു. പരിതഃ സ്ഥിതികൾ അയാളുടെ മാർഗ്ഗത്തെ നിരോധിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പർവതങ്ങളും, നദികളും, ഭയങ്കരകാനന പ്രദേശങ്ങളും എല്ലാം മാർഗ്ഗമേയ്ക്കു കാണപ്പെട്ടു; എന്നാൽ സകലതിനെയും തന്റെ വിയോഗാഗ്നിയിൽ ഭസ്മമാക്കിക്കൊണ്ടു്, പാദങ്ങൾ ദൃഢമായിട്ടുറപ്പിച്ച അയാൾ നടന്നു കൊണ്ടേയിരുന്നു.

ഹിമാലയത്തെപ്പോലെ നിശ്ചലനും, വാഹിനിയുടെ തീവ്രമായ പ്രവാഹത്തിനു സമാനം ഗതിശീലമുള്ളവനും, ആയ പാമ്പൻ പുരോഗമിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. ആകസ്മികമായി അയാൾ നിരാശയ്ക്കു് അടിമപ്പെടാറുണ്ടു്. അപ്പോൾ അയാളുടെ പാദങ്ങൾ മുന്നോട്ടു ചലിക്കുന്നതിനു് വിസമ്മതിക്കുന്നതു പോലെ തോന്നും. ആ അവസരത്തിലും ലക്ഷ്യത്തിന്റെ നേരേ കണ്ണോടിക്കുമ്പോൾ, അതു് ഇനിയും വളരെ ദൂരത്തിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതെള്ളുവെന്നു് അയാൾക്കു് അനുഭവപ്പെടും. അയാളുടെ ഒരോരോ പാദവിന്യാസത്തോടൊന്നിച്ചു് യാത്രയുടെ വിസ്തൃതിയും വർദ്ധിച്ചു വന്നു. ലക്ഷ്യലബ്ധിക്കായിട്ടു് അയാൾ എത്രമാത്രം ഔഷുകൃപുവും കൈനീട്ടുന്നുവോ, അതു് അത്രമാത്രം ദൂരത്തേക്കു് ഓടിപ്പോകയായിരുന്നു.

ആ പാമ്പൻ ഭൂഖിച്ച് തന്റെ ഭൂവിധിയെ പഴിക്കാറുണ്ടു്. ഭൂതകാലസ്മരണകൾ അയാളെ അധികം ദുർബ്ബലനാക്കി

യിരുന്നു. ചിലപ്പോൾ അയാൾ അധീരചിത്തനായിട്ടു് ഇരുന്നു പോകും. അപ്പോൾ ആരുടെയോ ഛായ സവിധത്തിൽ എത്തിച്ചേരും. അതിന്റെ പണ്യസ്മരണയാൽ പ്രകമ്പിതനായി അയാൾ എഴുന്നേല്ക്കും. വീണ്ടും പാദങ്ങളിൽ ഗമനശക്തി ആവിർഭവിയ്ക്കും.

.....പഥികൻ, ഭാവനയുടെ അഗാധസാഗരത്തിൽ മുങ്ങിപ്പൊങ്ങിത്തുടങ്ങി. ഈ വ്യാപാരത്തിൽ അയാൾക്കു് സുഖമുണ്ടു്. അയാളുടെ അന്തരംഗം ആനന്ദപൂർണ്ണമായിത്തീരുകയും, ഭാവി പ്രതീക്ഷയെക്കാൾ അധികം ഉജ്ജ്വലമായിത്തോന്നുകയും ചെയ്യും. അയാളുടെ സ്വന്തം സൃഷ്ടി നയനങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ നൃത്തം ചെയ്യാൻ തുടങ്ങും. അയാൾ ആനന്ദത്താലായിരിക്കാം,— ആടിത്തുടങ്ങും.

മദമത്തനായ പഥികൻ അന്തരംഗത്തിൽ അഭിലാഷം വഹിച്ചു കൊണ്ടു് വീണ്ടും നടക്കാൻ തുടങ്ങും. ആരുടെയോ മധുരസ്മരണയിൽ, തന്നെയും, തന്റെ പീഡയെയും മറക്കുകയും ചെയ്യും.

പാമ്പന്റെ യാത്ര സമാപിച്ചു. എന്നാൽ കഷ്ടം! കവാടം.....കഠിനമായ യാത്രയും അനന്തമായ സന്താപവും അയാൾക്കു സ്വാഗതമരുളി. ശേഖരിച്ചു വെച്ചിരുന്ന ആശാകസുമങ്ങൾ പൊടിയിൽ വീണു് ചിന്നിച്ചിതറിപ്പോയി. ഘോരമായ വജ്രപാതം! അയാളുടെ—ആ പഥികന്റെ—കോമളമായ ഹൃദയത്തിനു് ഇതു് സഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ശരീരം വിറച്ചു. അയാൾ പ്രഹല്യമാനസനായിട്ടാണു് വന്നതു്; എന്നാൽ ഇവിടെ ശക്തിഹീനനായിപ്പോയി. അയാളുടെ ഹൃദയത്തിന്റെ സ്പന്ദനം നിലച്ചു!

നിത്യവുമെന്നപോലെ രജനി ആഗതയായി. മഹാരാണി ഇന്ദു, അലം കൃതയാവിട്ട് തന്റെ ശയന ഗൃഹത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. സത്തുഷ്ടചിത്തനായി മഹാരാജനും വന്നുചേർന്നു. അപ്പോൾ തന്നെ രണ്ടുപേരടേയും ദൃഷ്ടികൾ ആ ശവത്തിൽ പതിച്ചു. മഹാരാണി ഉദഗിഗമിച്ചതായിത്തീ

ന്നു അവരുടെ കണ്ണുകളിൽ നിന്ന് അശ്രുധാര പ്രവഹിച്ചു. പ്രകൃതികൂടി കരഞ്ഞുപോയി. എല്ലായിടവും നിശ്ശബ്ദം! മഹാരാജൻ മഹാരാണിയുടെ മുകൾവശത്തു മനസ്സിലാക്കുന്നതിന്നു യത്നിച്ചു; ഒടുവിൽ അയാൾ മനസ്സിലാക്കി—“പാപികൻ അപഹൃതനായി.

* ഹിന്ദിയിൽ നിന്ന്.

൧൦,൦൦൦ ഉറപ്പിക വില്പയ്ക്കുള്ള വാച്ചുകൾ സൗജന്യം. ഞങ്ങളുടെ കരിംകുന്തൽ തൈലം നമ്പർ 501.

ഉപയോഗിച്ചാൽ ഏതുമാതിരി തലമുടിയും നല്ലപോലെ കറക്കുകയും തിങ്ങിവരുകയും ചെയ്യും. തലച്ചോറിന്നു ഉന്മേഷനകമായ ഈ തൈലം ആരാധ്യനായ ഒരു സ്വാമിജി ഞങ്ങൾക്കു സഹാനിയിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. അതു് തലമുടി കൊഴിയാതെ സൂക്ഷിക്കുകയും അതിന്നു നല്ല ദൈർഘ്യവും ശോഭയും ചുരുട്ടലും നല്കുകയും ചെയ്യും. കാഴ്ചയ്ക്കു് ശക്തിയും തലയ്ക്കു് കളുപ്പവും നല്കും.

ഒരു കുപ്പിക്ക് 2 ക. 8 ണ.

മൂന്നു കുപ്പികൾക്കു് 6 ക. 8 ണ.

ഈ തൈലത്തിന്റെ പ്രചാരത്തിനുവേണ്ടി ഓരോ കുപ്പിയോടുകൂടി ഒരു കളിവാച്ചും ഒരു ന്യൂഗോൾഡ് മോതിരവും സമ്മാനം നല്കപ്പെടും. മൂന്നു കുപ്പികൾക്കു് 4 വാച്ചുകളും 4 മോതിരങ്ങളും സമ്മാനം.

രോമത്തെ എന്നേക്കും നശിപ്പിക്കുക.

ജോഹറു്=ഇ=ഇസൻ (രജി.)

ഈ മരുന്ന് ശരീരത്തിൽ ഏതുഭാഗത്തുമുള്ള രോമത്തെയും നശിപ്പിക്കും. പിന്നെ അവിടെ രോമം കിളുക്കു്യിരിയ്ക്കില്ല. തപസ്സ് പട്ടുപോലെ ഉദ്ദയവും സുന്ദരമായും തീരും.

ഒരു കുപ്പിക്ക് 2 ക. 8 ണ.

മൂന്നു കുപ്പികൾക്കു് 6 ക. 8 ണ.

ഒരു കുപ്പി കൈയം വാങ്ങുന്നവർക്കു് ഒരു കളിവാച്ചും ഒരു ന്യൂഗോൾഡ് മോതിരവും ലഭിക്കുന്നതാണ്. മൂന്നു കുപ്പികൾ കൈമിട്ടു വാങ്ങുന്നവർക്കു് അങ്ങനെയൊരു വാച്ചുകളും, നാലു മോതിരവും സൗജന്യമായി നല്കുന്നതാണ്.

കുറിപ്പ്:—വേണ്ടുന്ന തോന്നുന്നപക്ഷം വില മടക്കി അയയ്ക്കപ്പെടും.

ഏതുതുകയ്ക്കുകയല്ലാം ഇംഗ്ലീഷിൽ ആയിരിക്കണം.

LONDON COMMERCIAL CO., (K. T.)

Bagh Ramanad, Amritsar.

മരണം

കൈപ്പള്ളിൽ കൃഷ്ണപിള്ള.

1

പാരിലേൻ കൊച്ചുപല്ലാങ്കുഴലുമായ്
പ്ലാടിയാടിക്കഴിഞ്ഞൊരനന്തരം,
ഗേഹോഗൃസ്ഥുതികളാലുറക്കളം
ചുട്ടുനീറുന്ന ചിന്തയുമായി ഞാൻ
തപ്തബാഷ്പകലുഷിതനേത്രനായ്
ത്തൂപ്പിയെത്തടിയെത്തുമാവേളയിൽ,
വീതചൈതന്യനായി ഞാൻ വിശ്രമ-
ത്താവളം തേടിയെത്തുമാവേളയിൽ,
മംഗളമണിമഞ്ജീരശിഞ്ജിത-
രഞ്ജിതപദപാതസമേതയായ്,
ചാരുവായ്, നവ്യചൈതന്യമേകവാൻ
ചാരെയെത്തും മരണമാധുർയ്യമേ,
ആറടിത്തറയേതു പാവത്തിനും
തീര നല്കണൊരൈലാൽമാണു നീ!
ജീവിതച്ചമടേന്തിത്തളരുമെൻ
ചേതനയ്ക്കുഴുമാശ്വാസമാണു നീ!
ശാശ്വതാമോദ സൗഗന്ധികോജ്ജ്വല-
വിശ്വസൗന്ദര്യമാണു നീ നിമ്മലേ!
താമസ ബന്ധുരാസ്യമകററീടും
സാമഗാനപ്രതിലാപനിയാണു നീ!
ജീവിതത്തിന്നവസാന പൂണ്ണിമ;
ജീവരാശിതന്നാശാ മധുരീമ!

കണ്ണനീരും കടനവും കൈവരി-
ച്ചുൻപിലാനന്ദമേകുന്ന പണ്യമേ,
സുസ്ഥിരശാന്തിയേന്തിയിമേദിനീ
ദുഃസ്ഥിതി നീക്കി ദീപ്തി പുലർത്തുവാൻ

സദ്യശക്തൻ നിയോഗിച്ച ഭൂതി നി
ഗച്ഛകരുന്ന മംഗളമോഹിനി!
അയിളിതൻ രജതത്തൂക്കളി-
ലംബുജേശകനകകരങ്ങളിൽ,
അംബുധിതന്നലകളി, ലംബര-
ച്ചെത്തുടുപ്പിലും തെന്നലിൻ വീഴ്ചിലും
ഒപ്പമായലിത്താൻ. മരപുവിരി-
ത്തൊത്തമോദം നടനം നടത്തിയും,
മന്ദമന്ത്യാനെ മാന്യമഹിമതൻ
മന്ദിരത്തിലണയ്ക്കും മരണമേ,
അല്ലമാത്രമല്ലലിൻ കൂരിരു-
ട്ടെത്തിടാത്തിടമാണു നിൻമന്ദിരം!
ഭാവുകങ്ങളണിയിട്ടു നിന്നിടും
ഭാസുരാഭോം ഭാവൽക്കമന്ദിരം!
കൂലമില്ലാത്ത കാരുണ്യവാരിധി
തീരഭൂവാണു ദേവിനിൻ മന്ദിരം!

2

മാത്രത്തോറും മനുസ്സന്ദരൂപമായ്
കേറുപ്പതുണ്ടു ഞാൻ നിൻകഴലൊച്ചകൾ
വേദനിക്കും കരളിലെല്ലായ്ഞാഴും
മോദമരുന്നതാണു നിൻമമ്മരം
ഭാവനയ്ക്കും യേങ്ങുറക്കുമപ്പുറം
ലാലസിക്കുന്ന ഭാസപൽ പ്രദീപമേ,
അന്ത്യജ്ഞാത്തണ ദേഭാവങ്ങളു-
മന്ധകാരവു, മല്ലലമല്ലവു
ചിത്തനാതീത ബന്ധുരം നിൻമുഖ-
ത്തിങ്ങലിൻനിഴല്ലാട്ടു വീശില്ലയേ!

എന്നുമെന്നും ഞാനോമനിച്ചിട്ടുണ്ടെൻ
സുന്ദരസ്വപ്നമോരോന്നു മായവേ,
വന്നുവന്നെൻമധുരപ്രതീക്ഷകൾ
ശൂന്യതയിലലിഞ്ഞു ചേന്നീടവേ,
നാളെയുമിന്നുമൊന്നുപോലാകവെ
നീളമുഗ്രനിരാശയായ് തോന്നവേ,
ശോകരാഗനില്പിനമെൻമാനസം
മുകമായിച്ചുമയുമെന്നാകിലും,
പുണ്യതയുടെ പര്യായമായനിൻ
ഗാനധാരയിൽക്കോരിത്തരിച്ചിടും!

3

“മത്ത്യജീവിതം താരമാറാക്കുവാൻ,
മുഗ്ദ്ധമോഹനസ്വപ്നം തകർക്കുവാൻ,

തെക്കുകീഴിന്നണയും വിനാശമി-
മ്മൂത്വം—ശുദ്ധമബലമാണീരതം!
നവ്യമാമൊരു ജീവിതഭൂതമായ്-
സ്തർഭവ്യപ്രഭാതകളുകിയായ്,
ദിവ്യമംഗല്യമണ്ഡപം പുകമ-
ക്കല്യകാമിനീ സാരൂപ്യമാൻ നീ
അല്പതനീക്കിയുമാഭ നിരത്തിയും
വെലക്, വെലക് കെൻ മരണമന്ദാക്ഷമേ!

സ്നേഹമാധുരി ശേഖരിച്ചിന്നു ഞാൻ
മോഹനോഭാര ജീവിതഭാജനം
പുണ്യമാക്കട്ടെ, നീയണയുമ്പോൾ നിൻ
ചേവടിയിൽ സ്തമപ്പണം ചെയ്യുവാൻ!

ഭാരതീയരുടെ പ്രഥമഗ്രന്ഥം! ലോകത്തിലെ ആദിമസാഹിത്യം!
കാളിദാസമഹാകവിയുടെ സങ്കല്പഭാഷാഗാരം!
സൗഭാഗ്യമഹിമയേയും, ധർമ്മസാരത്തേയും കീർത്തനംചെയ്യുന്ന മഹാഗ്രന്ഥം

സാക്ഷാൽ ശ്രീ വല്ലഭികി രാമായണം

സംസ്കൃതജ്ഞന്മാരല്ലാത്ത കേരളീയർക്കു മൂലഗ്രന്ഥത്തിന്റെ
മാധുര്യം ആസ്വദിക്കണമെങ്കിൽ ഉടനെ പേർ രജിസ്റ്റർ ചെയ്യുക.
മുലശ്ലോകങ്ങൾ മലയാളലിപിയിൽ ലളിതമായ വ്യാഖ്യാനസഹിതം
ഖണ്ഡശഃ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നു.

വിശ്വപണ്ഡിതനായ ഏജൻറന്മാരെ ആവശ്യമുണ്ടു്.

കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾക്കു് എഴുതിച്ചോദിക്കുക:—

മാനേജർ, വി. എം. പബ്ലിഷിംഗ് ഹൗസ്,

പത്തൻചന്ത, തിരുവനന്തപുരം.

“ഒന്നിനു മൂന്നു മെഴുകുതിരി”

പള്ളിമുട്ടിൽ, എസ്സ്. ശങ്കരനാരായണൻ.

“മാനമാകെ കറുത്തിരുങ്ങേ, കർത്താവേ!—” വിത്തും ചാവലുംകൂടി ഇളക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഏലിയമ്മ ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചുപോയി. ഉച്ചതിരിയും വരുന്നൊത്തരം വെയിലുണ്ടായിരുന്നു. പൊട്ടുന്നനെ ഒരു കോളി കൊണ്ടുകയറി.

ഇടിമുഴക്കങ്ങൾ ഏലിയമ്മയെ ഞെട്ടിച്ചി. അവളുടെ ദേഹം വിറകൊണ്ടു. വിറച്ചുവിറച്ച് ഇളക്കുവാൻ കോരിയ ചാവൽ മുഴുവൻ അലിഞ്ഞുചിതറി. ചിതറിയതു കൂടി ചേക്കുൻ എടുത്ത കൈകൊണ്ട് കൂമ്പാരം ഇടിഞ്ഞു. ചാവലാകെ പിന്നെയും പടന്നുചിതറി. അതിന്റെകൂടെ വിത്തും. ഒരു വിത്തിന് ഒരു പവൻ വിലയാണു്! വേദനയും വിഭോഷവും അടക്കിക്കൊണ്ടു് ഏലിയമ്മ എല്ലാം തുത്തുകൂടി.

ഒരുതവണ ഒന്നിളക്കിത്തീർന്നാൽ ഏലിയമ്മ മുററത്തേക്കിറങ്ങി നോക്കുകയായി. മാനം തെളിയുന്ന കോളൊന്നും കാണുന്നില്ല. ഏലിയമ്മയുടെ ചങ്കിടിവലിക്കും, മഴ പെയ്തുപോയെന്നവൾ നിരൂപിക്കും, മൂക്കിൽ എന്തോ ഒരുതുളളി വീണതുപോലെ അവൾക്കു തോന്നും. അവൾ ഞെട്ടും. കർത്താവിനേയും കന്യക മറിയത്തേയും വിളിച്ചു വിലപിച്ചുകൊണ്ടു് വീണ്ടും വന്നു അവൾ ചാവലിലിളക്കും.

കാറ്റിന്റെ അനക്കം കേട്ടാൽ മതി, ഏലിയമ്മ നെഞ്ചത്തു കൈവച്ച പ്രാർത്ഥിക്കും. “കാരൊന്നുറക്കെ അടിച്ചെങ്കിൽ!—കർത്താവേ!—” കാറ്റു കൂടിയാൽ കോളി മുഴക്കെ അതു് വഹിച്ചു കൊണ്ടു പോകുമല്ലോ!

“ചാവലല്ലാം ഇളക്കിത്തീർന്നു.” നടുവിന്നുകൈകൊടുത്തു് ഏലിയമ്മ നിവന്നു. അകലെ ഇലകളുടെ, ഒരു ശക്തിയായ ഉരസൽ! ഏലിയമ്മയുടെ ഉള്ളു്, വെന്ത കക്കയിൽ ജലസ്തംഭമേറാലെന്നപോലെ വികസിച്ചു. കരിയിലകൾ അടിച്ചു പറത്തപ്പെട്ടു് മുററത്തേയ്ക്കുടിയുന്ന കാഴ്ച അവൾ ആനന്ദപരവശയായിനോക്കിനിന്നു. എന്തുവലിയകാറ്റു്! നിശ്ചയമായും മഴ ആ കാറ്റു കൊണ്ടു പോയതുതന്നെ! ഏലിയമ്മ ദീപ്തമായി ഒന്നു നിശ്ചിതമായി. “എന്റെ വിത്തുചകന്യകമറിയേ! നിനക്കൊന്നിനു് മൂന്നു മെഴുകുതിരി ഞാൻ കത്തിച്ചുവെക്കും. ഈ മഴ ഒന്നു പെയ്യാതെപോണേ!—” ചുറ്റുമൊന്നു കണ്ണോടിച്ചിട്ടു് ആശയോടെ ഏലിയമ്മ അകത്തേയ്ക്കുകയറി, കൂട്ടിയിടിക്കിയ വിത്തും ചാവലും രണ്ടുമൂന്നു കട്ടകളിലായി പകന്നു. നുള്ളിയിടാ നുള്ളുകൊച്ചു “കൂലിക്കട്ട”കളും അടുക്കി ഒന്നിനൊന്നു മുകളിൽ നിക്ഷേപിച്ചു.

“അമ്മിണി, എങ്കും ഇറങ്ങിപ്പോകല്ലേ. മോളേ. പടിപ്പുറത്തുവെക്കുമോളേ. കന്നാലി കയറും—” ഇളയമകളെ വീട്ടിൽ കാവലിരുത്തിയിട്ടു് ഒരു കട്ടയുത്താങ്ങി ഏലിയമ്മ നടന്നു.

അഞ്ചരംപോലെ ആ കുടുംബിനിയുടെ ഉൾക്കളവും കാറ്റുമടിക്കൊണ്ടു് ഭീകരമായിരുന്നു.

പ്രകൃതിയുടെ കരുണയേറിയ കടം; ത്തിലാണു ഏലിയമ്മയും, ഒത്താവും

രണ്ടു കണ്ണുകളുമുള്ള ആ കുടുംബം കഴിഞ്ഞുപോകുന്നത്. പ്രകൃതിയുടെ നിർദ്ദേശങ്ങളിൽ കൂടിയല്ലാതെ അവയെ പ്രതിഷേധിച്ചു ജീവിക്കാൻ അവർക്കറിഞ്ഞുകൂടാ; അവർ പ്രാപ്തിയില്ല. വെയിലാണെങ്കിൽ അതിനൊപ്പം അവർ കൃഷിയൊരുക്കും. മഴയാണെങ്കിൽ അതിനൊപ്പവും. പക്ഷെ രണ്ടുംകൂടെ അവസ്ഥ വരുമ്പോൾ അവർ നിസ്സഹായരാകുകയേയുള്ളൂ.

ആ സന്ദർഭങ്ങളിൽ അവർക്കുശുദ്ധാത്മാവു നൽകുന്നത് അവരുടെ വിശ്വാസമാണ്— കർത്താവിനും കന്യകമറിയത്തിനും അവർക്കുള്ള അചഞ്ചലമായ വിശ്വാസം! കർത്താവിനെ അവർ ഉറച്ചുവിളിക്കും. കന്യകമറിയത്തിന്നു നേർച്ചകളും നേരം. തുറക്കാത്ത വാതലുകളെല്ലാം അവർക്കുപോലും തുറന്നുകിട്ടും. മുടങ്ങാതെ കിട്ടിയിട്ടുമുണ്ട്.

‘പൊടിച്ചെറുക്കൻ’ ഒരു ഭയങ്കരവില്ലൻ ചുമവന്നിട്ടു എന്തുചെയ്തിട്ടും തീരാതെ ഒടുവിൽ കന്യകമറിയത്തിന്നു അരുച്ചും ഇടുക്കൊടുത്തപ്പോൾ, പിറേറന്നു നിശ്ശേഷം തീർന്നു. അവന്റെ അപ്പൻ—ഏലിയാമ്മയുടെ ഭർത്താവിനു, കിളച്ചു ഒരിക്കൽ നടുവുളക്കി. പലവീട്ടുവൈദ്യങ്ങളുംചെയ്തു. ആയുർവേദവിധിപ്രകാരം വളരെ ചികിത്സകളോടെ ഒരു തിരുമ്മലും നടത്തി. ഒന്നുകൊണ്ടും ഒരു പ്രയോജനം കണ്ടില്ല. ഒൻപതുദിവസം ഒരു വേലയ്ക്കുംപോകാൻ കഴിയാതെ ഒരേ കിടപ്പിൽതന്നെ കിടന്നു. ഒടുവിൽ, കന്യകമറിയത്തിന്നു ഒരു മെഴുകുതിരി കൊളുത്തിവെച്ചതോടുകൂടിയാണു അയാൾ സുഖപ്പെട്ടത്.

അങ്ങനെ അവരുടെ നിസ്സഹായതയിലെ സഹായമാണ് കന്യകമറിയം. ദീനക്കാരുടെ ധൈര്യമാണല്ലോ ദൈവം!

ഏലിയാമ്മ വിത്തും ചുമന്ന് ഓടുകയാണ്. വിവിധവികാരങ്ങളുടെ വിപ്ലവരംഗ

മായി അവളുടെ ഹൃത്തടം മാറിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

അവരുടെ രണ്ടാമത്തെ വിത്തിടിയലിനുള്ള സംരംഭമാണത്. ആദ്യത്തേത്— പിഴയായിപ്പോയി!—മുഴുക്കെ വെള്ളത്തിൽ നശിച്ചു. ആ നഷ്ടംകൊണ്ട് അവർ അനുഭവിച്ച കഷ്ടതകൾ പറഞ്ഞാലൊടുങ്ങുകയില്ല.

അപ്പനും, മകനും,—മാത്തപ്പനും പൊടിച്ചെറുക്കനും—ഏഴു തുടച്ചുയായ ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം പണിപ്പെട്ടതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് അന്ന് ആ നിലം ഒരുക്കിയിട്ടിരുന്നത്. മീനമാസത്തെ പൊരിയുന്ന വെയിലത്തുണങ്ങി പാറപോലെയായ രണ്ടുപറ്റനിലത്തിലെ കട്ടകൾ മുഴുവനും വെയിലത്തു വിയപ്പു കൂടിച്ചും, നിലാവത്തു തണുപ്പേറും, കൊട്ടുടിയും കൂന്താലിയും കൊണ്ടുനടത്തിയ ആ ഘോരസമരത്തിൽ മാത്തപ്പൻ വലിയ അവശതയൊന്നും പററിയില്ല. പക്ഷെ, പെൻസിൽപിടിച്ച പൊടിച്ചെറുക്കന്റെ കൈ പൊള്ളിപ്പൊങ്ങി. അമ്മപറഞ്ഞു ചൂടോടെ ചോര വാരി ഇറക്കിപ്പിടിക്കാൻ. തഴമ്പുപിടിക്കാനായി പൊള്ളുന്ന അമ്മാതിരി പൊള്ളലുകൾക്കു ഏലിയാമ്മയുടെ വിശിഷ്ട രക്ഷയുമാണത്! പൊടിച്ചെറുക്കൻ അങ്ങനെ ചെയ്തു. അവനു വേദന സഹിച്ചില്ല. ചോരവിടെ ഇട്ടിട്ടു വീണ്ടും അവൻ കൂന്താലി എടുത്തു. വേദനയ്ക്കുമിതെ വേദന കൂടിയായപ്പോൾ സഹിക്കാവുന്ന നിലയിൽ കൈയെങ്ങൊതുങ്ങിക്കൂടി!

വിത്താണെങ്കിൽ പറയൂ പത്തു രൂപ കൊടുത്തു വാങ്ങിയതാണ്! അവർ ഉണക്കിക്കരുതിയിരുന്ന വിത്തു കുംഭത്തിൽ വന്ന ഭാരിഭൂത്തിൽ എടുത്തു കഞ്ഞികുടിച്ചു. നിലം വിത്തിടേണ്ട സന്ദർഭം വന്നു.

പ്പോൾ ഭാര്യയും ഭർത്താവും തമ്മിൽ നോക്കി നിലയായി. ഒടുവിൽ മാത്തപ്പൻ കല്ലുവേലയ്ക്കു പോയി. കരുതിയിരുന്നതും, അമ്മിണിക്കുവേണ്ടി നേരത്തേ ഒരുക്കുകൂട്ടുവാൻ ശ്രമിച്ചു കറേച്ചെ മിച്ചമിട്ടു സൂക്ഷിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയതിൽ അന്നുവരെ എത്തിയിരുന്ന മൂലധനവുമായ ഒരു ഇരുപത്തിമൂന്നു രൂപാ അയാളെടുത്തു ഏലിയാമ്മയെ ഏല്പിച്ചു. പൊടിച്ചെറുക്കൻ ഫീസിനിട്ടിരുന്ന അര രൂപയും, ഒന്നര രൂപാ തന്റെ പെട്ടി അരിച്ചു പെറക്കിയതും എല്ലാംകൂടി ചേർത്തു ഇരുപത്തഞ്ചാക്കി, ഇരുപത്തഞ്ചിടങ്ങഴിക്കു ഏലിയാമ്മ തികച്ചു.

അതു മുഴുകെയൊന്നു അന്നു വെള്ളത്തിൽ പോയതു. പ്രതീക്ഷിക്കാതെ ഉണ്ടായ ആ പ്രകൃതി കോപം ആ കൊച്ചു കുടിലിന്റെ തലയ്ക്കു ഇടിത്തീർന്നെ വീഴി!—

“ഇങ്ങനെ വരാനെന്താ ഏലി?—” ആ അത്യാഹിതത്തിന് ഒരു ന്യായവും കാണാതെ മാത്തപ്പൻ, ഒരു നീണ്ട മൗനത്തിനു ശേഷം ആവലാതിപ്പെട്ടു. ഏലിയാമ്മ എന്തു പറയും! കൈയും കവിളിൽ ചേർത്തു കട്ടിളപ്പടിക്കൽ നിന്നു ഒരു മണിക്കൂറായി ഒറ്റക്കാലിൽ തപസ്സുചെയ്തു കൊണ്ടിരുന്ന ഏലിയാമ്മ മിണ്ടാതെ ഒരു ദീർഘനിശ്വാസം മാത്രം വിട്ടുകൊണ്ടു തിരിഞ്ഞു അടുക്കളയിലേക്കു കയറിപ്പോയി. ഏലിയാമ്മ ആ വീട്ടിൽ വന്നിട്ടു വർഷം പതിനാറായി; രണ്ടു കുട്ടികളുടെ തളയുമായി! അന്നേവരെ അങ്ങനെയൊരു കൃഷിപ്പിഴവു പററിയിട്ടുള്ളതായി അവൾക്കോർമ്മയില്ല. കാലം കെട്ട കാലം!—നേരം നെറിയുമില്ലാത്ത കാലാവസ്ഥയും! അത്രേ പറയാനുള്ളു; ഏലിയാമ്മ ആശ്വസിപ്പിക്കുവാൻ നോക്കി.

പിന്നീടു് ഒരാഴ്ചക്കു മഴ പെയ്തില്ല. മുമ്പിലത്തെക്കാൾ കഠിനമായ വെയിലും!—നിലം പണ്ടുപ്പോലെ ഉണങ്ങി. സന്ധ്യാസമയത്തെ നക്ഷത്രങ്ങൾ പോലെ അവിടവിടെ ചില നെല്ലുകൾ മാത്രം തലയെടുത്തിട്ടുണ്ടു. ആരു മാസത്തെ ജീവിതത്തിനു വക അതിൽ നിന്നും എങ്ങിനെയൊന്നു വിളയിക്കുക!—അവർ അഴിച്ചു വിതയ്ക്കുവാൻ ആരംഭിച്ചു. ഒരു വരണ്ട മനസ്സമിതിയോടെ മാത്തപ്പൻ പൂട്ടി ഇളക്കി. പൊടിച്ചെറുക്കന്റെ കൈ ഒന്നു കൂടി പൊള്ളിപ്പൊങ്ങി. നിലവും വേണ്ടുപോലെ സജ്ജമായി. പക്ഷേ, വിത്തിനുവഴി? അതിനു മാർഗ്ഗം കാണാതെയൊന്നു മാത്തപ്പൻ ഒരു മരപ്പാവയെപ്പോലെ ജോലി ചെയ്തു കൊണ്ടിരുന്നതു്. ഏലിയാമ്മ അതു നേരത്തേ ധരിച്ചു. വളരെ ആലോചിച്ചതിനു ശേഷം അവൾക്കൊന്നു മനസ്സിലായി.

അക്കാലത്തു പെയ്ത ആ നശിച്ച മഴ അവരുടെ ഒരു തെറ്റിന്റെ ഫലമാണെന്നവൾ കണ്ടുപിടിച്ചു. പൊടിച്ചെറുക്കൻ അഞ്ചിൽനിന്നും ജയിച്ചപ്പോൾ പറഞ്ഞിരുന്ന ഒരു മെഴുകുതിരി കമ്പുകമറിയത്തിന് ഇതുവരെ കൊളുത്തിവെച്ചില്ല! ആ ദൈവകോപമാണ് ഈ അനിഷ്ടത്തിനൊക്കെ പൂണ്ണഉത്തരവാദിയെന്ന് ഏലിയാമ്മ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. അതിനൊരു പ്രായശ്ചിത്തമായും പിന്നീടു മൂന്നാലു ദിവസംവരെ ഇനി മഴ പൊയ്ക്കാതിരിക്കാൻ വേണ്ടിയും, അവൾ നേർന്നതാണ്. “ഒന്നിനു മൂന്നു മെഴുകുതിരി!”

ആ ആകാക്ഷയോടെ ഏലിയാമ്മ വിത്തിനുവേണ്ടി ഓടിനടന്നു. അടുത്തവീട്ടിലെ അച്ചാമ്മയുടെ കല്യാണത്തിന് 30 പറനെല്ലു അവൾ തന്നിയെ കത്തിക്കൊടുത്തു. കൂലിയരി മേടിച്ച് “പ്രിയം

ക്രൂരമായ" മാക്കറിൽ അറവു വിറു. പതി നഞ്ചുരൂപ കിട്ടി! ഇനി പത്തുരൂപാകൂടി വേണം. അതിനവരും വളരെ പണിപ്പെട്ടു അമ്മിണിയുടെ കാതിൽ കിടന്ന "പൂ" നാലരൂപയ്ക്കു നാണിയമ്മയുടെകയ്യിൽ പണയം വച്ചു. ആ ചെറിയ പൂവിന് അധികനേരമിരുന്നു വഴക്കടിച്ചിട്ടും അത്രേ കിട്ടിയുള്ളു. നെല്ലുകത്തിക്കൊടുക്കാമെന്ന കരാറിൽ "പറമ്പിൽക്കാരി"യുടെ കൈയിൽ നിന്നും, ഒരു ദിവസം മുഴക്കെ സ്തുതി വാക്കുപറഞ്ഞു, നാലുരൂപ മേടിച്ചു. പന്നൊരു പത്തു വീടുകൂടി കയറിയൊഴുകിയതിന്റെ ഫലമായി ഒന്നരരൂപയും കിട്ടി!

അങ്ങനെ പാടുപെട്ടു വാങ്ങിയ വിത്താണ് ചാമ്പലോടുകലത്തി ഏലിയാമ്മ കൊണ്ടുപോകുന്നത്. സൂക്ഷംപോലെ അന്നും മഴ കുടുങ്ങുകയാണ്. ദുർവിധി അവരെ നിർത്താതെ വേട്ടയാടുകയായിരിക്കുമോ ആവാ!

'ഇല്ല—തീർച്ചയായും ഇന്ന് മഴയില്ല!—' എന്നു വീണ്ടും മനസ്സിലാക്കുകൊണ്ട് ഏലിയാമ്മ അതിശീഘ്രം നടന്നു. വയലിലെത്തി. പൊടിച്ചെറുക്കൻ വിത്തു പിടിച്ചിറക്കി; മാത്തപ്പൻ നിലത്തിന്റെ അരികും മൂലയും ശരിപ്പെടുത്തുകയാണ്.

"മാധവൻപിള്ളാച്ചൻ ഒരു ല്ലു ല്ലു മില്ലാതിരുന്നു പൂട്ടുകയാണല്ലോ!—" അടുത്ത വയലിൽ ആറ്റൊട്ടത്തൊടെ ജോലിചെയ്തിട്ടു കൊണ്ടിരുന്ന പിള്ളയെ കണ്ട് ഏലിയാമ്മ അതിശയിച്ചു! "പോണെങ്കിൽ പോവും, കഴഞ്ഞ! മൂന്നാമതും അഴിച്ചുക്കുറിയായ്ക്കും." ഒരു വിഷാദവുമില്ലാതെ പിള്ള വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. അയാൾക്കു് ആറ്റൊട്ടിക്കാം. മൂന്നാമതല്ല ചുപ്പതാമതെ വിതയ്ക്കാനും ആ പ്രഭുവിനു ധാരാളമുണ്ടു്. ഏലിയാമ്മയുടേയും കുടുംബത്തിന്റെയും

കാൽമാണെങ്കിൽ ആദ്യത്തെ കൃഷി പിഴവായിപ്പോയപ്പോഴെ അയ്യായിരംപേർക്കുവർ കടക്കാരായി തീർന്നുകഴിഞ്ഞു!

"പണിക്കർസാർ ഇന്ന് തോട്ടം ഉടിച്ചു തന്നാ! മഴ അതാ തകർന്നുകൊണ്ടു് വരുന്നു." മാധവൻ പിള്ള അയൽക്കാരന്റെ ഭാഗ്യത്തിൽ അന്യസപ്പെട്ടു. മലയോരത്തു ചെളിയും പൊടിയുമല്ലാതെ കിടക്കുന്ന തന്റെ കണ്ടത്തിൽ കുറെ വെള്ളംകൂടി കിട്ടിയാൽ കശാലായി എന്നു ഏറെ നേരമായി പ്രാർത്ഥിക്കുകയാണ് പണിക്കർ. അയാളുടെ പ്രാർത്ഥന ഫലിക്കാൻ പോകുന്ന മട്ടാണ്!

പണി എടുത്തുകൊണ്ടിരുന്ന തുഞ്ചാവരമ്പിൽ ചാരിവെച്ചിട്ടു് മാത്തൻ സപാത്രയുടെ അടുത്തു വന്നിരുന്നു.

"ഏലിയാമ്മേ!"—സവ്നിരാശയും അയാൾ ആ വിളിയിലാക്കി.

"എന്താ ഇരുന്നു കളഞ്ഞതു്. സന്ധ്യക്കു മുമ്പു നമുക്കു് വിത്തിട്ടതീക്കണം" ഏലിയാമ്മ ഭർത്താവിനു ഉന്മേഷം വരുത്താൻ നോക്കി.

"എത്ര കഷ്ടപ്പെട്ടു വാങ്ങിയ വിത്താ ഇതു്? ഇനിയുംകൊണ്ടു വെള്ളത്തിൽ കളയാനോ?—"

"ഇത്തവണ അങ്ങനെ വരത്തില്ല. കന്യകമറിയത്തിന്നു ഞാൻ നേർന്നിട്ടുണ്ടു്"

"പോടി, നീയും നിന്റെ കന്യകമറിയവും! മഴകൂടി പെയ്തിട്ടു ചെളിയിൽ നുള്ളിയിട്ടാലെത്താനാ ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നത്."

"ചെളിയല്ലോ!—" ഏലിയാമ്മയുടെ കൈ, അറിയാതെ നെഞ്ചിൽച്ചെന്ന് വിശ്രമിച്ചു. നെഞ്ചു് മലപോലൊന്നു് ഉയർന്നു. ഒരു ചുട്ട നിശ്വാസം! ചെളിയിൽ നുള്ളിയിടുകയോ?—ചെളിയിൽ

നുള്ളിയിട്ടാൽ, ആകപ്പാടെ വരണ്ടുമണ്ട വയലിലുണ്ടാകുന്ന വിളവിന്റെ രീതിയടച്ച്, ചാഴിയും തിന്നു വിളയുന്ന നെല്ലിന്റെ തുണും ഏലിയാമ്മയ്ക്ക് നല്ലതുപോലെ അറിയാം. നേരേമറിച്ച് ഈ പൊടിയിലിട്ട് രണ്ടു ദിവസത്തെ ഉണക്കിനുശേഷം ഒരു മഴയും പെയ്തതായാകിൽ, ഫാ! ഒരു കതിരിൽ ഇടങ്ങഴി നണിയാണു കാണുക! വഷംതോറും അതവരും കണവേമാണ്. പോരേകിൽ ചിങ്ങത്തിലെ വിളവ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നതിൽ കൂടുതൽ സമൃദ്ധമായിരുന്നാലേ കായ്ക്കങ്ങൾ ശരിക്കു നടക്കൂ. ഓണമുണ്ണാനുള്ളതാണ്. അതിൽ രണ്ടു പറ വിററുവേണം കുട്ടികൾക്കു കോടി, എടുക്കാനും!—ഏലിയാമ്മ ആഴ്ചവേതോടെ എഴുന്നേറു. ചക്രവാളത്തിനു ചുറ്റും ഒന്നു കറങ്ങിനോക്കിയിട്ട് അവർ ദ്രവ്യസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

“പോരാ, പൊടിയിൽ തന്നെ നമുക്കിടണം. ഓണമുണ്ണേണ്ടതാണെന്നൊക്കെ അങ്ങ് മറന്നുപോയായിരിക്കും. വെറും കച്ചിമാത്രം കൊയ്ക്കാണ്ടുപോയി പിള്ളേരെ ഇട്ടു വാട്ടാൻ എന്നെക്കൊണ്ടാവില്ല, ഞാൻ പറയുംപോലങ്ങുകേട്ടാൽ മതി. നമുക്കു പൊടിയിൽ തന്നെയിടാം. ഈ മഴ പൊയില്ലെങ്കിൽ ഇന്നത്തെ പരുവം പോലെ നമുക്കൊരിക്കലുമിനി ഒത്തുകിട്ടുകയുമില്ല. എണ്ണീറു നോക്കിയാട്ടേ, അടിയെല്ലാം വെളുത്തു വരുന്നതു കണ്ടിട്ടേ? തീർച്ചയായും ഇന്നു മഴയില്ല!” ഏലിയാമ്മ, അപൂർവ്വം ചില അവസരങ്ങളിൽ മാത്രം ഭർത്താവിന്റെമേൽ ഉപയോഗിക്കാറുള്ള ഇമ്മാതിരി സ്വാധീനശക്തിയ്ക്ക് അതുദ്ദേശിക്കുന്നതിൽ കൂടുതൽ തുണമാണു കാണാൻ.

മാത്തൻ എഴുന്നേറു. ചക്രവാളത്തിനുമുകളിൽ വെള്ള പരക്കുന്നത് അയാളും കണ്ടു. ആ മഴ മാത്രം പെയ്യാതിരുന്നാൽ

വയലിലുണ്ടാകുന്ന വിളവിന്റെ രീതി അയാൾക്കും നിണ്ണയിക്കാൻ കഴിയുന്നതാണല്ലോ!

ഞൊടിക്കിടയിൽ ഏലിയാമ്മ വീട്ടിലുണ്ടായിരുന്ന വിത്തെല്ലാം വയിലിലെത്തിച്ചു. മാത്തപ്പൻ പൊഴിപിടിക്കാനിറങ്ങി. ഏലിയാമ്മ കൂലിക്കൂട്ടയിൽ വീത്തുപകൻ കൈയിലെടുത്തു. “ഇതൊന്നു നുള്ളിയിട്ടാട്ടേ, പൊടിപ്പൊറുക്കോ”—കൂത്താലി എടുത്തു അരികും മൂലയും പൊഴിപിടിപ്പിക്കാനോടിയ പൊടിപ്പൊറുക്കനെ അമ്മ നുള്ളിയിടാൻ വാളിച്ചു.

അവരുടെ ഒരാചാരമാണത്. ആ നിലത്തിൽ എന്തുതന്നെയിട്ടാലും പൊടിപ്പൊറുക്കന്റെ കൈകൊണ്ടുവേണം ആരംഭിക്കുവാൻ. ഞാറു നട്ടുമ്പോഴാണെങ്കിൽ അവൻ വന്നു ഒരു ഞാറുപറിച്ചു ചെളിയിലൂന്നിയ ശേഷമേ, ‘പെണ്ണാളി’കൾ നടാൻ തുടങ്ങൂ. അതുപോലെവിതയ്ക്കുമ്പോഴും അവന്റെ ഒരു പിടിവിത്തു നിലത്തിൽ മുമ്പേ വീഴണം. ആ ആചാരം നുള്ളിയിടുമ്പോഴും ഏലിയാമ്മയ്ക്കു നിവ്വഹിച്ചേതീരൂ. അവളുടെ ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ “അവന്റെ കൈ ഏറണമുള്ളതാണ്”

പൊടിപ്പൊറുക്കൻ അമ്മയെ അനുസരിച്ചു. വിത്തിൽ തൊട്ടൊന്നു കുരിശു വരുത്തിട്ട് ഏലിയാമ്മയും ജോലിതുടങ്ങി. എന്തു പ്രസരിപ്പാൻ, ഓജസ്സേറിയ, ആ കഷ്ടമായ ഒരു ക്രിയയാണ് ആ നുള്ളിയിടൽ! യന്ത്രംകൂടിയും തോറുപോകുകയേയുള്ളൂ. ആദ്യത്തെ മൂന്നുവീരലും നുള്ളിന്റെ കൃത്യത്തിൽ ഏല്പെടുന്നതിന് ഒരു പ്രത്യേകധൃതിയും ഒരുമയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരുനുള്ളിൽ ഒരു നണിയോ, ഇടുന്ന അകത്തിൽ ഒരു നണിയിടയോ, കൂടുതലോ, കുറവോ കാണുകില്ല. മാത്തപ്പൻ ചിത്രമില്ലാതെ ജോലി തുടരേണ്ടിവന്നു. ഒരു

ചാലുകുഴിഞ്ഞു അടുത്ത ചാലെടുത്തുവരുമ്പോൾ ആദ്യത്തേതുമുഴുവൻ ഏലിയാമ്മ വിത്തിട്ടു തീർത്തിരിക്കും. സാധാരണ മൂന്നും നാലും പെണ്ണാളുകളാണ് ഒരുവലത്തു മുഴുമാക്കാൻ വേണ്ടിവരിക. ഏലിയാമ്മ അതു തനിച്ചുനിവർത്തിച്ചു എന്നു മാത്രമല്ല, പൊടിപ്പൊക്കൻ കൂന്താലികൊണ്ട് അരക്കും ഇടയും പൊഴിപിടിക്കുന്നതും ഓടി ഓടി നുള്ളിയിട്ടു.

ഇടയ്ക്കു മഴ ഒന്നു ചന്നി. അവർ പരിഭ്രമിച്ചു എങ്കിലും ചാററൽ പെട്ടെന്നു നിന്നു! ആ പാവങ്ങളോടുള്ള സഹതാപം മഴയ്ക്കും അത്രയേറെ ഉണ്ടായിരുന്നെന്നു തോന്നുന്നു. ഏതായാലും ഈ വെളിച്ചം അവർക്കു കൂടുതൽ ആശ്വാസത്തിന് ഫേതുകമായി

ധാരാളം ജോലിക്കാർ ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് മാധവൻപിള്ള വിത്തിട്ടു തീർന്നു പോയിക്കുഴിഞ്ഞു. മഴയ്ക്കു വേണ്ടി കരഞ്ഞു നിവൃത്തിയില്ലാതെ പണിക്കർ സാർ മടുത്തു മടങ്ങി. ഒരു വേള ഇനി പെണ്ണാലും വെള്ളം പെണ്ണാകാതെ “മട” യെല്ലാം ഭദ്രമായി അടച്ചിട്ടാണ് അയാൾ പോയത്. ഏലിയാമ്മയും, തേന്താവും, മകനും മാത്രം അപ്പോഴും അവുടെ ജോലി ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ജോലിക്കാർ വർ മൂന്നാളുകളേയുള്ളൂ. എന്തുജോലിയും അവർ മൂന്നും കൂടി ചെയ്തുതീർക്കും.

സന്ധ്യയായി. അവരും കരയ്ക്കുകയറി. അവരുടെ മനസ്സിലെ ആശ്ചര്യം ചില നക്ഷത്രങ്ങൾ മാനത്തിൽ അവിടെവിടെ മങ്ങിത്തളിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

“ഇനി, നാം ജയിച്ചു മട്ടാണ്.” മാത്തപ്പൻ ആശ്വസിച്ച്.

“മൂന്നുകുഴിഞ്ഞു ഇനി മഴയുള്ളു, അപ്പച്ചാ!—” പൊടിപ്പൊക്കൻ ജയമങ്ങു തീർച്ചപ്പെടുത്തി.

“വിശുദ്ധമറിയം എന്റെ പ്രാർത്ഥന കേട്ടു!” ഏലിയാമ്മ ആയതിനു കാരണവും തൊട്ടുകാണിച്ചു.

അവർ വീട്ടിലെത്തി. പൊടിപ്പൊക്കനും അപ്പനും “മേലുകുഴുകാ”നെടുത്ത സമയംകൊണ്ട് ഏലിയാമ്മ നേച്ച് തീർക്കാനുള്ള വഴിനോക്കി. അന്നുതന്നെ തീർക്കണമെന്നു ഏലിയാമ്മയ്ക്കു നിർബന്ധമുണ്ട്. പിടിച്ചുകെട്ടിയതുപോലെ മഴ നിന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും കോളമുഴുവൻ മാഞ്ഞിട്ടില്ല.

അമ്മിണിയുടെ പൂ പണയം വച്ചിരുന്ന നാണിയമ്മയുടെ പക്കൽനിന്നും മൂന്നു ചക്രംകൂടി വഴക്കടിച്ചു വാങ്ങിക്കൊണ്ടു ഏലിയാമ്മ കടയിലേയ്ക്കോടി.

“ഒരു മൂന്നു മെഴുകുതിരി താ തോമാച്ച” അവർ ചക്രം നീട്ടി.

“ഒന്നര തുട്ടുകൂടി വേണം, മൂന്നിന്” ചക്രം എണ്ണിനോക്കിയിട്ടു കടക്കാരൻ അത്രയുമായി പറഞ്ഞു.

“അയ്യോ! ഓരോ തുട്ടിലോ?—”

“ഓരോ തുട്ടിന്റെ മെഴുകുതിരി ഇവിടെയില്ല.” ആ ഗ്രാമാന്തർഭാഗത്തു് ആ ഒരു ഏർമാടക്കടയേയുള്ളൂ. സൗകര്യമായി വല്ലതും വാങ്ങണമെങ്കിൽ നാലുമൈൽ നടന്നു ചന്തമുക്കിൽ ചെല്ലണം. ഈ സന്ധ്യയെക്കുറിച്ച സമയത്തു് എവിടെ പോകാനാണ്!

“ഇതാ രണ്ടെണ്ണമുണ്ട്” കടക്കാരൻ മുതലാളി, തിരിന്നിട്ടി.

“പോരാ, തോമാച്ചാ, മൂന്നു കിട്ടിയേ ഒക്കൂ. ഒന്നരതുട്ടുകൂടി നാളെയിങ്ങു കൊണ്ടു തരാം.”

“അപ്പം നാളെയെങ്കിലും മെഴുകുതിരിയും.”

“കൊള്ളാം, കന്യകമറിയത്തിനു കൊളുത്തിവയ്ക്കാനാ, തോമച്ചോ. ഇന്നുതന്നെ കോളുത്തിവയ്ക്കാമെന്നു പറഞ്ഞുപോയി. തോമച്ചന്റെന്നെന്നത്തുകൊണ്ടു ഞങ്ങൾ വീടും കടിയും പൊളിച്ചുവെക്കേണ്ടു പറന്നുപോയില്ല.”

“പോകുന്നോ ഇവിടുന്ന്! വിളക്കുവയ്ക്കുന്നസമയത്തൊരു കൈനീട്ടം കിട്ടിയതു!” കടക്കാരൻ ചക്രമെടുത്തറിയാൻ ഭാവിച്ചു. ഏലിയാമ്മ അതിക്കു കൈയിൽ വാങ്ങി.

എന്നു കഷ്ടമാണ്! നേരത്തെ അറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ ഒന്നരച്ചക്രം കൂടെ നാണിയമ്മയുടെ കൈയിൽനിന്നും കരഞ്ഞു വാങ്ങാമായിരുന്നു. മൂന്നുചക്രംമതിയാകുമെന്നു കരുതി അത്രയ്ക്കു വേണ്ടിയേ തൊണ്ടനീർ വററിപ്പൊളിച്ചു. അവസാനവാക്ക് പറഞ്ഞാണ് അത്രയും മേടിച്ചതും! വിത്തിന്റെ കായ്ത്തിൽ അറിയുന്ന മറു വീട്ടുകാരോടൊന്നും കടക്കാരിയായും തീർന്നു പോയി. ഇനി. എന്താണ് ചെയ്യുക? നിസ്സാരം ഒന്നരചക്രം!

ഒടുവിൽ ഏലിയാമ്മ നാണിയമ്മയുടെ അടുക്കലേയ്ക്കുതന്നെ ഓടി. നാണിയമ്മ മൂന്നാത്തവണ മുഖം വീഴ്ത്തിക്കൊണ്ടുവന്നു. രണ്ടുപേരും കറെ അധികം വാർത്താനം പറഞ്ഞു. ഏലിയാമ്മ ഒരു പോം വഴിയും കാണാതെ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞു.—

“എങ്ങനെയെങ്കിലും ഒന്നരത്തുട്ടു താ, നാണിയമ്മേ, ആ പൂ വേണമെങ്കിലുണ്ടെടുത്തോ.”

“നാളെ എന്നെ വന്നു ചോദിക്കരുതേ—” പോകാൻ ഭാവിച്ച നാണിയമ്മ, എടുത്ത ‘പ്ലാൻ’ നടന്നുവെന്ന സന്തോഷത്തോടെ—എന്നാൽ മുഖത്തിലെ കറുപ്പു മാഞ്ഞുപോയും, തിരിഞ്ഞുനിന്നു.

“ഇല്ല. അതിനു താമസമില്ലാത്തതല്ലാത്ത ഇങ്ങനെയൊന്നും.”

“ആ—! ഇപ്പോഴങ്ങനെയുമാരോ? ഇവിടെ തുടൊന്നും കിടപ്പില്ല.” നാണിയമ്മ മുഖം തിരിച്ചു നടക്കൊണ്ടു.

“മതി, നാണിയമ്മ, മതി; ഉള്ളതതാ.”

ഒന്നരയ്ക്കു പകരം രണ്ടു ചക്രമെടുത്തു നാണിയമ്മ എറിഞ്ഞു കൊടുത്തു. “തീണ്ണ്! ഇനി എന്തെങ്കിലും ഇവിടെ വന്നു കിടന്ന് ‘എന്റെ കൊച്ചിന്റെ പൂവേ’യെന്നു അലയ്ക്കുമെങ്കിലാ! മൂന്നാത്തവണയായി—!”

കന്യകമറിയത്തിലുള്ള വിശ്വാസത്തിൽ ഏലിയാമ്മ സകല നിരാശയും മറന്നു. രണ്ടു ചക്രമെടുത്തവൾ തിരിച്ചു. പൂവിനു വേണ്ടി അമ്മിണി കരയുമ്പോഴല്ലേ സമാധാനം പറയേണ്ടതുളളൂ. ദൈവത്തിന്റെ കാരുണ്യം!—അത് ഉടൻ സാധിക്കേണ്ടതാണ്.

ഇരുമ്പഴികളിൽ കൂടി കൈയിട്ട് കന്യകമറിയത്തിന്റെ പ്രതിമയുടെ മുമ്പിൽ മൂന്നു മൊഴുകുതിരിയും ഏലിയാമ്മ കത്തിച്ചു വെച്ചു. മിച്ചമുണ്ടായിരുന്ന അരച്ചക്രവും തിരിച്ചു കൊണ്ടു പോകാൻ ഇഷ്ടമില്ലാതെ ദ്വാരത്തിൽ കൂടി വഞ്ചിയിൽ നിക്ഷേപിച്ചു. ഒരു കുന്നു ചക്രത്തിൽ മുകളിൽ ‘കിലോ’ എന്നതു വീണു.

അല്പനേരംനിന്ന് കണ്ണടച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ച ശേഷം ആ ഭക്ത തിരിച്ചു. മാനത്തു നോക്കുമ്പോൾ അവൾക്കു ഭയമുണ്ടു്. എങ്കിലും പരിപൂർണ്ണമായി കൃത്യം നിർവ്വഹിച്ചതിലുള്ള സംതൃപ്തിയിൽ അവൾ ധൈര്യപ്പെട്ടു.

അത്താഴം കഴിഞ്ഞു് ഏലിയാമ്മയും ഭർത്താവും മൂറക്കാൻ പെട്ടിയുമെടുത്തുവെച്ച് തിരിച്ചുപിരിയുകയായ്ക്കുന്നു. അമ്മിണിയും

പൊടിച്ച്കൊണ്ടും ഉറങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു. ഗൃഹനായികയും നായകനും ഉറക്കം വന്നില്ല. മൂന്നു പ്രാവശ്യം അവർ മുറക്കിത്തുപ്പി.

ചന്ദ്രൻ പാലൊളിവിതറേണ്ട ആ രാത്രി അമാവാസിയേക്കാൾ യോനകമായിരിക്കുകയാണ്. ഒരോ ഇടിമുഴക്കവും അവരുടെ ചങ്കു തകർത്തു. ഓരോ കൊള്ളിയാൻ വീശലും അവരുടെ കരൾ എരിച്ചു. അവർ തമ്മിൽ ഒരക്ഷരം മിണ്ടിയില്ല. എന്തു മിണ്ടുവാനാണ്!

മാത്തപ്പൻ മുറക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ അകത്തേക്കു കയറി. മുറക്കാൻ തുടങ്ങിയ ശബ്ദത്തിലും ഭാവത്തിലുംനിന്ന് ഏലിയാമ്മയ്ക്കു മനസ്സിലായി ഭർത്താവ് ഉറങ്ങാൻ പോകയാണെന്ന്. അവൾ മുറത്തേക്കു ഇറങ്ങി മുഖം മന്ദമായി ഒന്നുയർത്തി, തുള്ളി വീഴുന്നുണ്ടോ എന്നു പരിശോധിക്കാൻ. ഇല്ല! മുഴുവൻ നടന്നു പരിശോധിച്ചിട്ടും അവൾ അതേ ഉത്തരം തന്നെ കണ്ടു പിടിച്ചു “എന്റെ വിശുദ്ധമറിയേ! എന്റെ കൊച്ചിന്റെ പൂവാണേ ഞാൻ കാശുമാറിയത്!”—” ഏലിയാമ്മയുടെ മനസ്സിലുണ്ടായ ആ വിചാരം വ്യക്തമായി വെളിക്കു കേൾക്കാമായിരുന്നു.

മുറക്കാൻ പെട്ടിയുമായി ഏലിയാമ്മയും അകത്തു കയറി. അവർ കിടന്നു.

മാത്തപ്പൻ ഉറങ്ങി.

അഞ്ചുതവണ ഏലിയാമ്മ കതകുതുറന്നു മുറത്തു വന്നു. അരമണിക്കൂറിലാണ് ആ അഞ്ചുതവണയും! തുള്ളി അപ്പോഴും വീണിരുന്നില്ല.

ഏലിയാമ്മയും ഉറങ്ങി. അവളും കറിയുമായി അന്നു ജോലി ചെയ്തിരുന്നല്ലോ!

*

*

*

നേരം ‘പരപരാ, വെളുത്തു. ഏലിയാമ്മ പിടഞ്ഞെഴുന്നേറ്റു മുറത്തേക്കിറങ്ങി. ഇല്ല!—മഴപെയ്തിട്ടില്ല!—മഴ പെയ്ത ഒരു ലക്ഷണവുമില്ല!—ഒഴുക്കു പാഞ്ഞ ഒരടയാളവും മുറത്തില്ല! ആനന്ദോന്മത്തയായി ആ ഗൃഹിണി ഭർത്താവിനെ ഉണർത്താൻ ചെന്നു. എന്തത്തരം! മാത്തപ്പനെവീട്ടിൽ കണ്ടില്ല!

ഏലിയാമ്മ വീട്ടുമുഴുവനും ഓടിനോക്കി. ഒരിടവും ഭർത്താവിനെ കണ്ടില്ല. നേരം വെളുക്കും മുമ്പ് എവിടെ പോകാനാണ്? തിരക്കി ഒടുവിലവൾ വീട്ടിന്റെ പുറം വാതിൽ തുറന്നു. ഗന്ധം!—വെള്ളം ഇലകൾക്കു മീതെ കെട്ടിനിന്നുകിടന്ന ഒരു മുൾഗന്ധം! ഏലിയാമ്മയുടെ ഇടനെഞ്ചുപൊട്ടിയതുപോലെ അവൾക്കു തോന്നി, അവളുടെ തല കട്ടിളപ്പടിക്കൽ ചെയ്തപ്പോൾ; ശരീരവും അവിടെത്തന്നെ താങ്ങിനിൽക്കൊണ്ടു അവളുടെ നെഞ്ചുപോയി!—

ഭർത്താവ്! ഏലിയാമ്മ ഒന്നു ഞെട്ടി. അദ്ദേഹമവിടെ? വായലിലോട്ടോടിയിരിക്കുമോ?—“കന്താവേ!—” ഏലിയാമ്മയും ഇറങ്ങി ഓടി. വയൽ കാണാനല്ല അവളുടെ വെമ്പൽ; അവരുടെ സൗഭാഗ്യത്തിന്റെ ശുശാന്തം കാണാൻ അവൾ ഇത്ര വെയ്ക്കട്ടെ ആവശ്യമില്ല. അവൾക്കു ഭർത്താവിനെ കാണണം. അവൾ വായലിലെത്തി.

മാധവൻപിള്ളച്ചേട്ടൻ, ആഘാതത്തിന് ഒരു കുറവുമില്ലാതെ മൂന്നാമത്തെ അഴിച്ചു പൂട്ടു നടത്തുന്നു! പണിക്കർ സാർ, ധാരാളം വെള്ളം കിട്ടിയതിൽ ക്രൂകിവിളിച്ചു തകർന്നു!—

മാത്തപ്പൻ എവിടെ? മങ്ങിയ വെളിച്ചത്തിൽ അവൾ ആ പ്രദേശം മുഴുക്കു ഒന്നു കണ്ണോടിച്ചു. അവിടെക്കു മാത്ത

പ്പനില്ല! പതരുന്ന നെഞ്ചോടും, വിറയ്ക്കുന്ന കാലുകളോടും അവരും വരമ്പേ ഇറക്കി ഭാടി.

കിഴക്കേ വരമ്പിലെത്തിയതും-ഏലിയാമ്മ ഇടിവെട്ടേറ പോലെ നിന്നുപോയി. മാത്തപ്പൻ വയലിനുള്ളിലായി വരമ്പോര

ത്തു അങ്ങനെ മറിഞ്ഞു വീണു കിടക്കുന്നു; കൂടെ വരമ്പിന്റെ കര നനഞ്ഞു കരിന് ഭാഗവും!—“എന്റെ കത്താവേ!!—”

എന്തൊരു വിളിയായിരുന്നുത്! മാധവൻപിള്ളച്ചേട്ടനും, പണ്ണിന്റെ സാരം നടുങ്ങിപ്പോയി!—

പ്രേമ് ചന്ദ്രൻ.

രത്നഗിരി, ആർ. പ്രസന്നൻ.

അമിത കാലത്തെ പരിശ്രമം കൊണ്ട് സാഹിത്യ ക്ഷേത്രത്തിൽ അനശ്വര പ്രതിഷ്ഠ സമ്പാദിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരനുഗ്രഹിത ബങ്കാളി സാഹിത്യകാരനായ ശ്രീ: മുൻഷി പ്രേമ് ചന്ദ്രനെ പറ്റി കേട്ടിട്ടില്ലാത്തവർ നമ്മുടെ യിടയിൽ ചുരുക്കമാണെന്ന് തോന്നുന്നു. ബങ്കാളിന്റെ ഒരു മൂലയിൽ നിന്നും, അദ്ദേഹം കൊളത്തിയ ഭീഷ്മനാളത്തിന്റെ പ്രഭാപ്രസരം പാരതന്ത്ര്യം വലയെ പെട്ടിച്ചെരിയുവാൻ കച്ചകെട്ടിയിറങ്ങിയ ഭാരതാംബയുടെ വീരയോദ്ധാക്കൾക്കു പ്രേരണയും, പ്രചോദനവും നൽകിക്കൊണ്ട്, അനശ്വരതയിലേക്കുയരുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യം കൈവന്നിരിക്കുന്ന ഈ സന്ദർഭത്തിൽ, കേതിബഹുമാനാദികളോടുകൂടി സ്മരിക്കേണ്ടവരിൽ, ഏതുകൊണ്ടും ഒരുന്നതസ്ഥാനത്തെ അലങ്കരിക്കുന്ന ഒരാളാണ് ശ്രീ: പ്രേമ് ചന്ദ്രൻ.

ഭാരതീയരുടെ അഭിമാനസ്തംഭമായി പരിഗണിക്കുന്ന ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കാൺഗ്രസിന്റെ ഉദ്ഭവത്തോടടുത്ത കാലത്തുതന്നെയാണ്, പ്രേമ് ചന്ദ്രൻ ഭൂജാതനായത്. ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കാൺഗ്രസിന്റെ ഉദ്ഭവം, നാട്ടിലാകമാനം ഒരു നവ

ചൈതന്യം ഉളവാക്കിയിരുന്നു. പ്രേമ് ചന്ദ്രന്റെ ബാല്യകാലം ഒരു നവ്യാന്തരീക്ഷത്തിലാണ് കഴിഞ്ഞു കൂടിയത്. അങ്ങിനെ ഒരു സാഹചര്യത്തിൽ വളർന്നു വന്ന ആ ബാലൻ യൗവനത്തിന്റെ പ്രാരംഭശയയിൽ തന്നെ ബങ്കാൾ വിഭജന വിരുദ്ധപരിപാടിയ്ക്കു ദേശീയ പ്രസ്ഥാനവുമായി രാഷ്ട്രീയ വേദിയിലേയ്ക്കു കാലുകുത്തിയതിൽ അതുതന്നെ നവകാശമില്ലല്ലോ.

അന്നത്തെ രാഷ്ട്രീയാന്തരീക്ഷം

ഏറെ നാളായി അപ്രകാശിതമായി ഹൃദയത്തിന്റെ അഗാധതയിൽ മാത്രം കുടികൊണ്ടിരുന്ന ദേശീയബോധം പെട്ടെന്ന് ഒന്നാകെ പുറത്തേയ്ക്കു വന്നപ്പോൾ അതിനത്തരവാദിയായ നാഷണൽ കാൺഗ്രസിനുപോലും, അടക്കി നിറുത്തുവാൻ വയ്യാത്ത തരത്തിലായി. കാൺഗ്രസിന്റെ ദൈദ്യോഗികജ്ഞയ്ക്കു നിയന്ത്രണം ചെയ്യുവാൻ കഴിയാത്ത നിലയാണു ഭാരതത്തിലാകമാനം വന്നു കൂടിയത്. വിവിധക്ഷേത്രങ്ങളിൽ കൂടി സ്വാതന്ത്ര്യസമ്പാദനത്തിനായി ജനതതി

കുതിച്ചുപാഞ്ഞു കൊണ്ടിരുന്നു. ആത്മ ബലികൊണ്ട് സ്വാതന്ത്ര്യ സമ്പാദനത്തിനായി ചാടിപ്പുറപ്പെട്ട 'ഭീകരസംഘ'ക്കാരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഇതിനോടൊന്നുമാണ്. ബഹുജനങ്ങളുടെ പിൻതുണയില്ലാതായിത്തീർന്ന ഇക്കൂട്ടരുടെ പതുപ്രസ്ഥാനത്തിന് അധികം നാൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനിടയായില്ലെങ്കിലും, അവരുടെ സേവനങ്ങളും, ഒരു പ്രകാരത്തിലല്ലെങ്കിൽ, മറ്റൊരു തരത്തിൽ നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യ സമരത്തെ സഹായിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ള നിർവ്വാദമായ ഒരു സംഗതിയാണ്. 1908-ൽ ലോകമാന്യതയിലകന്റെ അറസ്റ്റിനെ പ്രതിഷേധിച്ച് തൊഴിലാളികൾ ഇന്ത്യയിൽ അവരുടെ ചരിത്രത്തിൽ ഇടം പ്രഥമമായി ഒരു പണിമുടക്ക് നടത്തി. രാഷ്ട്രീയബോധം, തൊഴിലാളികളിൽ വേരുറച്ചതിന്റെ ഒരു പ്രത്യക്ഷഫലമായിരുന്നു അത്.

അങ്ങിനെ കാൺഗ്രസ് വലയത്തിനു വെളിയിൽ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ട ഇതരപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ഹിമാലയപ്രാന്തം തൊട്ട് കന്യാകുമാരി വരെ അവയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ കൊണ്ട് ഒരു വിപ്ലവാന്തരീക്ഷം ചമയ്ക്കാൻ ഉദ്യമങ്ങളായി അതിനെ പരിപൂർണ്ണമാക്കിത്തുറന്നു മുൻനിപ്രേമചന്ദ്രൻ, പ്രാരംഭകാലത്തു ശ്രമിച്ചിരുന്നു. 1901-ൽ എഴുതിത്തീർത്ത അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രഥമകൃതിയായ "ശ്യാമ" എന്ന നോവലിൽ ഈ ഒരു മനോഭാവം നന്നേ പ്രകടമായിരുന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് മേധാവിത്വത്തോടുള്ള സുധീരമായ വെല്ലുവിളികളായി കണക്കാക്കാവുന്ന ആ കാലത്തെഴുതിയ ചില ചെറുകഥകളിലും ഇതേരീതിതന്നെ അദ്ദേഹം തുടർന്നിരുന്നു. ഈ കഥകളെല്ലാം കൂടി അദ്ദേഹം 1906-ൽ പുസ്തകരൂപത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. പക്ഷേ അതിനെ അന്നത്തെ രേണുകൂടം നായർക്കുമാണുണ്ടായത്. ഒരു ഗവ:സർക്കാർ അദ്ധ്യാപകനായി അക്കാലത്തു ജോലിനോക്കിയിരുന്ന ഗ്രന്ഥകർത്താവിന് അതു മൂലം നേരിട്ടുമായിരുന്ന ഭവിഷ്യത്തുകളെപ്പറ്റി നമുക്ക് ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ്. ലോ. അതിനാൽ "ധനപത്നിയായി" എന്നതന്റെ യഥാർത്ഥനാമധേയത്തെ ഉപേക്ഷിച്ച് "നവാബ്റായി" എന്ന പേരിലാണ് പത്തുകുപ്രസിദ്ധീകരണം ചെയ്തത്. കാലക്രമത്തിൽ "നവാബ്റായി" "പ്രേമചന്ദ്രൻ"യായി മാറുകയും ചെയ്തു.

കൃതികൾ—ഒരു നിരീക്ഷണം

പ്രേമചന്ദ്രൻ ജീവിതത്തിലും, സാഹിത്യത്തിലും ഒരു യഥാർത്ഥ ജനാധിപത്യവാദിയായിരുന്നു. സ്വന്തം നാട്ടുകാരെ, അദ്ദേഹം അത്യധികം സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. അവരുടെ ആശങ്കകളും, അഭിലാഷങ്ങളും അദ്ദേഹം സുവ്യക്തം മനസ്സിലാക്കിയുമിരുന്നു. തന്റെ തുല്യ അവാങ് മേഖല പടവെട്ടാനുള്ള ഒരു യുദ്ധമാക്കാൻ തുറന്നുതുറന്നു ഇതിനൊരു പ്രത്യക്ഷ ലക്ഷ്യമാണ്. എല്ലാ കാലങ്ങളിലും—അത് രാഷ്ട്രീയമായാലും, സാമ്പത്തികമായാലും, സാമൂഹ്യമായാലും—അദ്ദേഹത്തെ സംബന്ധിച്ചിരുന്ന പ്രശ്നം ഒന്നേ ഒന്നായിരുന്നു; അതു ജനതയ്ക്കു ഗുണത്തോടായോ, ചെയ്തിരുന്നതെന്നോ. അതിനാലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ നാം ഒരു യഥാർത്ഥ സമതപവാദിയെ ഒരിക്കലും കാണുന്നത്. പക്ഷേ ശാസ്ത്രീയരീत्या നോക്കുകയാണെങ്കിൽ അദ്ദേഹം ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൽ പലപ്പോഴും പലപല തെറ്റുകളും

* ഈ അടുത്ത കാലഘട്ടംവരെ പത്തുക ഭീകരസംഘം പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഗാന്ധിജിയുടെ ആത്മീയശക്തിയാണു അതിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു പൂർണ്ണവിരാമമിട്ടത്. (ക-പ)

മുണ്ടിക്കാണിക്കുവാനുണ്ടായിരുന്നു. എ
ന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാർത്ഥത
യെ ആക്കും ചോദ്യം ചെയ്യുവാൻ കഴിഞ്ഞി
രുന്നില്ല. അദ്ദേഹം തന്റെ ജീവിതത്തെ
ത്യാഗത്തിന്റെ ബലിപീഠത്തിൽ അർപ്പി
ച്ചു കൊണ്ടു ജനങ്ങളുടേയും, ചരിത്രത്തി
ന്റേയും, നീതിന്യായങ്ങളുടേയും വശത്തു
നിന്ന് ഒരു നവ്യവ്യവസ്ഥിതിയുടെ കാമ
ക്ഷയപനി മുഴക്കി.

പ്രേമം ചന്ദിന്റെ കൃതികൾ

കാലാനുകൂലമായി വായിക്കുന്ന സൂക്ഷ്മ ഗ്രാഹിയായ ഒരു വായനക്കാരൻ, പ്രേമ ചന്ദ്രൻ തന്റെ ഹൃദയിൽ കൂടി ആവിഷ്കരിക്കുന്ന സോഷ്യലിസവും, ശാസ്ത്രീയരീതിയിലുള്ള സോഷ്യലിസവുമായി വ്യത്യാസം എങ്ങിനെ, എവിടെനിന്നുണ്ടായി എന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നതാണ്. പ്രേമ ചന്ദ്രൻ, സോഷ്യലിസം പഠിക്കുന്നതും ഉപദേശിക്കുന്നതും, ജീവിതനിരീക്ഷണത്തിൽ നിന്നുമാണ്. ഒരു സാഹിത്യകാരൻ എല്ലാപ്പോഴും, ശാസ്ത്രീയമാർഗ്ഗത്തെ വിട്ട്, സ്വാഭാവികതയിൽനിന്നു ജീവിതപഠനത്തിനും ജീവിതചിത്രീകരണത്തിനും ശ്രമിക്കേണ്ടതു്. പുരോഗമനസാഹിത്യത്തിന്റെ ഈ മാർമ്മികതയും പ്രേമ ചന്ദ്രന്റെ കൃതികളിൽ ആദ്യവസാനം ദൃശ്യമാകുന്നതാണ്.

സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥയായിരുന്നു, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരമമായ ലക്ഷ്യം. തന്റെ ആഭംസനങ്ങളായ അഭിലാഷങ്ങൾ പരിപൂർണ്ണതയിലെത്തുവാൻ പ്രഥമമായിവേണ്ടതു സാധാരണമാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു നന്നെ അറിയാമായിരുന്നു. ജനാധിപത്യവാഴ്ച കൊണ്ടല്ലാതെ, നിലവിലിരിക്കുന്ന അസമത പക്കളെ അകറ്റുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലാത്തതും, അദ്ദേഹം വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കി. അതിനാൽ, അദ്ദേഹത്തി

ന്റെർ കൃതികളിൽ, ദേശീയ പ്രസ്ഥാനം അന്നന്നവലംബിക്കേണ്ട മാർഗ്ഗം എന്താണെന്ന്, നിർദ്ദേശം ചെയ്യുവാൻ അദ്ദേഹം ഒട്ടും താമസം പ്രകടിപ്പിച്ചില്ല. കാൺകൂറു സ്റ്റീന്റെർ ചരിത്രവും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളും ഏകകാലത്തു വായിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഈ വസ്തുത സുതരാം വ്യക്തമാകുന്നതാണ്. ഇന്നത്തെ ജീവിതസത്യങ്ങളുടെ കാലാനുസൃതമായ കഥാരചനമാത്രമല്ല സാഹിത്യകാരന്റെ കർത്തവ്യമെന്നും, അതിനാലുപരിയായി അയാളുടെ പ്രത്യേകശ്രദ്ധ ഭാവിയ്യിലാണ് പതിയേണ്ടതെന്നും, സ്വജീവിതത്തിൽകൂടി പ്രേമ ചന്ദിനു പഠിപ്പിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു.

പ്രേമചന്ദ്രന്റെ ആദ്യകാലകൃതികളിൽ ചിലവൈകല്യങ്ങൾ കാണാൻ കഴിയുന്നതാണെന്നും, അതു്, അദ്ദേഹത്തിൽ അന്നു് കുടികൊണ്ടിരുന്ന ബുദ്ധാമനോഭാവം കൊണ്ടാണെന്നും, ചിലവിമഗ്നന്മാർ പറയുന്നുണ്ടു്. പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അവസാനകൃതികളായ “ഗോദാൻ” “മംഗല്യസൂത്ര” എന്നീകൃതികളിൽ ഒരു തനിസോഷ്യലിസ്റ്റ് റീനെയറാണു് കാണുന്നതെന്നും, അക്കൂട്ടർ കൂടിയും സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടു്.

നിത്യപ്രതീക്ഷ.

വൈക്കം, കെ. എസ്. മണി.

മധുരമാധവമുദലയാമിനി
മലരണിഞ്ഞു ഹാ മുറും
മലയസൗരഭമിളിത ശീതള
യലയിളകി ഹാ ചുറും.
കളകളോട് ഗളകലിതകാകളി
യിളയിലെമ്പാടും പാടി,
തളിരണിത്തണുത്തളിമത്തോരമ
ക്കിളികൾ ചാഞ്ചാടിയ്ക്കി.
മദഭരം പരം മദോന്മദതരം
മദനലീലകൾ തേടി
മഹിയിലാകെയൊ വസന്തമാമഹം
മനുജർസല്ലീലമാട്.

മന്ദമന്ദം മധു പോയിപ്പിന്നെവന്നുഗീഷം
പിന്നെമഴ, മഞ്ഞുകാലം മാറിമാർസുകുഷം.
കാലടികൾ നീട്ടിനീട്ടിക്കാലമങ്ങു പാഞ്ഞു
കാലമൻകാര്യമെത്ര, കാമിതങ്ങൾ മാഞ്ഞു.
കാഴ്ചമിതിലൊന്നുപോലും തൃപ്തിചേർന്നില്ല-
ക്കരവാർകഴലിയാൾക്കുചെറുമാത്രം
(പോലും.

വരതാരുണ്യത്തിരയുയരുമീ-
സ്തരസസൗഭാഗ്യകാലം,
നവനവോല്ലാസവിലാസവായ്ക്കിൽ
നടനമാടേണ്ടും കാലം,
നിരഘോഷമവർ നിരത്നമാക്കുന്നു;
നിയതിതൻകൃതി ഘോരം!

പുലർൊളിപൂരം തിരളമാമുഖ-
ത്തൊരു കരിനിഴൽ നിത്യം
പതിയുമാറുണ്ടു പതിവായിട്ടതു
പറയുകില്ലവരുളതും.
ഒളിയിലെങ്ങാനൊളിഞ്ഞിരിക്കുക-
പുളവാമോമനയ്ക്കുതോ

കരൾകവിഞ്ഞിടം കരുതുമായതിൽ
കരയ്ക്കും പുഞ്ചിരി തുക്കും.
പകലോൻ പശ്ചിമമുഖത്തിൽകുങ്കുമം
പതിവായ് പൂശിടുന്നേരം,
ഇതരദിക്കുകളിലുമീർപ്പുതാ-
ലലസം നിന്നിടും നേരം,
വളരും ഭുവന്താൽ വിളരും തന്നി
തളരുംതൈലത പോലെ; (യാൾ,
ഉയരും മാർവിടമിടയില-
ങ്ങുദയിവീചികൾ പോലെ;
തളിർക്കലകൾ തൻതൻവിൽചേ
തരളാപാംഗിയാൾമോദാൽ (ത്തിടും
സുമദങ്ങുളിലധരം ചേർത്തിടും
സുമുഖിയാളതിലേക്കും;
ഇടയിടയിലച്ചുടലനേത്രങ്ങൾ
വട്വിൽപായിച്ചു ചുറും
അവനതാസ്യയായ് കവനലോല
ലവൾ മന്ത്രിച്ചിട്ടുമെന്നോ; (പോ-
പരിചിൽപല്ലവപകരുംമമ്മരം
പരമതു കേട്ട മട്ടിൽ,
പതറിപ്പേടിച്ചു പകച്ചുനിന്നുപോം
പരമസുന്ദരിയപ്പോൾ.
പറവതെന്തിനാണധികമോമലാ-
ളൊരു വിരഹിണി കഷ്ടം!
കടനപൂണ്ണം, കടനപൂണ്ണം
കമനിതൻ കഥ കഷ്ടം!!
ധരയിലോമലിന്നഖിലസൗഖ്യവും
വെറുംകിനാവ്...ഹാ!...നഷ്ടം!...

അറിവതില്ലവളറിവതില്ലവ-
ളറിവതില്ലതിന്നേതും;
അറിയുകക്കണ്ണമഖിലം തൽക്കണ്ണം
മറയ്ക്കും—ജീവിതമടയ്ക്കും.

ആശാലത

അദ്ധ്യായം ൯.

തളവലാ സത്യാഗ്രഹസമരത്തിനു നാൾക്കുനാൾ ശക്തി വലിച്ചു വന്നു. എവിടെ നോക്കിയാലും സമരസംബന്ധമായ പ്രവർത്തനങ്ങളേ കാണാനുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. വലിയ യുദ്ധത്തിന് ഇരുകക്ഷികളും സൈന്യശേഖരം ചെയ്യാറുള്ളതുപോലെ സത്യാഗ്രഹികളും എതിർകക്ഷിയായ കമ്പനിക്കാരും വേണ്ട ഏർപ്പാടുകളെല്ലാം ചെയ്തു കൊണ്ടേ ഇരുന്നു.

കാർകൊണ്ടാൽ പിന്നെ മഴയുണ്ടാകാതിരിക്കയില്ലല്ലോ. യഥാർത്ഥമഴക്കാലം ആരംഭിക്കും മുന്പേ പ്രക്ഷോഭത്തെ അടക്കുക തന്നെ വേണം; അണക്കെട്ടിന്റെ ചുവരുകൾ ഏറക്കുറെ പാതിയ്ക്കുമേൽ ഉയരണം. എങ്കിലേ ബാക്കിവേലകളെല്ലാം തടവില്ലാതെ നടന്നു പോകൂ—അല്ലാത്ത പക്ഷം മലവെള്ളം വന്നു തേക്കുന്നതിനകത്തു നിറഞ്ഞു കെട്ടിപ്പൊക്കിയ ചുവരുകളേയും കൊണ്ടു പൊയ്ക്കളയും. പിന്നെ നാലുമാസത്തേക്കു കൈകെട്ടിച്ചുമാ ഇരുന്നു കൊണ്ടു നേരംപോക്കു കണ്ടു രസിക്കാനേ സാധിക്കൂ. വീണ്ടും അക്ടോബർ മാസത്തിന്റെ മധ്യത്തിൽ ജോലി ആരംഭിക്കേണ്ടതായിവരും. അതിനാൽ മഴക്കാലം ആരംഭിക്കുന്നതിനിടയ്ക്കുള്ള രണ്ടു രണ്ടു മാസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ അണക്കെട്ടിന്റെ ചുവരുകൾ പാതിയിലധികം ഉയരുകതന്നെ വേണം. ഈ നോട്ടത്തോടുകൂടി ധാരാളമായി കമ്മായവും, ആയിരക്കണക്കിനു

സിമൻറു ചാക്കുകളും, അളവില്ലാതെ കരിങ്കൽച്ചല്ലിയും, ചെങ്കല്ലുകളും മറ്റു സാമഗ്രികളും ഒക്കെ കമ്പനി ശേഖരിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

കൊത്തന്മാർ, കച്ചാളന്മാർ, കൂലിക്കാർ, തച്ചന്മാർ, മേസ്റ്റിരികൾ, എൻജിനീയറന്മാർ, ഓവർസിയറന്മാർ, സൂപ്പർവൈസർമാർ, തുടങ്ങി നിരവധി ആളുകൾ തളവലാഗ്രാമത്തിൽ പാളയം അടിച്ചു താമസിച്ചു വന്നു. പ്രധാന കമ്പനി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ലോണാവലാവിൽ തന്നെ താമസിച്ചു കൊണ്ടു ആയിരക്കണക്കിനു കൂലിക്കാരെ തളവലായിലെ നിലങ്ങളിൽ പാപ്പിച്ചു. ആണ്ടുപിറപ്പുന്നാൾ ഉള്ള സന്തതത്തിൽ കല്ലുകൾക്കിടയിൽ “ടക് ടക്” ശബ്ദം ആരംഭിച്ചാൽ പിന്നെ, രാപ്പകൽ ഇടവിടാതെ ജോലി നടത്തി മഴക്കാലം തുടങ്ങും മുന്പേ ചുവർ കെട്ടിപ്പൊക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നായിരുന്നു കമ്പനിക്കാരുടെ പ്രതീക്ഷ.

കമ്പനിയുടെ ഈ ഏർപ്പാടുകളെയെല്ലാം ആശയം സഹകാരികളും നല്ലപോലെ അറിഞ്ഞിരുന്നു. അതിനാൽ സത്യാഗ്രഹികളും തങ്ങളുടെ പരിപാടിയെല്ലാം തീർച്ചപ്പെടുത്തി വച്ചിരുന്നു. അതായതു മഴക്കാലം തുടങ്ങും വരെ എങ്ങനെയെങ്കിലും സമരം നടത്തിക്കൊണ്ടേ ഇരുന്നാൽ പിന്നെ പ്രകൃതി അവരുടെ സഹായത്തിനു താനേ എത്തിക്കൊള്ളും. പിന്നെ സത്യാ

ഗ്രാഹികൾക്കു ജോലി ഒന്നും ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല—അണക്കെട്ടാൻ വരുന്നവരുടെ കാര്യവും “ഫരോഫര” തന്നെയായിക്കൊള്ളും. പിന്നീടു മൂന്നു നാലു മാസത്തേക്കു പൂർണ്ണമായ ഒഴിവു കിട്ടും. അതിനിടയ്ക്കു വേണ്ട കക്ഷിബലവും ഭൂവുബലവും സമ്പാദിക്കാനുള്ള സാവകാശവും ലഭിക്കും. വീണ്ടും തണുപ്പുകാലം വരും. എന്നാൽ അതിനിടയ്ക്കു കമ്പനിക്കാർ പ്രാരംഭത്തിലേ ഉണ്ടായ നഷ്ടത്തെ പരിഹരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ അണക്കെട്ടു നിർമ്മിച്ച് കളകയില്ലെന്നു ആരു കണ്ടു? അതുകൊണ്ടു മഴക്കാലംവരെ ശക്തിപൂർവ്വം സമരം നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നാൽ തങ്ങളുടെ കക്ഷിക്കു പകുതിയിലധികം വിജയം സിദ്ധിച്ചതായി കരുതാം എന്നു ആശയം സഹകാരികളും വിചാരിച്ചു. അതിനുവേണ്ടി അവർ ഭൗമപ്രയത്നം ചെയ്തുവന്നതിൽ അതുളതപ്പെടാനെന്നുള്ളി?

ആശ കേവലം പുനാ നേതാക്കന്മാരെയും വാളണ്ടിയർമാരെയും മാത്രം വിശ്വസിച്ചിരുന്നില്ല. അവർ മഹാരാഷ്ട്രദേശം മുഴുവനും ചുറ്റിസ്സഞ്ചരിച്ചു സമരത്തിനുവേണ്ട സഹായത്തെ അഭ്യർത്ഥിച്ചു കൊണ്ടാണിരുന്നത്. അതിനുംപുറമെ ശ്രീമതി ആശാഭേവി മഹാത്മാഗാന്ധിയെ സന്ദർശിച്ചു സ്ഥിതിഗതികളെ ധരിപ്പിച്ചിട്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുഗ്രഹവും സമ്പാദിച്ചിരുന്നു. മഹാത്മജിയുടെ അനുഗ്രഹം ലഭിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ള സംഗതി ഭാരതഭൂമി മുഴുവനും അറിയുമാറ് അവർ പ്രചരണവേലയും നടത്തിവന്നു. അതിനാൽ ഇൻഡ്യയുടെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നും അവർക്കു സഹായവാശാനങ്ങൾ ലഭിച്ചു. പണവും ആളുകളും ധാരാളമായി വന്നുചേരാൻ തുടങ്ങി— നാഗ്പൂരിനും ഹൂബ്ളിക്കും ഇടയ്ക്കുള്ള മഹാരാഷ്ട്രദേശം

മാത്രമല്ല, മദ്രാസ്, പഞ്ചാബ്, ഗുജറാത്ത്, മുതലായ പ്രാവിൻസുകളിൽ നിന്നു പോലും ദേശസേവകന്മാർ വന്നുകൂടി. നാൾക്കുനാൾ ജനസംഖ്യ വലിച്ചുകൊണ്ടു ഇരുന്നു.

സത്യാഗ്രഹത്തിന്റെ ഈ ‘ഡെബഡ്’ ലുകളെല്ലാം കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്ന കമ്പനിക്കാരുടെ മനസ്സുകളിലും ഒരുമാതിരി ‘ഒൻപതാമുസവം’ ഏല്പിടാതിരുന്നില്ല. അവർ പുനായിലെ ഒരു വലിയ നേതാവിന്റെ മധ്യസ്ഥതയിൽ വഴക്കു പറഞ്ഞൊതുക്കാനുള്ള ശ്രമം തുടങ്ങി. ആ നേതാവു നടത്തിവന്ന പത്രികയുടെ ആഫീസിൽവെച്ച് ഇതുകക്ഷികളിലേയും പ്രതിനിധികൾ സമ്മേളിച്ചു.

എന്നാൽ ഈ സമരസംഭാഷണമെല്ലാം കമ്പനിക്കാരുടെ ഒരു മിരട്ടു വേലയായിരുന്നു എന്നും ആശ നേരത്തെ മനസ്സിലാക്കി. സംഭാഷണത്തിനിടയ്ക്കും അത്ഭുതില്ലാത്ത ചില നിബന്ധനകളെ കമ്പനി ഉന്നയിക്കുമെന്നും, അതുകൊണ്ടു, സംഭാഷണം കുറേക്കാലത്തേക്കു നീണ്ടു നീണ്ടു പോകുമെന്നും, അതിനിടയ്ക്കും അണക്കെട്ടു ജോലി അവർ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്ന ദിക്കിൽ എത്തിക്കഴിയുമെന്നും, ഒടുവിൽ നിലം ഉടമസ്ഥന്മാരിൽ അയോഗ്യരായ ചിലരെ തേടിപ്പിടിച്ച്, ധാരാളം പണംകൊടുത്തു വശപ്പെടുത്തിക്കളയാമെന്നും, കുടിയാനന്മാർ തങ്ങളുടെ വശത്താണെന്ന് പറവാൻ അവർക്കു ഇങ്ങനെ സൗകര്യം ലഭിക്കുമെന്നും തന്മൂലം സത്യാഗ്രഹത്തിന്റെ ചുവടുതന്നെ പറിഞ്ഞു പോകാൻ ഇടയുണ്ടെന്നും ആശ അറിഞ്ഞിരുന്നു. അതിനാൽ സമരസംഭാഷണത്തിന്റെ ആരംഭത്തിലെ അവർ പറഞ്ഞു:—

“കമ്പനിക്കാർ ഞങ്ങളോടു സമാധാന സംഭാഷണത്തിന് തയ്യാറായതിൽ എ

നിക്കു അളവറ സന്തോഷമുണ്ട്. കാരണമില്ലാതെ ആയിരക്കണക്കിനു പാവങ്ങളെ സത്യാഗ്രഹപ്രക്ഷോഭണത്തിന് ഇറക്കിവിട്ടു കയ്യുപ്പെടുത്തണമെന്നു ഞങ്ങൾക്ക് ആഗ്രഹമില്ല. സമാധാനം ഉണ്ടാവണമെന്നതന്നെയാണു ഞങ്ങളുടെ അഭിലാഷവും. എന്നാൽ കമ്പനിശാർ ഉള്ളിൽ ഒന്നുവെച്ചുകൊണ്ട് പുറമേ മറ്റൊന്നു പറഞ്ഞിട്ട് ഒടുവിൽ “ഞങ്ങൾക്കുള്ളതെങ്ങൾക്കു”; നിങ്ങൾക്കുള്ളതും ഞങ്ങൾക്കു” എന്നഭാവം അവലംബിച്ചാൽ ഈ സംഭാഷണംകൊണ്ട് ഒരു പ്രയോജനവും ഇല്ലെന്നു എല്ലാവരും ഗ്രഹിക്കണം. ഒന്നാമതായി കമ്പനി വാങ്ങിക്കുന്ന നിലങ്ങളുടെ അളവിൽ വേറെ കൃഷിനിലങ്ങൾ കൂടിയാനവനാക്കു വാങ്ങിക്കൊടുക്കണം. നിലത്തിനു നിലം കിട്ടണമെന്നു ഞങ്ങൾക്കു വിചാരമുള്ളു. അതിനു കമ്പനി ഇണങ്ങാത്ത പക്ഷം, നിലങ്ങൾക്ക് അവയുടെ ഉടമസ്ഥന്മാർ പറയുന്ന വില കൊടുക്കണം. അവർ വില കൂട്ടിപ്പറയുമെന്നു ഞങ്ങൾക്കു വേണ്ട. ഈ നിബന്ധനകൾ സമ്മതിക്കുന്നപക്ഷം ഇന്നു കൂടിയിരിക്കുന്ന ഈ യോഗം ഫലമടഞ്ഞു എന്നു പറയാം.—ഉടനെ ഞാൻ സത്യാഗ്രഹം നിറുത്തിവയ്ക്കാൻ ഒരുക്കമാണ്. മറ്റൊരു നിബന്ധനയ്ക്കും ഉൾപ്പെടാൻ ഞങ്ങൾ തയ്യാറില്ല—പ്രയോജനമില്ലാതെ എന്തിനു വായ്വേദാന്തം പറഞ്ഞു സമയം പാഴാക്കുന്നു.”

ആശയുടെ പ്രസംഗം അവിടെ കൂടിയിരുന്നവരെ വല്ലാതെ ഭ്രമിപ്പിച്ചു. അവർ പ്രസംഗം നിറുത്തിയ ഉടനെ ഒരുമാതിരി നിശ്ശബ്ദ സഭയിൽ വ്യാപിച്ചു—ഇനി എന്താണ് സംഭവിക്കാൻ പോകുന്നതെന്ന്; ആശയ്ക്കു നിണ്ണയിക്കാൻ കഴിയാതെ വന്നു.

കമ്പനിഡയറക്ടറന്മാർ ഒരു ചേർന്നു പരസ്പരം എന്തൊ “കൂശുകൂശു”ത്തു. യാതൊരു പത്രാധിപരുടെ കാര്യംവെത്തിലായിരുന്നോ സഭകൂടിയിരുന്നത്, അയാളുടെ മുഖത്തു ഒരുമാതിരി ശോഭ പരന്നു. ഡയറക്ടർമാരുടെ പ്രധാനി പത്രാധിപരുടെ കാതിൽ എന്തോ മന്ത്രിച്ചപ്പോൾ അയാൾ “ഞാൻ തനിച്ച് എന്തു ചെയ്യാനാണ്?” എന്നു പറയുന്ന മട്ടിൽ രണ്ടു മൂന്നു കുറി മുറങ്ങി. ഒടുവിൽ: “ആശയെ ഒരു മൂലയിലേയ്ക്കു കൺ കാണിച്ചു വിളിച്ചിട്ട് അയാൾ പറഞ്ഞു.—“നിങ്ങൾ എന്താണ് ഇങ്ങനെ ചെയ്തത്? ഈ കടിയനവനാക്കു തനിയെ ഈ സത്യാഗ്രഹത്തെ വിജയകരമായി അവസാനിപ്പിക്കാൻ ഒക്കുമോ?”

“സമരം നിർത്തിവയ്ക്കാൻ ഞങ്ങൾക്കു ആലോചനയേ ഇല്ല. അതിനു വേണ്ടിയാണ് ഈ യോഗം വിളിച്ചുകൂടിയതെന്ന് ഇപ്പോഴേ മനസ്സിലായുള്ളു. അതിനായിട്ടാണോ ഞങ്ങളെ ഒക്കെ വിളിച്ചുവരുത്തിയത്. സത്യാഗ്രഹത്തെ വേണ്ടവിധത്തിൽ നടത്തുന്ന കാര്യത്തിൽ ഞങ്ങൾ ലേശം കുറവു വരുത്തുകയില്ല. നിങ്ങളും അതിലേയ്ക്കു തക്ക ഏർപ്പാടുകളെല്ലാം ചെയ്തുവെച്ചിരിക്കയാണല്ലോ? സത്യാഗ്രഹം ആരംഭിക്കുമ്പോൾ ഞങ്ങളോടൊപ്പം നിങ്ങളും നിലത്തിൽ ചെന്നു കിടന്നു വേല മുടക്കാമെന്നു പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു് ഓർമ്മയില്ലേ?” എന്നു ആശ പറഞ്ഞു. ഉടനെ പത്രാധിപർ ചിരിക്കുന്ന ഭാവത്തിൽ—“ഞാൻ എന്തൊ പറഞ്ഞുകാണണം. എന്നാൽ അതുപോലെ നടക്കുന്ന കാര്യം അത്ര എളുപ്പമൊന്നുമല്ല. എന്തെപ്പോലുള്ള വലിയ പത്രാധിപന്മാർപോലും നിങ്ങളുടെ പക്ഷം പിടിച്ചിരിക്കുന്നതു കണ്ടിട്ടുതന്നെയാണ് ഞാൻ കമ്പനിഡയറക്ടർമാരോടു സമര സസംഭാഷണത്തിനു

മുന്നിറങ്ങിയത്—ഈ നിലയിൽ ചിലർ ഇതിനെ വിടാൻപാടില്ല എന്നും മറു ചിലർ പോയാൽ പോകട്ടെ എന്നും പറയുന്നു. ഇതൊക്കെ നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞു കാണുമല്ലോ.”

ആൾ അദ്ദേഹത്തിനെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു:—“നിങ്ങളുടെ ഈ ചാതുര്യമൊക്കെ നിങ്ങളുടെ അടുക്കൽ തന്നെ ഇരിക്കട്ടെ—അതു നിങ്ങൾക്കു കോടിനന്മകൾ വരുത്തട്ടെ—കുടിയാനവന്മാരുടെ ലാഭനഷ്ടങ്ങളെ പണയപ്പെടുത്തി ചൂതുകളിപ്പാൻ ഞങ്ങൾ തയ്യാറല്ല. വേണ്ടിവന്നാൽ ഉയിര നൽകിയും അവരുടെ ഉടമകളേ സംരക്ഷിച്ചാൻ ഞങ്ങൾ ഒരുക്കമാണ്.”

ഇത്രയും ഖണ്ഡിച്ചുപറഞ്ഞിട്ട് ആൾ അവിടം വിട്ടു മറൊരു സ്ഥലത്തു ചെന്നിരുന്നു.

ആ പത്രാധിപർ ഡയറക്ടറന്മാരുടെ ഇടയ്ക്കു ചെന്നിരുന്നിട്ട് അവരുടെ കാര്യങ്ങളിൽ എന്തോ രഹസ്യം പറഞ്ഞു—ഡയറക്ടറന്മാർ പരസ്പരം കൂശുകയുണ്ടാകാതെ തങ്ങളുടെ തലകൾ ആട്ടി. അവരുടെ മുഖങ്ങളിൽ മന്ദഹാസം സ്പർശിച്ചു; നേത്രങ്ങൾ തിളങ്ങി.

അനന്തരം അവർ സഭ വിട്ടു പുറത്തേക്കിറങ്ങി. സഭ ആരംഭിച്ച അവസരത്തിൽ അവർ അവിടെ കൂടിയിരുന്നവരുടെ കൈകൾ പിടിച്ചു കലക്കി; അവരോടു വളരെ സ്നേഹപൂർവ്വം കശലപ്രശ്നം ചെയ്തു. ഇപ്പോൾ ആ ഭാവമൊക്കെ എങ്ങോട്ടു പോയോ എന്തോ? ആരോടും ഒന്നും മിണ്ടാതെയാണ് അവർ ഇറങ്ങിപ്പോയത്.

ഇങ്ങനെ ആ സഭ അവസാനിച്ചു. സത്യാഗ്രഹം നടന്നേ തീരൂ എന്ന നില വന്നു ചേർന്നു.

കോപിച്ച് ഇറങ്ങിപ്പോയ ഡയറക്ടറന്മാർ ഇനി തങ്ങളുടെ സകല വിധ കഴിവുകളും പ്രയോഗിച്ചു സത്യാഗ്രഹത്തെ അടക്കാൻ നോക്കുമെന്ന് ആശയ്ക്കു മനസ്സിലായി.

കമ്പനിക്കാർ അവലംബിക്കാൻ പോകുന്ന മർദ്ദനമറകളേയും മറ്റും പററി ജനങ്ങൾ ഓരോ വിധം പറഞ്ഞു കൊണ്ടിരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ ഉള്ള സത്യാഗ്രഹത്തിലും അഹിംസാതത്വത്തിലും ദൃഢവിശ്വാസമുള്ളവർ എതിരാളികളുടെ അടുക്കളമറകളെപ്പറ്റി ലേശം ഭയപ്പെടുകയില്ലെന്നുള്ളത് ആശയ്ക്കു റിയാമായിരുന്നു. എന്നാൽ ആ വിധത്തിലുള്ള യഥാർത്ഥസത്യാഗ്രഹികൾ ചിലരുണ്ടെന്നിരിക്കിലും അധികംപേരും വെറും പേരിനുവേണ്ടി ചാടിപ്പുറപ്പെട്ടവരാണെന്നും, അവർ എതിരാളികളുടെ അട്ടഹാസങ്ങൾ കേട്ടു ഭയപ്പെട്ടു വിറച്ചുപോകുമെന്നും, അവർ അറിയാതിരുന്നില്ല.

അവർ എല്ലാവർക്കും ധൈര്യം ജനിപ്പിക്കുമാറുള്ള വാക്കുകൾ പറഞ്ഞുകൊണ്ടേ ഇരുന്നുവെങ്കിലും, കമ്പനിക്കാർ എന്തെല്ലാം അടക്കു മറകളാണ് പ്രയോഗിക്കാൻപോകുന്നതെന്ന് അറിവാൻ ഉൽകണ്ഠിതയായിരുന്നു ചിലർ പലവിധമായ അഭ്യൂഹങ്ങളെ എടുത്തുപറഞ്ഞിട്ടും അതിലൊന്നിലും അവർക്കു വിശ്വാസം വന്നില്ല. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു അവർക്കു സന്ദേഹവും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. താൻ കേൾക്കുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ എത്രത്തോളം സത്യമുണ്ട്; എത്രത്തോളം കള്ളമുണ്ട്—എന്നു അവർക്കുണ്ടെന്നു അറിയാനാണ്?

ഇങ്ങനെ ഇരിക്കവേയാണ് അവർക്കു വിലാസന്റെ ഓർമ്മ വന്നത്. ഉയരമേറിയവൻ മെലിഞ്ഞു ഒടിഞ്ഞു വീഴുമോ

എന്ന മട്ടിലിരുന്ന ആ വിലാസന്റെ രൂപം അവളുടെ കണ്ണുകൾക്കു മുമ്പിൽ വന്നു നിൽക്കൊണ്ടു.

“വിലാസൻ എന്നെ നിശ്ശേഷം മറന്നു കളഞ്ഞോ?” എന്ന പ്രശ്നം മനസ്സിന്റെ ഒരു കോണിൽ ഉദിക്കുമ്പോൾ മറെറൊരു കോണിൽ നിന്നു “മേലേ—ഒരു കാലത്തും അങ്ങനെ വരില്ല, മറുപടി ലഭിക്കും.” ഈ മാതിരി തക്കവിതക്കങ്ങൾ മനസ്സിൽ നടന്നു കൊണ്ടിരിക്കേ ഒരു ദിവസം വൈകുന്നേരം അവൾ പ്രചാരവേലകൾ എല്ലാം അവസാനിപ്പിച്ചിട്ട് വീട്ടിൽ ചെന്നപ്പോൾ ബാവ സാഹിബ് പറഞ്ഞു:— “നിന്റെ പേരിൽ ഒരു കത്തു വന്നിരിക്കുന്നു.”

“എവിടെ ഇരിക്കുന്നു?”

“ഇതാ, ഇവിടെത്തന്നെയുണ്ട്. ഒരാൾ വന്നിട്ട് എഴുത്തു തന്നും വെച്ച് ഇപ്പോൾ പോയതേയുള്ളൂ. ആരാണ് കൊടുത്തയച്ചതെന്നു ചോദിച്ചറിയും മുന്പേ അയാൾ കടന്നു കളഞ്ഞു. “സ്വപകാത്മം” എന്നു കവറിന്മേൽ എഴുതിയിരുന്നതു കൊണ്ടു അതിനെ ഞാൻ തുറന്നില്ല”

ആൾ കവർ പൊട്ടിച്ചു കത്തു വായിച്ചു. അതിന്റെ ചുവട്ടിൽ വിലാസൻ എന്നു എഴുതിയിരുന്നു.

“നിങ്ങളോട് പ്രാധാന്യമേറിയ പല കാര്യങ്ങളുണ്ടുപറ്റി സാസാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ വന്നു കാണാൻ തൽക്കാലം സാധിക്കയില്ല. എന്തു കൊണ്ടെന്നാൽ ഞാൻ നാലഞ്ചു ദിവസം നിങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ താമസിച്ചതു കൊണ്ടുതന്നെ കമ്പനിക്കാർ എന്നെ സംശയിച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

അതിനാൽ ദയവുചെയ്തു നിങ്ങൾ ഇവിടം വരെ ഒന്നു വന്നാൽ കൊള്ളാം. ഇവി

ടെ എന്നു വച്ചാൽ എന്റെ ക്യാമ്പിലല്ല. ക്യാമ്പിൽ വരുന്നതു അപകടകരമായ കാര്യമാണ്—അതിനു സമീപത്തു “ക്രൈസ്തൻ ഫോട്ടേൽ”, എന്നൊരു ഫോട്ടൽ ഉണ്ട്. അവിടെ വച്ചു തമ്മിൽ കണ്ടു സംസാരിച്ചാൽ വൈഷമ്യമൊന്നുമില്ല—നാളെ രാത്രി ഭോജനത്തിനു മുന്നുപേക്ഷ് ആർഡർ കൊടുത്തു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മുന്നുപേക്ഷ് ഏല്പാടു ചെയ്തതു നിങ്ങളോടു കൂടെ ശരച്ചന്ദ്രനും വരുന്നതും എന്നു വിചാരിച്ചിട്ടാണ്. അവനേയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോരിക. അന്ന് അവൻ എന്നെ സ്നേഹനിൽ കൊണ്ടുവന്നു വിടാഞ്ഞതിനേപ്പറ്റി നല്ലപോലെ ഒന്നു ശങ്കാരികളാണ് എന്നു വിചാരിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ശാപ്പാട്ടിനിന്നു അവാൻ ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ വായിൽ നിറയ്ക്കുമ്പോൾ അവനു മിണ്ടാൻ കഴിയാതെ വരും—അപ്പോൾ വേണം ശബ്ദം വട്ടം കൂട്ടാൻ.

എന്റെ ഈ നിശ്ചയത്തെപ്പറ്റി ആ “പുളവ”നോട് മിണ്ടിപ്പോകരുതേ!

എന്നു നിങ്ങളുടെ വരവിനെ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട്,

വിധേയനായ

വിലാസൻ

ഈ കത്തു് ആശയ്ക്കു് ആനന്ദം ഉളവാക്കി. ശരച്ചന്ദ്രനേയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോവാൻ അവൾ തീർച്ചപ്പെടുത്തി.

എന്നാൽ അടുത്ത ദിവസം അവളുടെ പിതാവിനു് സുഖഭോജനം ഉണ്ടായില്ല. കരളാലമായ് കിട്ടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീരസ്ഥിതി അപ്പം മോശപ്പെട്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. സത്യാഗ്രഹസമരത്തിനുള്ള ഏല്പാടുകൾ ചെയ്തു കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴെല്ലാം പിതാവിന്റെ ശരീരസ്ഥിതിയേപ്പറ്റിയുള്ള ആശങ്കകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. കൊണ്ടാ

ണിരുന്നത്. അദ്ദേഹം കാസരോഗിയായിരുന്നു. ഇടയ്ക്കിടക്കു് അതു പിടിപെട്ടു് അദ്ദേഹത്തിനെ ശയ്യാഗ്രസ്തനാക്കുക പതിവാണ്.

ഇന്നു അദ്ദേഹത്തിനു ശ്വാസം മുട്ടൽ വന്നു. തീരെ കിടപ്പിലായി. അതിനാൽ ആൾ ശരച്ചന്ദ്രനാടു പറഞ്ഞു:—“നിങ്ങൾ മാത്രം ചെന്നു വിലാസനെ കാണണം. അപ്രതീക്ഷിതമായിവന്നു ചേർന്ന പ്രതിബന്ധം മൂലം വരാതിരുന്നതാണെന്ന് പറഞ്ഞു് അദ്ദേഹത്തിനെ സമാധാനപ്പെടുത്തുക”

ക്രൈസ്തൻ ഫോട്ടലിൽ ആശയേയും ശരച്ചന്ദ്രനേയും പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്ന വിലാസൻ സുമാർ ഏഴു മണിയായപ്പോൾ, ശരച്ചന്ദ്രൻ മാത്രം വന്നു കയറുന്നതു കണ്ടു. അയാളെ സ്വീകരിച്ചു സ്വാഗതം പറയുന്നതിനായി വിലാസൻ എണീറ്റു ചെന്നു. മുഖത്തു യാതൊരു ഭാവഭേദവും കാണപ്പെടാതിരുന്നതു കൊണ്ടു് വിലാസൻ ചോദിച്ചു:—

“ഇതെന്തു്? നിങ്ങൾ മാത്രമേയുള്ളോ?,”

“അതേ! ആൾ വന്നില്ല—എന്താ നിനക്കു് ചതി പററിപ്പോയോ?”

“മടത്തന്നം പറയാതിരിക്കു്”

ശരച്ചന്ദ്രൻ ചിരിച്ചു കൊണ്ടു് ആൾ വരാതിരുന്നതിന്റെ കാരണം പറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചു.

വിലാസൻ പറഞ്ഞു:—“അവൻ വന്നിരുന്നെങ്കിൽ നന്നായിരുന്നു. നീയെങ്കിലും വന്നല്ലോ. പലപ്രധാന സംഗതികളേപ്പറ്റി പറയേണ്ടയിരിക്കുന്നു. വരൂ—പോകാം. ആ മുറി നമുക്കായി റിസർവ് ചെയ്തിരിക്കുകയാണ്.”

മുറിയുള്ളിൽ ചെന്നിരുന്ന ഉടൻ ശരച്ചന്ദ്രൻ ഉദ്ഭോഗപൂർവ്വം പറഞ്ഞു:—

“ഉം—പറയു വേഗം പറയു, പറയാനുളതെല്ലാം”

“അ s s s!—എന്താണിത്ര തിടുക്കം? ഞാൻ സകല വിഭവങ്ങളോടു കൂടിയ ശാപ്പാട്ടിനു ഏല്പാടു ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഊണുകഴിച്ചുകൊണ്ടു സംസാരിക്കാം” എന്നു വിലാസൻ ചിരിച്ചു കൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

“നല്ലതു! നല്ലതു!”

“അതേ!.....ഇതും വന്നു.....

“ഏതു?”

“നിങ്ങൾ അപ്പം മധു സേവിക്കുന്നോ?”

“അതിലെന്തു വിരോധം?”

“എന്നാൽ എന്തു കൊണ്ടുവരാൻ പറയണം?”

“എന്തായിരുന്നാലും തരക്കേടില്ല. ഞാൻ കറേനാളായിട്ടു മധുപാനം ചെയ്യാറില്ല. ഇപ്പോൾ അപ്പം സേവിക്കുന്നതു നല്ലതു തന്നെ. നീ ആ നാട്ടിലുള്ള മദ്യം സേവിച്ചു ശീലിച്ചിട്ടുള്ളവൻ! അതിനാൽ നീ ആർഡർ ചെയ്യുന്ന മദ്യം ഉയർന്ന തരത്തിലേ ഇരിക്കൂ, അല്ലേ?”

വിലാസൻ ചിരിച്ചു കൊണ്ടു് പരിചാരകനെ വിളിച്ചു വയിൻ കൊണ്ടു വരാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. കുപ്പിയും ഗ്ലാസ്സുംകൊണ്ടു ചെന്നു വെച്ചിട്ടു് പരിചാരകൻ പോയി. വിലാസൻ ഗ്ലാസ്സിൽ മദ്യം പകർന്നിട്ടു് “ആരുടെ പേരിൽ?” എന്നു ചോദിച്ചു.

“നീ ആക്കു വേണ്ടി ശാപ്പാട്ടിനുവോ ആ ആളിന്റെ പേരിൽ”

“നിന്റെ മനസ്സിൽ കുടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പെൺമണിയുടെ പേരിൽ” എന്നു പറഞ്ഞു കൊണ്ടു് വിലാസൻ ഗ്ലാസ്സിനെ ചുണ്ടിൽ വെച്ചു മധു നുകന്നു.

“നിന്റെ മനസ്സിനെ അപഹരിച്ചിരിക്കുന്ന മങ്കയ്ക്കു്” എന്നു പറഞ്ഞു ശരച്ചന്ദ്രൻ.

“അങ്ങനെ അല്ലയോ?”

“കള്ളം പറയാതിരിക്കൂ.”

സംഭാഷണവിഷയം മാറുന്നതിനായി വിലാസൻ:—“അതിരിക്കട്ടെ, ഈ നിരർത്ഥകമായ സത്യാഗ്രഹത്തിൽനിന്ന് ആശയെ പിൻവലിപ്പിക്കാൻ വല്ല ഉപായവും തോന്നുന്നുണ്ടോ?”

“നിന്റെ അഭിപ്രായവും അതുതന്നെയാണോ? അവർക്കു അഹിംസാത്മകതയിൽ അളവറ വിശ്വാസം ഇരിക്കുന്നു. അതു നിഷ്പ്രയോജനകമാണെന്ന് അനുഭവംകൊണ്ടു അറിഞ്ഞുകൊള്ളൂ.”

“ഈ പ്രക്ഷോഭം എങ്ങനെ ഒക്കെ നടത്താൻ പോകുന്നു എന്ന് എനിക്കു നിശ്ചയമില്ല. അതു ചോദിച്ചറിയുന്നതിനു വേണ്ടിയാണ് ആശയെ ഇങ്ങോട്ടു ക്ഷണിച്ചത്. കമ്പനിക്കാർ വലിയ രാക്ഷസീയ മാർഗ്ഗങ്ങൾ കൈക്കൊണ്ടു അതിനെ അടക്കാൻ ആലോചിച്ചിരിക്കുകയാണ്.”

“അവരെന്തൊക്കെയാണ് ചെയ്യാൻ വട്ടം കൂട്ടിയിരിക്കുന്നത്? കേൾക്കട്ടെ.”

അടുത്തെത്താനും വല്ലവരുമുണ്ടോ എന്നുനോക്കിട്ട് വിലാസൻ താഴെ സ്ഥലത്തിൽ പറഞ്ഞു:—“പരയാം, കേൾക്കൂ. അണക്കെട്ടു വേല നടത്തുന്ന സ്ഥലത്തു ജോലി ചെയ്യാനായി ഞങ്ങളുടെ കമ്പനിക്രൂലിക്കാർ ചെല്ലുമ്പോൾ, അവരുടെ സഹായം ഗവണ്മെന്റിൽനിന്നും പോലീസും, പട്ടാളവും വരുത്തുന്നതിനു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുകയാണ്.”

“ഹേ, ഇത്രയേ ഉള്ളോ? പോലീസും പട്ടാളവും ഇല്ലാതെ എവിടെയെങ്കിലും സത്യാഗ്രഹം നടന്നതായിട്ടറിയാമോ? ഈ വകയൊക്കെ സത്യാഗ്രഹികൾ പ്രതീക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളവ തന്നെ.”

“അതു ശരി! എന്നാൽ ഏതു വിഷയമാണോ ഉൽക്കണ്ഠ കാരണമായിരിക്കുന്നത് അതിനെപ്പറ്റി ഞാൻ ഇനിയും പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.”

“അതെന്തു വിഷയമാണ്?”

“കമ്പനിക്കാർ ബോംബെയിലിരുന്ന് നൂറിലധികം പട്ടാണികളെ വരുത്തിയിരിക്കുന്നു. സത്യാഗ്രഹികൾ ഭൂമിയിൽ കിടക്കുമ്പോൾ, ഈ പട്ടാണികൾചെന്ന് അവരെ തുക്കിപ്പൊട്ടിച്ച് എറിഞ്ഞുകളയും.—വേറെ സത്യാഗ്രഹികൾ വന്നാൽ അവരെയും അങ്ങനെതന്നെ ചെയ്യും. എന്നിട്ടും സത്യാഗ്രഹം നിലക്കുന്നില്ലെന്നു കണ്ടാൽ അവരുടെമേൽ ജലം ചൊരിയുന്നതിനു വലിയ പമ്പകളും കുഴലുകളും ഒക്കെ തയ്യാറാക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതിലും ജയം സിദ്ധിക്കാതെ വന്നാൽ പട്ടാളക്കാരെ വിളിച്ചു, വരുന്ന ആളുകളിൽ ഓരോരുത്തനേയും പിടിച്ചു വിലക്കു വച്ച് മജിസ്ട്രേറ്റിന്റെ മുമ്പിൽ ഫാജരാക്കി തക്ക ശിക്ഷ കൊടുപ്പിക്കാനാണ് ഭാവം.”

“ഓഹോ, ഇതാണോ ആലോചന?” ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിട്ടു ശരച്ചന്ദ്രൻ ഒരു നെടുവീർപ്പിട്ടു. അയാൾ ഭൂഖത്തിൽ മുഴുകിപ്പോയി. അല്പം കഴിഞ്ഞിട്ട് ചോദിച്ചു:—

“എന്റെ വിലാസ, ഈ മറകളെല്ലാം ആരുടെ മുമ്പിൽ കരുത്തതാണ്.—ഈ മാതിരി വ്യവസ്ഥകളെല്ലാം ചെയ്തുവെച്ചാൽ മണ്ടയെ കൊട്ടിയടയ്ക്കണമെന്നു വാസ്തവത്തിൽ എനിക്കാഗ്രഹമുണ്ട്.—ഇത്തരം രാക്ഷസനോടു ബലാൽ കാര്യം തന്നെ പ്രയോഗിക്കണം. മുളാലല്ലാതെ മുളെടുക്കാൻ സാധിക്കുമോ? ആ നിവൃത്തിയാണെന്നാണ്—അവന്റെ പേരെന്തു പറയൂ, വിലാസ.”

“അവനും കമ്പനിയുടെ ഡയറക്ടറനായി ഒരുവനാണ്. ഓക്കാർമേൻ എന്നാണ് പേര്—വലിയ പോക്കിരി; കഠിന ഹൃദയൻ; മറുക്കു ഡയറക്ടർമാരെല്ലാം പാഴ്സികളാണ്. ഈ സത്യാഗ്രഹസംബന്ധമായ ധൂസബദ്ധകളെല്ലാം കണ്ടു അവർ വിരണ്ടു പോയി. അതിനെ അടക്കാൻ തങ്ങളാൽ ആവില്ലെന്നു കണ്ടിട്ട് അവർ ഓക്കാർമേനിന് അക്കാര്യം വിട്ടുകൊടുത്തിരിക്കുകയാണ്!”

“അവൻ എവിടെ താമസിക്കുന്നു—ബോംബയിലോ?”

“മേമ! മേമ! അയാൾ ഇപ്പോൾ ലോനാവലയിൽ തന്നെ!”

“എനിക്ക് ആളെ ഒന്നു കാണിച്ചുതരൂമോ?—എങ്ങനെ ഇരിക്കുമെന്ന് കാണാമല്ലോ.”

“വെറും രാക്ഷസൻ തന്നെ. എന്റെ നാലുമക്കളു വണ്ണം വരും; ഉയരം ആറര അടി ഇരിക്കും; മുക്ക് ഗരുഡന്റെ ചുണ്ടു പോലെ വളഞ്ഞതാണ്. ചുണ്ടുകൾ കണ്ടാൽ ആരോടോ ക്ഷാത്രം വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുംപോലെ മുറുകെ കൂട്ടിയിരിക്കും. ശരീരം മുഴുവനും രോമക്കാട്. ചെറിയുടെ അരികുകളിലും രോമം ഞെരുങ്ങി വളർന്നിരിക്കുന്നു. തലയിലെ ചെമ്പിച്ച മുടി എണ്ണ കണ്ടിട്ട് മാസങ്ങൾ പലതായിരിക്കുന്നു. കണ്ണുകൾ കഴിഞ്ഞു താണവയാണ്. എന്നാലും നീലവണ്ണമായും തിളങ്ങുന്നവയായും ഇരിക്കുന്നു. പുരികത്തിലെ രോമങ്ങളിൽ ഓരോന്നിനും ഓരോ വിരൽ നീളം വരും.”

“എനിക്ക് ആ ആസാമിയെ ഒന്നു കാണാൻ വൈകിയിരിക്കുന്നു.—നിങ്ങളുടെ ക്യാമ്പിന്റെ ഏതു വശത്താണ് അവ

ന്റെ താമസം?—എത്ര മണിക്കൂർ ഉണർന്നിരിക്കും? രാവിലെ എപ്പോഴാണ് ആഹാരം കഴിക്കുന്നത്? അണക്കെട്ടു ജോലി നോക്കാൻ എപ്പോൾ പോകാം? അതു കഴിഞ്ഞു തിരിച്ചുവരുന്നതെപ്പോൾ? ഇവയെപ്പറ്റി വിവരിച്ചു പറയുക. അതു മാത്രമല്ല, അവൻ മോട്ടാർ ഓടിക്കാൻ ഡ്രൈവറുണ്ടോ? അതോ താനെ വണ്ടി ഓടിക്കുന്നോ? ഡ്രൈവറുണ്ടെങ്കിൽ അത് ആരാണ്? അയാൾ ഏതു മാതിരിക്കാൻ? ഏതു ജാതിയിൽപ്പെട്ടവൻ? ഇവയെപ്പറ്റിയും വിവരമായി പറഞ്ഞു തീരു.

വിലാസൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. “നീ ഒരു വിചിത്ര മനുഷ്യൻ തന്നെ— ഓക്കാർമേനേപ്പറ്റി നിനക്കിത്ര ജിജ്ഞാസ എന്തിന്?”

“ഈ സത്യാഗ്രഹം സംബന്ധിച്ചതാണ് ഒന്നും ചോദിക്കുന്നില്ല. എതിരാളികളെവിട്ട് സേനാനായകന്മാരെപ്പറ്റിയാണ് അധികം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതെന്നല്ല പഴമൊഴി?”

“എടാ! നീ നെപ്പോളിയനെപ്പോലെ ‘എതിരാളി’ എന്നും സേന എന്നും ഒക്കെ പറഞ്ഞു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതെന്തിന്?”

ഇതിനുശേഷം ശരിയായി സംസാരിക്കുന്നതിനു ശുചുരൂനു കഴിഞ്ഞില്ല. അവൻ ചന്ദ്രകത്തെ കയ്യിൽ എടുത്തിട്ട് ‘വിജയ വീരനായ നെപ്പോളിയൻ’ എന്നു നാടകീയമായമട്ടിൽ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു വീഞ്ഞു മുഴുവനും കുടിക്കാൻ തുടങ്ങി. വിലാസൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു ശരത്, നിനക്ക് സിനിമയിൽ നടപ്പാൻ ആഗ്രഹമുള്ള പോലെ തോന്നുന്നുല്ലോ. സിനിമയിൽ ചെന്നു കളിക്കുക അതിരിട്ടല്ലെ. നമുക്കു ശാപ്പാ

വന്നു കഴിഞ്ഞു. ഉറങ്ങ കഴിക്കരുതോ?"
എന്നു ചോദിച്ചു.

പരിചാരകൻ അപ്പോൾ അവിടെ
കൊണ്ടുചെന്നു വച്ച ശാപ്പാട്ടു തട്ടത്തിലു
ണ്ടായിരുന്ന കത്തി എടുത്തു കൊണ്ടു
ശരച്ചന്ദ്രൻ 'ശരി! ഞാൻ തയ്യാർ' എന്നു
പറഞ്ഞിട്ട് പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

കുതിലിരുന്ന കത്തിയെ അങ്ങോട്ടും ഇ
ങ്ങോട്ടും വീശിക്കൊണ്ടു് റെപ്പോളിയനെ
പ്പറ്റി ഒരു പ്രസ്താവവും അയാൾ തട്ടി

വിട്ടു. എന്നാൽ ഇടയ്ക്കിടെ എന്തെന്നോ
കൺ മുമ്പിൽ കണ്ടു് ഒന്നുപോലെ പല്ലു
ഞെരിച്ചു കൊണ്ടു് ഇരുന്നു.

ശരച്ചന്ദ്രൻ മദ്യപാനം ചെയ്തു തഴക്കമി
ല്ലാതിരുന്നതിനാൽ മദ്യം തലയ്ക്കുകേറി
എന്നു വിലാസൻ വിചാരിച്ചു. അതി
നാൽ പതുക്കെ അയാളോടു സംസാരി
ച്ചു് ഒരുവിധത്തിൽ ബഹുളമെന്നും കൂ
ടാതെ അവിടെത്തന്നെ ഇരുത്തി.

ബാല

രാഷ്ട്രപിതാവെന്നല്ല-ഭാരതീയരുടെയല്ലാം പിതാവായ മഹാത്മാ ഗാന്ധിയുടെ സമീപമായ ഒരു ചിത്രം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതമഹാനാടകത്തിലെ ഏറ്റവും രസകരമായ സംഭവങ്ങളെ അവിടവിടെ കലർത്തി ഒരു കഥ എന്നുപോലെ ആരെയും ആവേശജ്വലിപ്പിക്കുന്ന രീതിയിലും രാഷ്ട്രീയസമരത്തിന്റെ പ്രധാനാംശങ്ങൾ ഒന്നും വിടാതെയും ലളിതരസമായി ബാലന്മാർക്കായി ഏകദൃഷ്ടിയിൽ ഒരു ഉത്തമഗ്രന്ഥം. നല്ല മേനിക്കുടലാസ്സിൽ ബാല്യജീവന്റെ പലവിധ ചിത്രങ്ങളോടുകൂടി അച്ചടിച്ചിട്ടുള്ളത്.

വില അണ് 8 മാത്രം.

ഡെൽഹി പ്രസ്സ് & ബുക്കഡിപ്പോ, തിരുവനന്തപുരം.

കവൻ കണ്ണനിർ.

വെണി.

എന്തേ കരഞ്ഞിടാൻ വയ്യെനിക്കി-
ങ്ങൻ കണ്ണനീരു കവൻതാരോ?

ഒന്നേ ഞാനോമനിച്ചുള്ളൊരാൾ-
യെന്നേക്കുമായതു മണ്ണടിഞ്ഞു.

തുവെണ്ണിലാവു പൊലിഞ്ഞു പോകെ-
ത്താവുന്നതൃപ്തപ്രപു തന്നിൽ
പാങ്ങറു പാരം പകച്ചു നില്ക്കും
പാവ്ണചന്ദ്രനായ് ഞാനിദാനീം.
എങ്കിലും കണ്ണ നനഞ്ഞിടുന്നി-
ല്ലെൻ കണ്ണനീരു കവൻതാരോ?

2

രാവിൽ മദീയഹൃദയമാകും
കോവിലു കെട്ടിയടച്ചുറങ്ങി.
നേരം പകൺഷശ്ശംഖനാദം
സൈപരമുയന്നു വിളിച്ചുണർത്തി.
ഭവ്യാത്മകാദർശ ഭേവി തൻറെ
ദിവ്യാവലോകന സന്മുഹൂർത്തം
നില്ലാഞ്ഞൊരുതൽക്കണ്ണു തൻ തിരക്കിൽ
വല്ലാതെ പെട്ടു നുറുങ്ങിനിന്നു.
ഞെട്ടിയെണീറ്റു പുളകമാൻ
ശെട്ടിട്ടു നിന്നു മനോരഥങ്ങൾ.
തുമയിൽ ചിന്തതൻ മണ്ഡുപത്തിൽ
തൂങ്ങിയ ഭാവനാദീപജ്വാലം
മെത്തിന സ്നേഹം പകൺമോഹ-
പ്പൊലിത്തരിനിട്ടിജ്ജ്വലിച്ചുനിന്നു.
ഓമൽക്കിനാവുകൾ തൻ മണികൾ
ഘാ! മരിച്ചപ്പും നദിച്ചു നിന്നു.

ഒന്നു കരഞ്ഞു തുറന്ന വാതിൽ
എന്നേ! യതിനകം ശുദ്ധതൃപ്തം!!

ആ വിശ്വസന്മുഹൂർത്തസത്തയെപ്പ-
ണ്ടാവിഷ്ണുരിച്ചൊരിപ്പുള്ളിമാടം

ഭാരങ്ങളെല്ലാം തുറന്നു സർവ്വ
നേരവുമിന്നു കിടക്കയല്ലോ.
ഇങ്ങിതിൻ മോഹനമണ്ഡപങ്ങൾ
മങ്ങിയിരുണ്ടു തണുത്തുപോയി.
എണ്ണയുമില്ല തിരിയുമില്ല,
സ്വപ്നദീപങ്ങൾ വിറങ്ങലിച്ചു.
തൂങ്ങി മരവിച്ചു ഹന്ത! നില്പായ്
തുമണിയൊക്കയും നാവുനീട്ടി.

സത്യ,മെന്നാശാവനിക തന്നിൽ
നിത്യമവരംകു ഞാൻ പൂവറപ്പു.
എന്നാലവയെ യന്ത്രഹിപ്പാൻ
വന്നിടുന്നിലവരം വാമശീല.
അല്ലണയുമ്പോൾ, മണമകന്നെൻ
ചെല്ലമലങ്കരം വാടിടുമ്പോൾ,
ഉൽപന്നമാമൊരു നിശ്ചിത-
മുപ്പുകടലിന്നടിയിൽ നിന്നും.

എങ്കിലും കണ്ണ നനഞ്ഞിടുന്നി-
ല്ലെൻ കണ്ണനീരു കവൻതാരോ?

3

ഞാനൊരു ലോലംബമായിരുന്നു
പീനാനുരാഗവാനായിരുന്നു.
തന്മധുതന്നു മതി മയക്കി
നിർമ്മലഭ്രമത്തിൻ ബന്ദിയാക്കി
ശ്രീമൽ സരസ്വാളമോമലാളാം
താമരയിമ്പാ തടവിയെന്നെ,
അംബരപ്പൊയ്ക്കയിലാ മൃഗാക-
ബിംബം ചിരിക്കുമാരത്നഗർഭം,
നന്മണമോലും മണിയറയിൽ
ചെമ്മേയടയ്ക്കുവാൻ ഞാൻ കൊതിച്ചു.
നാനാതരത്തിലനന്യായ-
ഗാനവിപഞ്ചിക മീട്ടി മീട്ടി

കേവലം മൊട്ടാം തടിയ മഴപി
ഞാൻ വലംവെച്ചു ചിരം പറന്നു.
എന്നാലതിന്റെ നറുഭളങ്ങ-
ളൊന്നുമെനിക്കായ് മലർത്തില്ല.
ഉൽപന്നമായൊരു നീണ്ട വീപ്പ്
ദർഭഗതപത്തിൻ കയത്തിൽനിന്നും.

എങ്കിലും കണ്ണു നനഞ്ഞതേയി-
ല്ലെൻ കണ്ണുനീരു കവർന്നതാരോ?

4

ഞാനൊരു ചാതകമായിരുന്നു
പിന്നഭാമാതൂരനായിരുന്നു.
പേരും മധുരമാം മാരി തന്നെ
കാത്തുകാത്താകലി പൂണ്ടിരുന്നു.
മന്ദമൊടുവിലയന്നു വാനിൽ
സുന്ദരദർശനമെന്റെ മേഘം.
കൊക്കു പിളന്നു ഞാൻ നില്ക്കയായി
തൽകൃപായുഷം നകൻകൊൾവാൻ.
എന്നാലുള്ള മലിഞ്ഞിടത്തെ-
യെന്നാശ ഭേദിച്ചുടൻ മറഞ്ഞു.
ഉൽപന്നമായൊരു നീണ്ടവീപ്പ്-
ന്നുറപ്പുവിലെത്തീയുലയിൽനിന്നും.

എങ്കിലും കണ്ണു നനഞ്ഞതേയി-
ല്ലെൻ കണ്ണുനീരു കവർന്നതാരോ?

5

ഞാനുഷസ്തസ്യതൻ പൊൻകിനാവൻ
ഗാനമാം ഭാനമാനായിരുന്നു.
ചെമ്മണിയൊത്തൊരു പൊൻപനീർപ്പു
വെന്മനമേററം കവർന്നിരുന്നു.
പ്രേമത്തുടുപ്പുലർ വേളയിൽ ഞാ-
നാ മംഗളാംഗിയെപ്പുലർക്കുവാനായ്
കൈ നീട്ടി;യെന്നാൽ വൃഥാഭിജാത്യ-
ശ്ശാനിഹിമാനിയീടയ്ക്കു നിന്നു.
തട്ടിത്തകർന്നുപോയ് മുറുമീയ-
ക്കട്ടിമതിലതിലെന്റെ മോഹം.
ഛാ! നെടുവീപ്പൊന്നു വിട്ടു ദീനം
താനേ തുടന്നു ഞാനെന്റെ യാനം

എങ്കിലും കണ്ണു നനഞ്ഞതേയി-
ല്ലെൻ കണ്ണുനീരു കവർന്നതാരോ?

6

ചാരു വിഭാതത്തിൽ ഞാനൊരോമൽ-
നീരജകൾ മളമായിരുന്നു.
മങ്ങി വിളത്തുപോമമ്പിളിയെ-
ത്തുംഗാശകവ പൂണ്ടെത്തിനോക്കി;
പിന്നെ, കിളിയും കതിരവന
മന്ദസ്തിതത്തിനാൽ ക്ഷേമമോതി;
എന്നല്ല, മായും കൃപണമേഘ-
വൃന്ദത്തിനെന്റെ വിശിഷ്ടഗന്ധം
തെന്നലിലൂടെപ്പകർന്നു നല്കി.-
യെന്നെ മറന്നു ഞാൻ ഭാനലോലം.

അത്തവിലേയെ കൂറിയന്നു
പ്രത്യുപകാരത്തിനാക്കമാൻ
വെണ്മതി മഞ്ഞു നീർമുത്തുകളായ്
ചെമ്മേയലിയിച്ചു മേഘമാല.
മുന്തിരിസ്സത്തു നിറച്ച ലോക-
ബന്ധുവാം ദേവനവയിലെല്ലാം.
ചാതകം പാരാതവ നകൻ
ഖേദമകന്നു കരളുണർന്നു
തന്നുടെ മാധുരിയാകെ നേടി-
യെന്നെക്കുറിച്ചൊരു പാടുപാടി.

അപ്പൊഴെന്നാദർശദേവിയെന്നെ
തൽപല്ലവാഭകരങ്ങളാലെ
നൊമ്പലമെന്നിയറുത്തു മിന്നും
സംഘല്ല ദൃഷ്ടി തൻ നേക്കുയർത്തി,
അപ്പണം ചെയ്തു നിനക്കു ദിവ്യ-
സുപ്രണയത്തിന്റെ നിത്യഭാനോ!
ആ മിഴിവാർ മുക്കരത്തിലാരാൽ
ശാമക നാകം തെളിഞ്ഞു കണ്ടു.
വണ്ണിക്കുവാനതു വയ്യെ, നിക്കു
കണ്ണിണ തന്നിൽ തുളുമ്പിനിന്നു
സ്നേഹവായിന്റെ, സുഖാപ്തി തന്റെ,
നീഹാരശീകര ഹീരകങ്ങളും.

ഒപ്പിയെടുത്തീതാ മുത്തിനങ്ങളും
തപൽപരം ജ്യോതിസ്സിൻ ചുംബനങ്ങളും.

തെണ്ടിപ്പയ്യൻ

(ഒരു ഹൃദ്യകഥ)

വിവർത്തകൻ, ഇ. എം. കോവൂർ.

അതൊരു ചെറിയ കഥയാണ്, വളരെ നിസ്സാരവും ലളിതവും ആയ കഥ. അതിന്റെ നിസ്സാരതയും ലളിതത്വവും ആദ്യലക്ഷ്യവോ, കടലാസ്സിൽ വാക്കുകളായി പ്രകാശനം നൽകുന്ന ആ കൃത്യതയ്ക്കുവേണ്ടി അതിന്റെ സുസൂക്ഷ്മമായ ഭംഗിയും ലഘുതരമായ സൗന്ദര്യവും വാഗ്ദാനിക്കുമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ, ആ കഥയിലെ നായികയായ ആ സൗന്ദര്യവതി; വിഭവസമൃദ്ധമായ ഒരു ഡിന്നറിനിടയിൽ ഒരു രാത്രി ഞങ്ങളോടുകൂടി പറഞ്ഞപ്പോൾ—എന്നുകൊണ്ടാണ് ചാരിസ് നഗരിയുടെ ഈ ഭാഗത്തു താമസിക്കുന്ന സകലർക്കും പ്രിയപ്പെട്ട ഒരു കഥയാകത്തക്കവണ്ണം അതു ഞങ്ങളുടെ എല്ലാം ഹൃദയങ്ങളിൽ മുദ്രിതമായത്. മാഞ്ഞുപോകാത്തവണ്ണം ഞങ്ങളുടെ കഥയില്ലായ്മകളുടെയും അന്തസ്സാരതയുടെയും മേൽ വെളിച്ചത്തിന്റെ ഒരു കിരണമായി അത് ഒരു സമയം പതിച്ചുതിനാലായിരിക്കണം; ഒരുസമയം ഒരു ചെറുചലനം, ഒരു ആംഗ്യം ഇവ ഒരു സുന്ദരരൂപത്തിന്റെ മുഴുവൻഭംഗിയും പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ പോരുന്നതുപോലെ ചിലപ്പോൾ, ആത്മാർത്ഥ നിറഞ്ഞ അല്പം കറു വാക്കുകൾ മതി ഒരു പരിശുദ്ധഹൃദയം മുഴുവനായി തുറന്നുകാട്ടുവാൻ എന്നുള്ളതുകൊണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം.

മിക്കവാറും എല്ലാ ആളുകളിലും ഉള്ളതും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അപഗ്രഥനം ചെയ്ത

കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതുമായ ചില നിഗൂഢപ്രേരണാശക്തികളെക്കുറിച്ചു ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഭിത്തിയിൽ ഒട്ടിച്ചിട്ടുള്ള കടലാസ്സുകളിലെ പൂക്കൾ മുഴുവൻ എണ്ണിത്തീർക്കുവാനും, അലമാരിയിൽ കാണുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ എല്ലാം എണ്ണിത്തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാനും ഒരു മനുഷ്യനെ നിർബന്ധിക്കുന്ന നിഗൂഢശക്തികൾ. പിന്നിൽനിന്നുംവരുന്ന ഒരു വണ്ടിതന്നെ കടന്നുപോകുന്നതിനു മുമ്പായോ, ഗോപുരമണി അടിച്ചുതുടങ്ങിയെങ്കിൽ അതു തീരുന്നതിനു മുമ്പായോ, ഒരു പ്രത്യേകവിളക്കു മരത്തിനു സമീപം എത്തിച്ചേരുവാൻ രാത്രിയിൽ തെരുവീഥിയിൽ കൂടെ നടക്കുന്ന വേറൊരുവനെ ഫോമിക്കുന്നു അത്തരം ശക്തികൾ. ഉറങ്ങുന്നതിനു മുമ്പായി ഒരു പ്രത്യേകവിട്ട ദിവസംതോറും പരിപാലിക്കുവാൻ അവ വേറൊരുവനെ ശക്തിയായി പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു; ചില വസ്തുക്കൾ അടുക്കി ക്രമപ്പെടുത്തി വയ്ക്കുവാനും, ചില പടങ്ങളും പെട്ടികളും പരിശോധിക്കുവാനും നമ്മുടെ ആധുനികതലച്ചോറുകൾക്കു പററിയിട്ടുള്ള ഒരുതരം നിസ്സാര രോഗങ്ങളാണവ; ഒരു തലമുറയിൽനിന്നു വേറൊരു തലമുറയിലേയ്ക്കു അനുസൃതം പകർന്നു പകർന്നു നൽകി അവസാനം മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ തന്നെ ഒരു ഭാഗമായി പരിണമിച്ചിട്ടുള്ള ഒരുതരം ഭ്രാന്തിന്റെയും വെറും തോന്നലുകളുടേയും അണുക്കൾ.

മറുജ്ജവരുടെ കുറസമ്മതങ്ങളാൽ ധൈര്യം പ്രാപിച്ചു, അവർ നമ്മെ പ്രാപ്തം നമ്മെക്കാൾ മോശക്കാരോ ആണെന്നു മനസ്സിലാക്കിപ്പോയിച്ചു, ഞങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ ക്ഷീണതകളും കഥയില്ലാത്ത അന്ധവിശ്വാസങ്ങളും പരസ്പരം ഏറ്റുപറകയായിരുന്നു. എന്നാൽ ചെറുപ്പക്കാരിയായ ഒരു സ്ത്രീമാത്രം യാതൊന്നും പറഞ്ഞിരുന്നില്ല. കരുത്ത തലമുടിയുടെ ചട്ടക്കൂട്ടിൽ പ്രശോഭിച്ചിരുന്ന അവരുടെ മുഖത്ത് അല്പം അതൃപ്തതയോടെ അവർ ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞതെല്ലാം കേട്ടു കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഉടനേ ആരോ ഒരാൾ അവരോടു ചോദിച്ചു:—

“അപ്പോൾ, മാധവ, നിങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ ഈ ആധുനികകുഴപ്പങ്ങളിൽ നിന്നും വ്യക്തതയെന്താ? നിസ്സാരമായ യാതൊരുതരം പ്രത്യേകതകൾപോലും നിങ്ങൾക്കില്ലെന്നോ?”

അവർ സൂക്ഷ്മതയോടെ അവരുടെ ഓർമ്മയെ പരിശോധിക്കുന്നപോലെ തോന്നി. “ഇല്ല” അവർ തലയാട്ടി. “ഇല്ല” — പ്രശാന്തമായ അവരുടെ ഇരിപ്പ്, കളങ്കമേശാത്ത അവരുടെ സൽപേരു, അവരെപ്പറ്റി ഞങ്ങൾ കാണുകയും അറിയുകയും ചെയ്തിരുന്നത്, ഇവയെല്ലാം തങ്ങളുടെ കുറവുകൾ ഏറ്റുപറഞ്ഞ പാവകളിൽ നിന്നവരെ വേർതിരിച്ചിരുന്നതിനാൽ അവർ പറയുന്നത് പരമാർത്ഥതയെന്നു ഞങ്ങൾക്കു തോന്നി. എന്നാൽ പുറത്തുള്ളവരെല്ലാം തങ്ങളുടെ വിഷമതകളെക്കുറിച്ചുവന്ന ഏറ്റുപറയുന്നു എന്നു കണ്ടപ്പോൾ താൻ അത്തരം കുഴപ്പങ്ങളിൽനിന്നും സാധുവായിത്തീരുന്നവകാശപ്പെടുന്നതിൽ അവരുടെ വിനയസ്വഭാവത്തിനു ഭീതി കയറി. അസ്സനമവർ അവരുടെ മാറ്റം.

“പരമാർത്ഥം പറഞ്ഞാൽ, വണ്ടികൾ എണ്ണക, എല്ലാ രാത്രിയിലും ഉറങ്ങാൻ പോകുന്നതിനുമുമ്പായി പെട്ടികൾ പരിശോധിക്കു ഇത്തരം പതിവുകൾ എനിക്കുണ്ടെന്നു പറവാൻ സാധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്നാലും, കഴിഞ്ഞ ദിവസം എനിക്കുണ്ടായ ഒരു നേരം നിങ്ങൾ വിവരിച്ച അനുഭവങ്ങളോടു് ഏതാണ്ടു സാമ്യമുള്ളതാണെന്നു തോന്നുന്നു.—എനിക്കു നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതു മനസ്സിലായെങ്കിൽ—അകമേ നിന്നുള്ള ഒരുതരം തള്ളൽ, ജീവനും മരണവും അതിനെ ആശ്രയിച്ചാണു നില്ക്കുന്നതെന്ന തരത്തിൽ, ഒരു നിസ്സാരകാര്യം നിവർത്തിക്കുവാൻ എന്നെ അപ്രതിരോധ്യമായി നിർബ്ബന്ധിച്ച ഒരു ശക്തി.”

ഞങ്ങൾ ആ കഥ പറവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. എല്ലാവരുടെയും ശ്രദ്ധ അത്തരം ഒരു നിസ്സാരമായ അനുഭവത്തിലേക്കു ക്ഷണിക്കുന്നതിൽ മാറ്റിമറിക്കുന്നമട്ടിൽ അവർ ഭംഗിയായി ആ കഥ പറഞ്ഞു.

“മുരുക്കത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ഇതാണ് സംഭവിച്ചതു്. അഞ്ചോ ആറോ ദിവസങ്ങൾക്കു മുമ്പാണ്—ഞാനെന്റെ മകൾ സുസന്തമായി വീട്ടിനുപറത്തു പോയിരിക്കുകയായിരുന്നു. അവൾക്കു് എട്ടുവയസ്സേയുള്ളെന്നു നിങ്ങൾക്കറിയാമല്ലോ. ഞാനവളെ അവളുടെ സ്ത്രീലേക്കു കൊണ്ടുപോകുകയായിരുന്നു. രൂപഹീനരിലുള്ള ഒരു കെട്ടിടത്തിലേയ്ക്കായിരുന്നു ഞങ്ങൾക്കു പോകണമിരുന്നത്. നല്ല പ്രകാശവും സുഖവുമുള്ള ദിവസമായിരുന്നതിനാൽ ഷാമ്പ്സ് എലീസ്സിയൽ കൂടെയും നദീതീരമേന്മയും പോകാൻ ഞങ്ങൾ തീരുമാനിച്ചു. ഞങ്ങളുടെ പരസ്പരം വർദ്ധനവു പറഞ്ഞു് ഉല്ലാസത്തോടെ പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ അഗാധംഗംഭവിച്ച ഒരുവൻ—ഒരു വെറുംകുട്ടി, വലിഞ്ഞു

വലിഞ്ഞു ഞങ്ങളുടെ മുഖിലെത്തി. യാതൊരക്ഷരവും പറയാതെ തന്റെ കൈനീട്ടി. എന്റെ ഒരു കയ്യിൽ കടയും മറെറ കയ്യിൽ എന്റെ പരംകുപ്പായവും ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ, അവിടെനിന്ന് എന്റെ പഴസ് തപ്പുവാനുള്ള ബലപ്പാട് സഫിപ്പാൻ എനിക്കു തോന്നിയില്ലെന്നു ഞാൻ സമ്മതിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. അതുകൊണ്ട് ആ പിച്ഛക്കാരനു യാതൊന്നും കൊടുക്കാതെ ഞാനങ്ങു കടന്നുപോയി.

“സുസനം ഞാനുംകൂടെ തുടൻ ഷാംപ്സ് എലീസ്സിൽകൂടെ നടന്നു. അവർ—ആ കൊച്ചുകുട്ടി വർത്തമാനം പെട്ടെന്നു നിർത്തിയിരുന്നു; പരമാർത്ഥം പറഞ്ഞാൽ എന്തുകൊണ്ടാണെന്നു വെളിവാക്കിയില്ലെങ്കിലും എനിക്കു പിന്നീട് യാതൊന്നും പറയാനാണായിരുന്നില്ല. ആ പിച്ഛക്കാരനെ കണ്ടശേഷം യാതൊരക്ഷരവും പറയാതെ ഞങ്ങൾ ഫ്ലേസ്ഡിലാകോൺ കോർഡിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഏതോ ഒരുതരം അസുഖം അല്ലാത്തതായി എന്റെ മനസ്സിൽ വളർന്നിരുന്നതായി എനിക്കു തോന്നി. അപരിഹാസ്യമായ എന്തോ തകരാറു പ്രവർത്തിച്ചതായും, അതുമൂലം ഭാവിയിൽ അവ്യക്തമായ ഒരു പകടം എന്നെ ഭയപ്പെടുത്തുന്നതായുമുള്ള ഒരു തോന്നൽ. എന്റെ പ്രവൃത്തികളെ നേരെ തുറിച്ചുനോക്കുവാൻ ഞാൻ സഭാശ്രമിക്കാറുണ്ട്; അതുകൊണ്ടു നടക്കുന്നതിനിടയിൽ ഞാനെന്റെ മനസ്സാക്ഷിയെ പരിശോധിച്ചു നോക്കി.

“ആ തെളിപ്പിച്ചതും ഭിക്ഷ കൊടുക്കുന്നതിൽ ഞാൻ ഒരുമയ്ക്കും പ്രവർത്തിച്ചിട്ടില്ല. കാണുന്ന എല്ലാവർക്കും വല്ലതും കൊടുക്കുന്ന ആളാണു ഞാനെന്ന് ഭാവിച്ചിട്ടുപോലുമില്ല. ഇനിയും കാണുന്ന ആളോടു ഞാൻ കൂടുതൽ മഹാമനസ്സുതയോടെ പ്രവർത്തിച്ചുകൊള്ളാം, അപ്പോളതവിടെത്തീരുന്നു എന്നു ഞാനെന്നോടു തന്നെ പറഞ്ഞു.

“പക്ഷേ, എന്റെ എല്ലാ വാദങ്ങളും എന്നെ സംതൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ അപ്രാപ്തങ്ങളായിരുന്നു. എന്റെ അസുഖം വർദ്ധിച്ചുവലിച്ച് അതൊരു വേദനയായിത്തീർന്നു. തിരിഞ്ഞുനടന്ന് ആ കുട്ടിയെ കണ്ടിടത്തേയ്ക്കു പോകുവാൻ എനിക്കു പലപ്പോഴും ശക്തിയായിത്തോന്നി. പക്ഷേ, നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുമെങ്കിൽ, ഒരു തരം വഴിതെറ്റിയ അഭിമാനം എന്റെ കുട്ടിയുടെ മുഖിൽ വച്ചുക്കുറന്നു പ്രവർത്തിക്കാതിരിപ്പാൻ എന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. മറ്റുള്ളവർ നമ്മെപ്പറ്റി എന്തുവിചാരിക്കുമെന്നാലോചിച്ച് ശരിയായുള്ളതു ചെയ്യാൻ നാം മടിക്കുമ്പോൾ നാം കറെ വല്ലാതെ അധഃപതിപ്പിക്കുന്നതെന്നു ചെയ്തിരിക്കും!

“ഞങ്ങളുടെ നടപ്പ് മിക്കവാറും തീർന്നു. റൂലഹീറിന്റെ തിരിവു കഴിയുമ്പോൾ, എന്റെ ശ്രദ്ധ ആകർഷിക്കുന്നതിനായി സുസൻ എന്റെകയ്യിൽ പതുക്കെയൊന്നു തൊട്ടു.

“അമ്മേ” എന്നവൾ പറഞ്ഞു.

“എന്താണു കേൾക്കുന്നത്?”

അവളുടെ നീലിച്ച മിഴികൾ എന്റെ മുഖത്തിന്റെ നേരെയുയർത്തിയിട്ടു സന്തോഷം പറഞ്ഞു.

“അമ്മേ, ഷാംപ്സ് എലീസ്സിൽ കണ്ട ആ പാവപ്പെട്ട ഭിക്ഷക്കാരൻ അമ്മയെന്താണു ഒന്നും കൊടുക്കാത്തതു?”

“എന്നെപ്പോലെ അവളും ആ കാഴ്ചക്കുശേഷം മറ്റൊന്നിനെക്കുറിച്ചും ആലോചിച്ചിരുന്നില്ല; എന്റെ ഹൃദയംപോലെ അവളുടെ ഹൃദയവും വല്ലായ്മകൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കുകയായിരുന്നു. എന്നാൽ അവളുടെ അമ്മയെക്കാൾ കൂടുതൽ നന്മയും ആത്മാർത്ഥതയും ഉള്ളവളായിരുന്നതിനാൽ അവളവളുടെ വിഷമം ലളിതമായി ഏറ്റവും പറഞ്ഞെന്നു മാത്രം.

“ഞാൻ പിന്നീട്ലുംപോലും സംശയിച്ചില്ല. നീ പറഞ്ഞതാണു ശരി!” എന്നു ഞാനവളോടു പറഞ്ഞു.

“ഞങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ കടന്നുകൂടിയിരുന്ന വിഷമംകൊണ്ടു ഞങ്ങൾ പതിവിൽ കൂടുതൽ വേഗതയിൽ നടന്നിരുന്നതിനാൽ ക്ലാസ്സു തുടങ്ങുവാൻ പിന്നെയും ഇരുപതു മിനിട്ടുകൾ കൂടെയുണ്ടായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ ഒരു വണ്ടിയിൽ ചാടിക്കയറി, വണ്ടിക്കാരൻ ഒരു സമ്മാനം വാശാനും ചെയ്തു. ഷാംപ്സ് എലീസ്സിലേക്കുവേഗതയിൽ തിരിച്ചുപോയി. സുസനും ഞാനും പരസ്പരം കൈകളിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പരമാർത്ഥംപറഞ്ഞാൽ അപ്പോഴും ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങൾ വിഷമം നിറഞ്ഞതായിരുന്നു. അംഗഭംഗം വേിച്ച ആ കുട്ടി അപ്പോഴേക്കും അവിടം വിട്ടിരുന്നെങ്കിലോ?

“ഞങ്ങളവനെക്കണ്ട സ്ഥാനത്തെത്തിയപ്പോൾ വണ്ടിയിൽ നിന്നും ചാടിയിറങ്ങി ഞങ്ങളവിടമെല്ലാം പരിശോധിച്ചു. ആ പാവപ്പെട്ട കൊച്ചുകുട്ടിയുടെ ഒരു പൊടിപോലും കാണാനില്ല. അടുത്തു കണ്ട ഒരു സ്ത്രീയോടു ഞങ്ങൾ ചോദിച്ചു. ആ കുട്ടിയെ കണ്ടതായി അവർ ഓർമ്മിച്ചു.

അവിടെ ആ മൂലയിൽ സാധാരണ കാണാറുള്ള പിച്ചുകാർ പിള്ളേരിൽ ഒരുവനല്ല അവനെന്നു അവർ പറഞ്ഞു. അവനെക്കോട്ടു പോയതെന്നുവരിഞ്ഞില്ല. ഞങ്ങൾ കൂലിസമയം കൂടെയുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ആശയരൂപം തിരിച്ചുപോവാൻ ഭാവിക്കുമ്പോൾ സുസൻ പെട്ടെന്നു ഞൊണ്ടിപ്പയ്യനെക്കണ്ടു. മുട്ടിനിടയിൽ തൊപ്പിയുംവെച്ചു അവൻ ഒരു മരത്തിനടിയിൽ കുനിഞ്ഞിരുന്നുറക്കുകയായിരുന്നു. സുസൻ പെരുവിരലിൽ എത്തിക്കുത്തിച്ചെന്നു ഒരു സ്വച്ഛന്നാണയം പതുക്കെയവന്റെ തൊപ്പിയിൽ നിക്ഷേപിച്ചു. പിന്നീടു ഞങ്ങൾ രുലഫീറ്റിലേക്കു തിരിച്ചുപോന്നു അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത് വിസ്തൃതമാണെന്നെനിക്കറിയാമായിരുന്നെങ്കിലും, ഒരു വലിയ വിപത്തിൽ നിന്നും രക്ഷപ്പെട്ടുവരെപ്പോലെ ഞങ്ങൾ പരസ്പരം ആശ്വസിച്ചു.”

അത്ര ദീർഘനേരം സംസാരിച്ചതിനെക്കുറിച്ചു ലജ്ജിച്ചുകൊണ്ടവർ വർത്തമാനം നിറുത്തി. ആദരവോടെ അതു കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന ഞങ്ങൾക്കു കൂടുതൽ പരിശുദ്ധമായ വായു ശ്വാസിക്കുന്ന പോലെ തോന്നി.

WEBSTER'S
NEW STANDARD DICTIONARY
FULLY ILLUSTRATED

Price Rs. 5-12-0

ദൈവത്തിന്റെ കളി.

* എൻ. ഡി. ബാലാംബികാദേവി.

സുന്ദരിയായൊരു നാഗരികാംഗന
മുന്നോട്ടു നീങ്ങുന്നു മനം മനം.
ആരേണങ്ങൾ പലതരമുണ്ടവർ
ലോഭമില്ലാതെയണിഞ്ഞിരുന്നു.
സിന്ധുപ്പെട്ടിട്ടു പൊന്മുഖം കാണുകിൽ
കന്യകൻ പോലും തല കുനിക്കും.
നീല നിറമുള്ള സാരി ചുറ്റിയവർ
ചേലഴുമാനനും താഴ്ത്തി മെല്ലേ,
ലീലയാ തൻ കരവല്ലരി വീശിയും
ലീല പോകുന്നതാ മോഹനാംഗി.
സൃഷ്ടികത്താവു തൻ സൃഷ്ടിച്ചാതുയ്ക്കത്തേ
സൃഷ്ടിയായ് കാട്ടുവാനെന്ന വണ്ണം
ലക്ഷ്മീഭാവത്തി തന്നെയും വെല്ലുന്ന
ലക്ഷണയുക്തയാം പെൺമണിയെ
സൃഷ്ടിച്ചു; തന്നുടെ സൃഷ്ടിവൈഭവത്തിൽ
സ്രഷ്ടാവു കൈതുകും പൂണ്ടു മേന്മേൽ.
സാരസസംഭവൻ നല്കിനാൻ പിന്നെ -
ധാരാളം സമ്പത്തും തനപിയാർക്കും. (യം

* * * * *

“വല്ലഭം നല്കണമമ്മച്ചി” എന്നൊരു
പല്ലവി കേട്ടുടൻ ലീലാദേവി

* രുയോമരവയസ്കയായ ഒരു ചെറുമ്പാലി
കുട്ടിയുടെ കവനമാണിത്.

ചൊല്ലിനാൾ:-“പോടീ, നിനക്കു തരുവാ-
വല്ലോരും സമ്പാദിച്ചിട്ടില്ല.” (നായ്
എന്നതുകേട്ടവർ ചൊല്ലിനാൾ പിന്നെ
തന്നുടെ ദീനസ്ഥിതികളെല്ലാം. (യം
ലാഘവധാമയം ലീലയുരൾ ചെല്ല
പാവമാം വത്സലപ്പെണ്ണാടായി.
“പോകുകയില്ല നീയെന്നു വരികിൽ ഞാൻ
പാകമാക്കും നിന്നെയിക്ഷണത്തിൽ”
വത്സല ദീപ്തിശാസമുതിർത്തുകൊ-
ണ്ടുസാഹസ്യസായ് പോയി മനം.

* * * * *

നാരായണൻതന്റെ ലീലയുരയ്ക്കുവാൻ
ആരാലും സാധിക്കുകയില്ലയല്ലോ.
വത്സരം മൂന്നുനാലു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ
വത്സലയും പണക്കാരിയായി.
ഉച്ചയ്ക്കൊരു ദിനം വത്സലയേകയായ്
സൂചിഭാനസപരൂപനയും
ധ്വാനിച്ചു കൊണ്ടുജിരിക്കുന്ന നേരത്തു
ശ്യാനൻ കരയ്ക്കുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു.
“പട്ടിണിയായി ഞാൻ കഞ്ഞികുണ്ടികണ്ടി
ഞാട്ടു നാളായെ” നോരാത്തനാദം
മാനിനിമാർമണി വത്സല കേട്ടു ത-
ന്നാനനം പൊക്കിയവളെ നോക്കി.
ലോകത്തിലുള്ള സൗന്ദര്യവതികളി-
ലേകയാം വത്സല ഞെട്ടിപ്പോയി.
“അന്നു ഞാൻ നിന്നുടെ മാളികയിൽവന്നു
നിന്നോടു ഭിക്ഷയായ് യാചിച്ചതും
ആട്ടിയോടിച്ചു നീ എന്നെയെന്നുള്ളതും
കോട്ടം കൂടാതെ ഞാനോക്കുന്നില്ലാറും.
പട്ടിണികൊണ്ടുള്ള ദണ്ഡമെല്ലാമിന്നും
മൊട്ടല്ല നന്നായെന്നിക്കറിയാം.”
നാമിമണിയാകും വത്സലയെക്കണ്ട
കാരുണ്യവാക്കുകളോതിപ്പിന്നെ
ചക്രപാണിപ്രിയയ്ക്കൊക്കുന്ന വത്സല
ചക്രവും കഞ്ഞിയും നല്കി നിന്നു.
സങ്കടം പൂണ്ടു തന്നാനനം താഴ്ന്നു
മങ്കയാം ലീല പറഞ്ഞു മെല്ലെ-

“ദൃഷ്ടമാരിൽ വച്ചു ദൃഷ്ടയാം ഞാനിപ്പോൾ
 കഷ്ടപ്പെടുന്നുണ്ടു നല്ലവണ്ണം.
 പൂക്കൾ ധാരാളമുള്ളൊരുദ്യാനത്തിൽ
 നക്കാലം നന്നായ് അളിച്ചുവാനു ഞാ-
 മല്ലാക്കിയാകുമെന്നിങ്ങു സഖികളായ്
 പല്ലവാംഗിമാരുണ്ടായിരുന്നു.
 ഇഷ്ടമില്ലെന്നു കണ്ടീടുവാനിപ്പോഴും-
 ദൃഷ്ടക്രമങ്ങൾക്കു കഷ്ടമയ്യോ!
 ഭിക്ഷയ്ക്കു യാചിച്ചെൻ വീട്ടിൽ വന്നിട്ടുള്ള
 പക്ഷികളാക്കിയുടെ മാളികയിൽ
 ഇന്നുഞാൻ ഭിക്ഷയ്ക്കായ് വന്നിരിക്കുന്നല്ലോ
 പന്നഗത്തിങ്കൽ ശയിക്കുന്നോനെ,
 നിന്നുടെ ലീലകൾ നന്നായിച്ചൊല്ലുവാ-
 നെന്നാൽ സാധിക്കില്ല പത്മനാഭാ”

ഇത്തരം ചൊല്ലിട്ടു ലീല മറഞ്ഞപ്പോൾ
 ഉത്തമവത്സലയും സ്മരിച്ചു:-
 “ഗോപികളോടൊത്തു നൃത്തം ചെയ്ത-
 പാപവിമോചന പത്മനാഭം” [നാഥ,
 ഉറവിയിൽ മാനുഷനായി ജ്ജനിപ്പോനെ
 സർവ്വകൃത, നാഥ, തന്മൂലാനെ,
 ലക്ഷ്മീഭഗവതി തന്നുടെ ഭർത്താവേ,
 ലക്ഷ്മണസോദര, സർവ്വേശ്വര,
 വീരനാം രാക്ഷസരാജനെ ക്ഷണോന്നേ,
 ശ്രീരാമരാമ ജയിക്കുന്നിത്യം.
 ഉന്നതനാകും ശിശുപാലനെക്കൊന്ന
 സുന്ദരരൂപനെ കാണാകണം
 എന്തുടെയുള്ളത്തിൽ വന്നു വിളക്കുണം
 എന്നും ശ്രീകൃഷ്ണനും, ശ്രീരാമനും.

കുറുക്കന്റെ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യം.

ടി. വി. കൃഷ്ണൻ ബി. എ., അന്തിക്കാട്.

ഒരു പഴയുടെ വക്കത്തു് ഒരു പഴയ
 മാവുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്മേൽ ധാരാളം പ
 ക്ഷികൾ പാത്തിരുന്നു. ഒരു പൊതു് ഉ
 ണ്ടായിരുന്നു ആ മരത്തിനടിയിൽ. അതിൽ
 പക്ഷികൾ മുട്ടയിട്ടാൽ അതൊക്കെ ഈ
 സപ്പം ചെന്നുതിന്നും. തന്മൂലം ആ പ
 ക്ഷികളൊക്കെ വളരെ ദുഃഖത്തിലായി.
 ഒരു ദിവസം അവരെല്ലാംകൂടി ഒരു യോ
 ഗം ചേർന്നു. അവിടെവെച്ചു് പ്രാവു പറ
 ഞ്ഞു. “അയ്യോ! നമുക്കൊക്കെ ഇവിടുന്ന്
 പോവുകതന്നെ. വേറെ ഏതെങ്കിലും ഒരു
 മരത്തിൽചെന്നു വീടുകൾ പണിയാം.”
 അപ്പോൾ തത്ത പറഞ്ഞു:-“അല്ല, നമു
 ക്കൊക്കെകൂടി അവനെ കൊല്ലുന്നതിന്്
 ഒരു ഉപായം ആലോചിക്കാം.” കാക്ക
 പറഞ്ഞു:- “നിങ്ങളെല്ലാവരും മിണ്ടാതി

രിക്കൂ. പാമ്പിനെ കൊല്ലാനുള്ള സൂത്രം
 ഞാൻ ഉണ്ടാക്കാം. പക്ഷെ എനിക്കു രണ്ടു
 ദിവസത്തെ അവധി തരണം.”

അനന്തരം അല്പക്ഷന്റെ ഉപാസം
 ഘാരപ്രസംഗത്തിനും മിസ്. കൂരിയാററ
 യുടെ കൃതജ്ഞതയ്ക്കും ശേഷം യോഗം
 പിരിഞ്ഞു.

പിറ്റേന്നു തന്നെ കാക്ക കുറുക്കന്റെ
 അടുത്തുചെന്നു്, കുറുക്കനെ സലാംചെയ്തു
 ഇങ്ങനെ പറയാൻ തുടങ്ങി:-സഹോദര,
 ഞങ്ങൾ വളരെ കഷ്ടത്തിലായിരിക്കയാ
 ണു്. ഞങ്ങൾ വളരെ പക്ഷികൾ ഒരു മര
 ത്തിലാണു താമസിക്കുന്നതു്. ആ മരത്തി
 ന്റെ കടയ്ക്കൽ ഒരു കുറുത്ത പാമ്പും
 താമസിക്കുന്നുണ്ടു്. മരത്തിൽ കയറി ആ

മുട്ടകളും ഭക്ഷിക്കുന്നു. താങ്കൾ അവനെ കൊല്ലുന്നതിന് എന്തെങ്കിലും ഉപായം പറഞ്ഞു തന്നാലും.”

കുറുക്കൻ പറഞ്ഞു:—ശരി, നിവൃത്തിയുണ്ടാക്കാം. കേൾക്കൂ, നീ രാജാവിന്റെ അരമനയിൽചെന്നു് എന്തെങ്കിലും വില പിടിച്ച സാധനം തക്കത്തിൽ എടുത്തു കൊണ്ടുവന്നു് പാമ്പിന്റെ പൊത്തിൽ ഇടണം. അപ്പോൾ രാജാവിന്റെ ഭൃത്യന്മാർ അതന്വേഷിച്ചു പാമ്പിന്റെ മാളത്തിൽ എത്തും. അവർ പാമ്പിനെ കാണുകയും അതിനെ കൊല്ലുകയും ചെയ്യും.”

കാക്ക കുറുക്കൻ വന്ദനം പറഞ്ഞു പറന്നുവീട്ടിലെത്തി. പിറ്റേന്നു രാവിലെ രാജാവിന്റെ റാണി നദിയിൽ കുളിക്കാൻ എത്തി. തീരത്തു വസ്ത്രങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ റാണി തന്റെ വൈരമോതിരവും വെച്ചി

രുന്നു. കാക്ക തരംനോക്കി എടുത്തുപറന്നു, അതു റാണിയുടെ വേലക്കാർ കണ്ടു. അവർ പിന്നാലെ ഓടി. കാക്ക പറന്നുപറന്നു് ആ പഴയ മാവിൻചുവട്ടിലെത്തി. അവിടെത്തന്നെയായിരുന്നു പാമ്പിന്റെ മാളം. കാക്ക, മോതിരം ആ മാളത്തിൽ ഇട്ടു. ഇത്രയുമായപ്പോഴേക്കും റാണിയുടെ ആൾക്കാർ അവിടെ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. മോതിരം എടുക്കാനായി അവർ മാളം കിളുതുടങ്ങി. അപ്പോഴുണ്ടു് “ഹൂ, ഹൂ” എന്നു ചീറിക്കൊണ്ടു് പാമ്പു് പുറത്തു വരുന്നു. ഉടനെതന്നെ രാജ്ഞിയുടെ ആളുകൾ അവന്റെ കഥ കഴിച്ചു.

കുറുക്കന്റെ ബുദ്ധിസാമത്വംമൂലം പക്ഷികളുടെ ദുരിതം നീങ്ങി. അടുത്ത ദിവസം തന്നെ ആ പക്ഷികൾ യോഗംചേരുകയും കുറുക്കനേയും കാക്കയേയും അഭിനന്ദിച്ചുകൊണ്ടു് ഓരോ പ്രമേയങ്ങൾ പാസ്സാക്കുകയും ചെയ്തു.

വാർഷികപ്പതിപ്പ്.

അടുത്ത വിദ്യാരംഭ ദിനത്തിൽ ഞങ്ങളുടെ വാർഷികപ്പതിപ്പു് പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നു. കേരളത്തിലെ പ്രസിദ്ധസാഹിത്യകാരന്മാരുടെ പ്രൌഢലേഖനങ്ങൾ, നാടികകൾ, ചെറുകഥകൾ കററനങ്ങൾ—റിനോള ഭാവനകൾ—പടങ്ങൾ മുതലായി ആ കവികളുടെ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്. പരസ്യത്തിനു പററിയ അവസരം. കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ അടുത്ത ലക്കത്തിൽ.

വി. എൽ. വി.

“ഇന്നത്തെരാഷ്ട്രീയനിലയേയും യുദ്ധത്തെയും പറ്റി ഇന്നലെ സർക്കാർ വല്ലഭായിപട്ടേൽ ഒരു വി. മ. ഗ. ന. ചെയ്തു” എന്ന് ഒരു പത്രത്തിൽ കണ്ടു. ഇന്നത്തെ കാര്യം നാളെ പറയാമെന്നല്ലാതെ അതു ഇന്നലെ പറയാൻ സാധിക്കുമോ എന്നും, പറഞ്ഞാൽ അതു ശരിയായിരിക്കുമോ എന്നുമാണ് എന്റെ സംശയം. ‘നാളെ നടപ്പതെയാശിവാർ’ എന്നല്ലേ ചിന്താമണിയിൽ സമ്പ്രദായി പാടിയതു്.

+ + + + +

വക്കീൽ—“മാടുകുത്തിക്കൊണ്ടു നിന്നപ്പോൾ ആണു മാമൻ, മത്തായിയെ ഒരു പിശ്ശാങ്കത്തിക്കൊണ്ടു നെഞ്ചിൽ കുത്തിയതും അയാൾ(മത്തായി) മരിച്ചതും.” എന്നു നിങ്ങൾ ബോധിപ്പിച്ചല്ലോ. മത്തായിയെ മാടുകുത്തിയോ?

സാക്ഷി—അതു കേണു കാര്യമാണോ? മാടു എന്നാൽ ഇഴടി എന്നല്ലേ? അതിനു ജീവനുള്ളോ? മത്തായി ഇഴടി കെട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പോൾ മാമൻ അവനെ കുത്തി. ഉടനെ മത്തായി ചത്തു. ഇതാണു സംഭവം.

+ + + + +

വട്ടിപ്പണക്കേസിൽ ആണെന്നു തോന്നുന്ന വക്കീൽ കാത്തൊലിക്കാ ബാറായൊടു താഴെക്കൊണ്ടെന്നുചോദ്യം ചോദിച്ചു. “പട്ടം പിഴച്ചു നടന്നാൽ എപ്പിസ്കോപ്പൽ സിനഡിൽ സബ്ബന്ധിക്കാനുള്ള അവകാശം നഷ്ടപ്പെടുമോ?” എന്നു്. ബാവാ തിരുമേനിയോടു ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചതു നന്നായില്ലെന്നാണു് എന്നിങ്ങു തോന്നുന്നതു്.

+ + + + +

രോഗി - എജാറനെ എന്റെ തലയിലെ മുറിവു ഇപ്പോൾ എങ്ങിനെ ഇരിക്കുന്നു? ഇന്നു അഞ്ചുദിവസമായല്ലോ ഞാനിവിടെ വന്നിട്ടു്?

ഡാക്ടർ—ഓ! സാരമില്ല. മുറി കൂടി വരുന്നുണ്ടു്. നാലഞ്ചു ദിവസത്തിനകംവീട്ടിൽ പോകാമെന്നു തോന്നുന്നു.

“ജനകീയമന്ത്രിമാർ മൂവരും ഒരുമിച്ചൊരു പോലീസ് സ്റ്റേഷനിൽ ചെന്നാൽ ഇങ്ങിനെയൊരു രംഗമുണ്ടാകും.”—കാർട്ടൂണിസ്റ്റ്.

രോഗി—അയ്യോ!
മുറി കൂടുകയാണോ?
എജമാനേ, അത്
കുറയാൻ നല്ല മരുന്നു
ചെയ്യണെ, പൊ
ന്നെജമാനേ!

ഡാക്ടർ—കൊ
ള്ളാം, ഇങ്ങിനാണോ
താൻ മനസ്സിലാക്കി
യത്? മുറിവിന്റെ
വക്കുകേൾ രണ്ടും അടു
ത്തു വരുന്നു എന്നാ
ണ് കൂടുന്നു എന്നു
ഞാൻ പറഞ്ഞതി
ന്റെ അർത്ഥം.

രോഗി—അങ്ങിനെയൊ? എജമാനൻ
നന്നായിരിക്കട്ടെ!

* * * * *
ഒരു കത്തനാരച്ചൻ പള്ളിയിൽ പ്രസം
ഗിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ

തന്റെ ഇളയമകൻ ഗ്യാലറിയിൽ നിന്നു
പള്ളിയിൽ പ്രസംഗം കേട്ടു കൊണ്ടിരുന്ന
വരെ കല്ലു പെരക്കി എറിയുന്നതു കണ്ടു
മകനെ അച്ഛൻ ശാസിച്ചു. അപ്പോൾ മ
കൻ പറയുകയാണ്—അപ്പച്ചൻ പ്രസം
ഗിച്ചു കൊള്ളണം.
ഞാൻ ഇവരെ ഉണർത്തി
മൊണ്ടിരിക്കാം.

* * * * *

രാജാജിയുടേ പ്രമേ
യത്തെ നെഹ്റുവും പ്ര
സാദും, മെതലാനാ ന
രദീനും, മെഹറാലിയും
എതിർത്തു. സന്താനം
അനുകൂലിച്ചു. പതി
നഞ്ചു വോട്ടിനെതിരാ
യി നരദീനാട്ടോടുകൂടി
പ്രമേയം തജ്ജപ്പെട്ടു.
എങ്കിലും തന്റെ പ്ര
മേയത്തെ അനുകൂലി
ക്കാൻ രാജാജിക്കു ഒരു
സന്താനമെങ്കിലു മണ്ടാ

യല്ലോ. അതദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഗ്യം.

* * * *

മെ. വി. കെ. വേലായുധനെയും കുഞ്ഞിനെയും അറസ്റ്റർ ചെയ്തു എന്ന് പണ്ട് പത്രത്തിൽ കണ്ടപ്പോൾ “വേലായുധനെ അറസ്റ്റ് ചെയ്തോട്ടെ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുഞ്ഞിനെ പിഴച്ചു? അതിനെ അറസ്റ്റർ ചെയ്തു കഷ്ടമായിപ്പോയി” എന്ന് ഒരു വലിയമ്മ പറയുന്നതു ഞാൻ കേട്ടു.

* * * *

വാല്യർ—ഓർമ്മക്കേടു (മറവി) സംഭവിക്കാതെ ഇരിക്കുന്നതിന് ഞാൻ വേണ്ട ഉപദേശങ്ങളെല്ലാം ചെയ്തുകൊടുത്ത ആ മനുഷ്യൻ എന്റെ ഫീസു ഇതുവരെ അയിട്ടും തരാൻ മറന്നു പോയതു കഷ്ടം തന്നെ.

എന്നാൽ അയാൾക്ക് ഈ വിവരം കാണിച്ചു ഒരു എഴുത്തയയ്ക്കാമെന്നു വെച്ചാൽ അയാളാരെന്നും അയാളുടെ പേരെന്തെന്നും ഞാൻ ഇപ്പോൾ ഓർക്കുന്നില്ല.

+ + + +

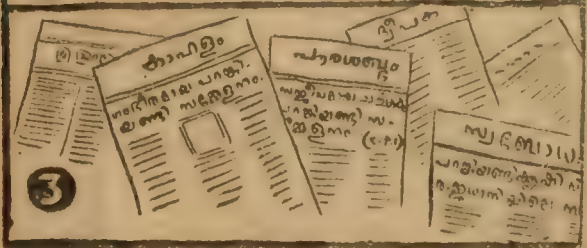

“സ്വപത്രത്തൊഴിലാളി”

ഫോട്ടോ എടുപ്പിച്ച ആൾ:—(ഫോട്ടോ ഗ്രാഫ് റോടു) ഇതൊ എന്റെ ഫോട്ടോ? ഇതു ഞാനിഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. ഞാനൊരു കരങ്ങിനെപ്പോലെ ഇരിക്കുന്നല്ലോ. എനിക്ക് ഇതിലും നല്ലതായ ഒരു ഫോട്ടോ എടുത്തു തരണം.

ഫോട്ടോഗ്രാഫർ:—(ദേഷ്യത്തോടെ അക്കാര്യം നിങ്ങൾ നേരത്തെ വിചാരിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. ഇനി പറഞ്ഞിട്ടു ഫലമില്ല.

“അഗ്നിബാധ, തീ വെട്ടിക്കൊള്ള ഇവകളിൽ നിന്നും രക്ഷനടന്നതിനായി എന്റെ വീടു 5000 രൂപയ്ക്ക് ഇൻഷുർ ചെയ്തു” എന്നു രാമൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ “ജലപ്രളയത്തിൽ നിന്നും രക്ഷപ്രാപിക്കുന്നതിന് ഇൻഷുർ ചെയ്തില്ലെ” എന്നു കൃഷ്ണൻ ചോദിച്ചു. രാമൻ (കറച്ചു ആലോചിച്ചിട്ട്)” നിങ്ങളൊക്കെ ജലപ്രളയം ഉണ്ടാക്കുന്നത് എങ്ങിനെ ആണു്?” എന്നു ചോദിച്ചു.

കാട്ടുബംഗ്ലാവിലെ സൂപ്രണ്ട് അവിടുത്തെ നാട്ടിൽ പോയി കുറച്ച ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അസിസ്റ്റൻറ് താഴെ കാണുന്ന പ്രകാരം എഴുതി അയച്ചു. “കോവർ കഴുത ഒരു കൂട്ടുകാരനില്ലാത്തു വളരെ ദുഃഖിക്കുന്നു എന്നുതോന്നുന്നു. അങ്ങ് വരുന്നതുവരെ ഞങ്ങൾ എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതു്?”

* * * * *

രാഘവൻ—നിങ്ങൾ എന്റെ വീട്ടിലെ ചായ കുടിക്കുന്നതിൽ ഇതു തൽപരനായിരിക്കുന്നത് എന്തുകൊണ്ടെന്നു എനിക്കിപ്പോൾ മനസ്സിലായി.

ശ്രീധരൻ—അതുകൊണ്ട്, അതു് എന്തുകൊണ്ടെന്നു നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നത്?

രാഘവൻ—അതൊ? ഞാനിവിടെ നിങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ ചെന്നപ്പോൾ അവിടെനിന്നു കിട്ടിയ കാപ്പികുടിക്കാ നിടയായി.

ഒരു സാമ്പിൾ “സമ്മേളനം”—1123 മോഡൽ
ഭംഗിയുള്ള കാറുകൾ—വയററിറയ ചായ—ഗംഭീര
പത്രവില്പനകൾ.

സമത്വം

കെ. വി.

അന്നൊരു ഞായറാഴ്ചയായിരുന്നു അന്നാദി സാമാനപ്പീടികയുടെ ഉടമകൾക്ക് അത് ഒരു കല്പനദിവസമാണല്ലോ. ദുർല്ലഭം ചില പീടികകൾ മാത്രമേ അന്നു തുറന്നിരുന്നുള്ളൂ. തുറന്നിരുന്ന പീടികകളിൽ അനവധി ആളുകൾ തിരികിട്ടിയിരുന്നു. സാമാനങ്ങൾ കിട്ടുവാൻ തന്നെ പ്രയാസം നേരിടേണ്ടിയിരുന്നു. മിസ്റ്റർ പഞ്ചാനനൻ—എന്റെ ഒരു പഴയ ചങ്ങാതിയാണ്. അവൻ ഒരു പീടികയുടെ അടുത്തു നില്ക്കുന്നത് എനിക്ക് കാണുമാറായി. അവന്നു തിരികിട്ടിയിൽ എങ്ങിനെയോ സാമാനങ്ങൾ കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. തീപ്പെട്ടി, പപ്പടം മുതലായത് അവൻ കീഴയിൽ ഇട്ടിരുന്നു. അവന്റെ മുഖത്ത് എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു ആനന്ദം വിളയാടിയിരുന്നു. പീടികക്കാരനോട് ആൾത്തരിരക്കിൽ നമ്മുടെ ചങ്ങാതി കീഴയിലിട്ട സാമാനങ്ങളുടെ വില കൂട്ടുവാൻ മറന്നുപോയതായിരുന്നു അതിന്നു കാരണമെന്നു എനിക്കു പിന്നീടാണു മനസ്സിലായത്. പീടികക്കാരനിൽ നിന്നു രണ്ടു “പററി”ച്ചിൽ നിന്ന് ഇത്ര വലിയ ഒരു സന്തോഷം ഉരുവിടാമെന്നുള്ള സംഗതി തീരെ മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല.

മി. പഞ്ചാനനൻ അവാച്യമായ സന്തോഷത്തോടെ പീടിക വിട്ടു. അവൻ വീട്ടിലെത്തി, എല്ലാവരെയും ‘നിധികിട്ടിയ വാറോടെ’ കടക്കാരനെ “പററി”ച്ചു വാത്ത് അറയിച്ചു. വീട്ടിലുള്ളവർ—മിട്ടക്കന്മാരെന്നുപറഞ്ഞു കഴിയും. മി. പഞ്ചാനനനെ ഒരു “സമത്വ”നായി അഭിഷേകം ചെയ്തു കഴിഞ്ഞു.

ഹാ! ഹാ! ഹാ! പള്ളീലെ കള്ളി അളക്കുറിയാം അല്ലേ തോഴരേ!

ഈശ്വരവിലാസം ആരു കണ്ടു? നാം ഒന്നു ചിന്തിക്കുന്നു: ഈശ്വരൻ മറെറാന്നു കല്പിക്കുന്നു. ആ അസാധാരണ നയജ്ഞന്റെ ലീലകൾ ആർ കണ്ടു! ആരു? “കാൺമു നിരതിതൽ ത്രാസു പൊതു നന്തും താനെ താണു ‘പോവതും’”. സുഖ ദുഃഖങ്ങളെല്ലാം ആ പടച്ചവന്റെ മായ കളാണെന്നു മനസ്സിലായിട്ടും മനസ്സിലാക്കാതെ നടക്കുന്ന നമ്മളല്ലേ മൃഗന്മാർ! അല്ലേ, തോഴരേ, അങ്ങനെയല്ലേ? യജമാനൻ, കാര്യസ്ഥൻ; ധനികൻ, പിച്ഛാരൻ, സമത്വൻ, വിസ്സി എന്നിവർ തമ്മിലുള്ള “സ്ഥാനക്കൈമാറ്റം” വരുത്തുന്നതും ആ “പടച്ചവൻ” തന്നെയല്ലേ? തോഴർക്കു കാര്യം മനസ്സിലായില്ലേ? ഒന്നു കൂടി പറയാം—ശ്രദ്ധിച്ചു കേൾക്കിൻ! യജമാനൻ കാര്യസ്ഥനായിത്തീരുക; കാര്യസ്ഥൻ യജമാനനാവുക—ഇതു സംഭവമല്ലേ? ധനികന്റെ സ്ഥാനം പിച്ഛാരൻ കിട്ടുന്നതിനും, കോടീശ്വരന്മാർ—കേമദ്രുമയോഗക്കാരാവാ നിടവുന്നാൽ—ഇരപ്പാളിയാകുന്നതും ആ ഒരു “മഹാചൈതന്യ”ത്തിന്റെ ഒരു ഉജ്ജ്വലിതശക്തിയല്ലാതെ മറെറൊന്നാണു്?

തോഴരേ, പറയൂ! ഇതിനെപ്പറ്റിത്തുടങ്ങു ചിന്തിക്കയാണെങ്കിൽ തോഴർ വിയർത്തു, കളിച്ചു ക്ഷീണിച്ചു “പാളിസ്സാ”യിപ്പോകും. പ്രത്യേകിച്ചു ഈ രേഷൻ കാലത്തും. ഇഷ്ടരേ! ഹിതെല്ലാം മാത്താൽ, പെരുമാളാണു സത്യം. ദേഹം വെന്തു, കരിഞ്ഞു, ദുഷ്ടികളിൽനിന്നു രക്തധാരതന്നെ ഉണ്ടായേക്കും! മതി നമുക്ക് ഈ വിഷയം അവിടെ നിർത്തുക. അതിനിടക്ക് ഒരു സംഗതി പരഭദ്രാഹി: നേതാവായതും, നേതാവു പരഭദ്രാഹിയാകുന്നതും, ഈ പ്രമാണം

വഴിയാണോ എന്നു ഒരു സംശയമുണ്ട്. അതു തോഴർ വേണ്ടവിധം ചിന്തിച്ചു മനസ്സിലാക്കണം! ഈ മറിവു തിരിവുകളെല്ലാം മി. പഞ്ചാനനന്റെ കയ്യിൽ എത്തിയാൽ പറയുന്നതെന്നോ? കേട്ടേണ്ടി.

“സമത്വം”നായി അഭിഷേകം ചെയ്തപ്പോൾ മി. പഞ്ചാനനൻ തന്റെ “അവാചനാ ഭാഗ്യവീശേഷം”ത്തിൽ കൂടാതെ എടുക്കേണ്ട കാര്യം തീരെ മറന്നിരുന്നു. മി. പഞ്ചാനനന്റെ ആനന്ദം ഒരു നിമിഷത്തിനകം നിഷ്പ്രഭമായിപ്പോയി. ഒരൊറ്റ ഓട്ടം പിടികയിലേക്കു. എന്നാൽ കടയുണ്ടോ അവിടെ? അവനെക്കാൾ കുറയാത്ത “സമത്വം” കേസരികളിൽ ആരോ അതു എടുത്തുകൊണ്ടു പോയിരുന്നു.

ഓ! കൂടെ, അധികതംഗപദത്തിലെത്ര...ഓ! തെറ്റിപ്പോയി. “വീണപുവാ”യില്ലായി—എന്റെ പൊന്നിപ്പനായ മി. പഞ്ചാനനനെക്കൊണ്ടു തന്റെ മുമ്പം വെളിച്ചം കണ്ണീർ ഉത്പാദിപ്പിച്ച ഓ! കൂടെ, നീ അതിക്രമം തന്നെ! അവന്റെ “അസ്ഥാനത്തു”ള്ള സന്തോഷത്തിനു നീ കൊടുത്ത ശക്തി കറെ കവിത്തുപോയി. നിന്നെ അവൻ വാങ്ങിയിട്ടു രണ്ടു ദിവസം പുത്തിയായില്ലല്ലോ. 15 കയ്യും കൊടുത്ത “ബുദ്ധിയുമാക്കറി”ൽ നിന്നു നിന്നെ വാങ്ങിയതു ഇതിനോ? അന്യരുടെ കയ്യിൽ അകപ്പെട്ടവൻ ഉള്ള “ബുദ്ധിയു കച്ചവടം” കച്ചവടക്കാരിൽ നിന്നു നിന്നക്കും കിട്ടിയോ? ഓ! കഷ്ടം! മഴക്കാലത്തു മനുഷ്യന്റെ വളരെ ഇൻറിമേറ്റ് ബന്ധുവായ—പരോപകാരിയെന്നു അറയപ്പെടുന്ന നിന്നിലും ഈ മാതിരി ഒരു “ബുദ്ധിയു” പരിവർത്തനം വന്നുകൂടിയോ? ഓ! കഷ്ടം!

തോഴരെ!—എന്റെ പൊന്നുചങ്ങാതിയായ മി. പഞ്ചാനനോടുള്ള സുസ്ഥിരമായ സ്നേഹാധിക്യംകൊണ്ട് ഇങ്ങിനെയൊക്കെ പരിവേഷനയോടെ പറഞ്ഞുപോയതാണോ! അല്ലാതെ ഉന്മാദംകൊണ്ടോ ലഹരികൊണ്ടോ അല്ലേ. മദ്യനിരോധം നടപ്പായ ഇക്കാലത്തു ലഹരിയെപ്പറ്റി സംശയിക്കേണ്ടല്ലോ. എന്നാലും നിങ്ങളിൽ കമ്പ്യൂട്ടികളായ ചിലർ വേറെ വല്ല “കള്ളക്കള്ളം”കുടിച്ചുവെന്നു ശരിക്കെന്നു അതെന്നുമല്ല. “വെമെണ്ടി”ന്റെ “ഉദ്ധാരണ പദ്ധതി”യെ ദുർബ്ബലപ്പെടുത്തുകയോ!

മി. പഞ്ചാനനൻ—അദ്ദേഹം ആനുകൂല്യം കാണുന്നില്ല, കട്ടകു ചോരുന്നതു കാണുന്നു. ഇതു ശരിയാണോ? റെറ്റർ എന്നാണ് നമ്മുടെ പക്ഷം. സാധു മി. പഞ്ചാനനനെ അവന്റെ വീട്ടുകാർ “സാമത്വം” പീഠത്തിന്മേൽനിന്നു ഉദ്ദി താഴ്ത്തുതു് “ശകാരക്കുറിപ്പും”നാൽ നല്ല കണക്കിൽ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുവെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഒരു പുരുഷനെ കുറിച്ചു ലുകൊണ്ടു അടിക്കുകയോ? ഒന്നുകൂടി ആലോചിക്കൂ. രൂപകം ഒക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ഒക്കാനിടമോ? പുറംതടവേണമെങ്കിൽ ചങ്ങാതിയും ഉണ്ടു്. ആ “കുറ്റിച്ചുൽ”കൊണ്ടു നമ്മോടുപയററണ്ട. അത്രമാത്രം വീട്ടുകാരുടെ പ്രവാഹരൂപത്തിലുള്ള 108 കൂട്ടം ശകാരധാരണി-അത്ഥം മനസ്സിലായോ?--കളെക്കൊണ്ടു പഞ്ചാനനന്റെ പദബ്രിയങ്ങളും അടഞ്ഞുപോയി എന്നു തന്നെ പറയാം. (ഓക്കുക—മിക്കവീട്ടുകാരും “വെറുതെ വിടുന്ന” കൂട്ടത്തിലല്ല)

മി. പഞ്ചാനനന്റെ മാനസികസ്ഥിതി ഗതികൾ ഏറെ?—ചോദ്യം—സൈന്യാലേജി. ഉത്തരം—“ഇളിളിത”. യുദ്ധം മനഃപീഡയുടേയും ഒരു “മോഹഭവനം”

ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റായിരുന്നു മി: പി. ആനന്ദൻ. അവന്റെ അഭിമാനത്തിനു പറ്റിയ ക്ഷതം ചാലക്കുടി വൈദ്യശാലയിലെ കരിങ്കരക്കുരസായനം തന്നെ കഴിച്ചാലും മാറുമോ എന്നുള്ളതു സംശയഗ്രസ്തമത്രേ!

“കൂറവാക് ശല്യമെടുക്കും ചികിത്സ കനില്ല” തോഴക്കും—കുടുംബികൾക്കും—ഇതിന്റെ ഒരു പ്രാക്ടിക്കൽ എക്സ്പീരിയൻസ്” ചില്ലറയായെങ്കിലും ഉണ്ടായിക്കാണാം.

ഇനി കാര്യം പറയാം. മി. പഞ്ചാനന്ദകുടുംബമായതോ പോട്ടെ! പക്ഷെ “സാമർത്ഥ്യ” പീഠത്തിന്മേൽ അധിരോഹണം ചെയ്ത കുറച്ചുകഴിയുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനായിത്തീരുക യെന്നുവെച്ചാൽ ആ മനോഭാവം അവൻ എവിടെവെച്ചു സഹിക്കും? പറയിൻ! ബഹുമാനപ്പെട്ട സ: ടി. പ്രകാശവും കൂട്ടുകാരുംകൂടി ഇത്ര ക്ഷണത്തിൽ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടരായിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു് തോഴക്കുതന്നെ അറിവുള്ള സംഗതിയല്ലേ?

പ്രിയസ്നേഹിതരേ! അതുകൊണ്ട് ഈ മാതിരി “കുടുംബസാല”യിൽ നിങ്ങളെങ്കിലും പെടാതിരിക്കിൻ. സുഖദുഃഖങ്ങളെ ഒന്നു പോലെ കണക്കാക്കുക. നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ മനസ്സാക്ഷിയെപ്പറ്റി തന്നെ പശ്ചാലോചിക്കുക. ഹിന്ദു-മുസ്ലിം എന്നോ കോൺഗ്രസ്സ് ലീഗെന്നോമറ്റോ പറഞ്ഞു സഹോദരരായ നാം തമ്മിൽ എന്തിനു കലഹിക്കണം—“വഹ്നിസന്തപ്തലോഹസ്ഥമാംബുവിന്ദുസമാന”മായ നമ്മുടെ ആയുസ്സു നമ്മളെന്തിനാണു “ആക്കുമല്ലാത്ത പാകു”ത്തിൽ വ്യർത്ഥമാക്കുന്നതു്? നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ ഓരോ നിമിഷവും സത്കമ്മങ്ങൾക്കായി വിനിയോഗിക്കേണ്ടതിനു പകരം ദുഷ്ടകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തതോ?—ഓ! അചിന്ത്യാ! രോഹരം! നാം എങ്ങിനെയിരിക്കണമെന്നു “ഗീത” “റെക്കമെണ്ട്” ചെയ്യുന്നു.

“സമന്തത്രേ ച മിത്രച തഥാമനന്ദപരന്തോഃ ശീതോഷ്ണസുഖദുഃഖേഷു സമഃസുഖവിവർജിതഃ”

എത്ര സുസ്വപ്നം!—സുലളിതം—“ക്ലീയർ”—പറിക്കൂ. നമസ്സേ.

വായനക്കാരോട്

അടുത്ത ലക്കത്തിൽ തുടർച്ചയായി ഇക്കൊല്ലത്തെ പാഠപുസ്തകങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള നിരൂപണങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതാണ്.

പത്രാധിപർ, കലാനിധി.

വനിതാപംക്തി.

മാതാവാകവാൻ പോകുന്ന
യുവതി അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട
ചില സംഗതികൾ.

(മിസസ്സ് ഫേലൻ രോമസ്സ്)

“മദ്രാസ് മെഡിക്കൽ സർവീസിലെ ഒരു സ്റ്റാൻഡിംഗ് സൗകര്യം ഈ ലേഖനകർത്രി “മാതൃപ്രദം”, “മാതൃകാമാതൃപം”, “ശിശുപരിചരണം”, “ജനനനിയന്ത്രണം”, “രതിജന്യമായരോഗങ്ങൾ” എന്നീ അഞ്ചു വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കർത്രിയാണ്. മംഗളോദയം പിമിററഡ്, തൃശ്ശിവപേരൂർ, ആണ് ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പ്രസാധകർ—പത്രാധിപർ]

അന്നൊരു മനോഹരമായ സായങ്കാലമായിരുന്നു. മിസസ്സ് സരോജിനി സുകുമാർ പ്രതീക്ഷാനിർഭരമായ ഒരു ഹൃദയത്തോടുകൂടി ഡോക്ടർ സുരേന്ദ്രനാഥന്റെ വൈദ്യസ്ഥാപനത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. ഡോക്ടറെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തുകൊണ്ടു അവൾ പറഞ്ഞു. “ഞാനും എന്റെ പ്രിയതമനും ഒരോരംശിശുവിന്റെ ആവിർഭാവത്തെ ആകാംക്ഷയോടെ ആശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഞങ്ങളുടെ ശിശു ഒരാൾക്കുത്തായിക്കാണുവാൻ ഞങ്ങൾക്കുള്ള അഭിലാഷം അതീവമാണ്. ഞങ്ങളുടെ ഈ അഭിലാഷ സാക്ഷാൽകാരത്തിന് വല്ല പ്രത്യേകമായ ഔഷധങ്ങളോ പ്രത്യേക രീതിയിലുള്ള ആഹാരമോ ഞാൻ കഴിക്കേണ്ടതായുണ്ടോ?”

ഡോക്ടർ മറുപടി പറഞ്ഞു:—“ഇല്ല, മിസസ്സ് സുകുമാർ. ബീജസംയോജനപ്രക്രിയയിൽതന്നെ, സ്രീപുരുഷബീജങ്ങളുടെ

ഏകീകരണ സന്ധിയിൽതന്നെ, ആ ശിശു ആണോ പെണ്ണോ എന്ന് നിർണ്ണയിക്കപ്പെടുന്നതാണ്. ഒരു ശിശുവിനെ അതിന്റെ ജനനയിതാക്കളുടെ അഭിലാഷാനുസൃതം ആണോ പെണ്ണോ ആക്കിത്തീർക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. എന്നാൽ ജന്മമെടുക്കുന്ന ആ ശിശുവിന് അതു ആണായാലും പെണ്ണായാലും ശരി, അതിന്റെ ഭൂമുഖപ്രവേശത്തിൽ ആരോഗ്യപ്രദമായ നല്ലൊരു ജീവിതാരംഭം നൽകുന്നതിനും, അതിനെ പ്രസവിക്കുന്ന മാതാവിന്റെ ആ ഉദ്യമം കഴിയുന്നതും ഭക്തശരഫിതമാക്കുന്നതിനും, നമുക്ക് സാധിക്കുന്നതാണ്”

മിസസ്സ് സുകുമാർ—“അതെങ്ങിനെയാണ് സാദ്ധ്യമാവുക?”

ഡോക്ടർ—“ആദ്യമായി എനിക്കു നിങ്ങളുടെ ഇപ്പോഴത്തെയും നിങ്ങളുടെ ശൈശവത്തിലെയും പല സംഗതികളെപ്പറ്റിയും അറിയേണ്ടതായുണ്ട്. നിങ്ങൾ എപ്പോഴും ആരോഗ്യവതിയായിത്തന്നെയിരുന്നുവോ? നിങ്ങളെ ക്ഷീണഗാത്രയാക്കിയ വല്ല രോഗങ്ങൾക്കും നിങ്ങൾ എപ്പോഴെങ്കിലും വിധേയയായി ഭവിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ക്ഷയമോ, ശരീരത്തിലെവിടെയെങ്കിലും വലിയ വേദനയോ, നിരന്തരമായ തൊണ്ടവീക്കമോ, ഗ്രാമ്പണിയോ, ഡിപ്തേതറിയയോ, * (1) ഹൃദ്രോഗമോ, സിഫിലിസോ, (2) കിഡ്നി (3) അസാധ്യങ്ങളോനിങ്ങൾക്ക് എപ്പോഴെങ്കിലും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ?”

മിസസ്സ് സുകുമാർ—“എനിക്ക് തൊണ്ടവീക്കവും നിലങ്കാരച്ചുമയും അഞ്ചാംപനിയും വന്നിട്ടുള്ളതായി ഞാൻ ഓർക്കുന്നു. ഇ

* (1) മംസസന്താതിക (2) പാങ്കിപ്പിസ്സ് (3) പുക (മൂത്രാശയം) (ക പം)

വയെപ്പറ്റി ഡോക്ടർ എന്തുകൊണ്ടാണ് ഇത്ര ശ്രദ്ധാലുവായിരിക്കുന്നത്?"

ഡോക്ടർ—“ഞാൻ പറഞ്ഞ ഈ സുഖ ക്ഷേമങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ശരീരത്തെ സാമാന്യമായോ, അല്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ അവയവങ്ങളെ പ്രത്യേകമായോ, ക്ഷീണിതമായ ഒരു നിലയിൽ ആക്കിത്തീർക്കുന്നു. ഈ ക്ഷീണാവസ്ഥ ഗർഭിണിയാ യിരിക്കുമ്പോൾ നിങ്ങളുടെ ശരീരഘടനയുടെ പ്രവർത്തനഭാരം ദ്വിഗുണീഭവിക്കുന്നു. ഉദാഹരണമായി നിങ്ങളുടെ വൃക്കകളുടെ കാര്യം തന്നെയെടുക്കുക—സ്കാർലെറ്റ് ഫീവർ (4) എന്നറിയപ്പെടുന്ന പനിപിടിപെടുമ്പോൾ നിങ്ങളുടെ വൃക്കകൾ ഭർബലങ്ങളായിത്തീരുന്നു. തന്മൂലം നിങ്ങളുടെ ശരീരഘടനയുടേയും, നിങ്ങളുടെ ഗർഭാശയത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ശിശുവിന്റെയും നിരുപയോഗ പദാർത്ഥങ്ങളെ (5) വിസർജ്ജിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി അവയ്ക്ക് നഷ്ടപ്പെടുന്നു.”

മിസിസ് സുകുമാർ—“ഡോക്ടർ പറയുന്നത് എനിക്കു മനസ്സിലാകുന്നുണ്ട്.”

ഡോക്ടർ—“നിങ്ങൾ എപ്പോഴെങ്കിലും ഒരു ഓപ്പറേഷൻ (6) വിധേയയായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടോ? അസ്ഥിപഞ്ചരത്തിലെ എല്ലുകൾക്കു വല്ല കോട്ടവും തട്ടത്തക്ക വിധം ഏതെങ്കിലും അപകടങ്ങൾ നിങ്ങൾക്ക് പിണഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ?”

മിസിസ് സുകുമാർ—“എന്റെ ‘ടോൺസിലുകൾ’ (7) ഒരിക്കൽ മുറിച്ചു കളയുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഞാൻ യാതൊരു അപകടങ്ങളിലും പെടുകയുണ്ടായിട്ടില്ല.”

ഡോക്ടർ—“നിങ്ങൾ സിഗററ്റ് മുതലായ ധൂമപാനങ്ങളോ ലഹരിപദാർത്ഥ

ങ്ങളോ ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടോ? നിങ്ങൾ എത്രമാത്രം കാപ്പിക്കിടുന്നുണ്ട്?”

മിസിസ് സുകുമാർ—“ഞാൻ അരപ്പായ്ക്കറു് സിഗററ്റ് ഒരുദിവസം വലിക്കാറുണ്ട്. പാട്ടികൾക്കും മറ്റും പോകുമ്പോൾ മറ്റുള്ളവരുടെ നിർബന്ധമൂലം ബ്രാണ്ടിയോ വിസ്കിയോ സ്വപ്നം കഴിച്ചു പോകാറുണ്ട്. കാപ്പി ഞാൻ കുടിക്കാറിയില്ല.”

ഡോക്ടർ—“നിങ്ങൾ എപ്പോഴെങ്കിലും ഛർദ്ദിക്കാറുണ്ടോ? നിങ്ങൾക്ക് മലശോധന ക്രമമായും ശരിയായും ഉണ്ടാകാറുണ്ടോ? തലവേദന എപ്പോഴെങ്കിലും നിങ്ങളെ പിടികൂടാറുണ്ടോ? നിങ്ങൾ സുഖമായി ഉറങ്ങാറുണ്ടോ?”

മിസിസ് സുകുമാർ—“മലശോധനയുടെ കാര്യംമാത്രം പറയുവാനില്ല. മലബന്ധമുള്ള ഒരുത്തിയാണ് ഞാൻ.”

ഡോക്ടർ—“ഇനിഞാൻ നിങ്ങളുടെ ശരീരം ഒരു പരിശോധിക്കട്ടെ. അതിനുശേഷം നിങ്ങളുടെ ആഹാരത്തെപ്പറ്റിയും നിങ്ങൾക്ക് അറിയേണ്ട മറ്റു സംഗതികളെപ്പറ്റിയും ഞാൻ വേണ്ട ഉപദേശങ്ങൾ തരാം.”

ഡോക്ടർ അവളുടെ ശരിയായ ഒരു കായിക പരിശോധന നടത്തി. അവളുടെ റൂട്രയും, പതിരകൾ, ഉപസ്ഥാശയവായ്വങ്ങൾ, ഉപസ്ഥാശയത്തിലെ എല്ലുകളുടെ അളവുകൾ ആദിയായവയെല്ലാം ശരിയായി പരിശോധിച്ചു. മാത്രമല്ല, അവർക്ക് രക്തക്കുറവുണ്ടോ എന്നും, അവർ “സിഫിലിസി” (8) ന് വിധേയയായോ എന്നും ഒരു ലാബറട്ടറി ടെസ്റ്ററും കഴിച്ചു. അവളുടെ കിഡ്നികൾക്ക് വല്ലതകരാറുകളും ഭവിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നും, അവളെ പ്രമേഹരോഗം ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടോ

(4) ഉടലും (5) മലങ്ങൾ (6) ശസ്ത്രക്രിയ.

(7) ഉപജീവനം (ക. പ.)

(8) ഉപജംശം, പറങ്കിപ്പുണ്ണ് (ക. പ.)

എന്നും അറിയുവാൻ വേണ്ടി അവളുടെ മുതലും പരിശോധിച്ചു.

പരിശോധന പൂർത്തിയായപ്പോൾ അവൾ ഉൽക്കണ്ഠാപൂർവ്വം ചോദിച്ചു:—“ഡോക്ടർ, ഉപദ്രവങ്ങളൊന്നും കൂടാതെ എന്റെ പ്രസവം നടക്കുമോ? അതല്ല, ഒരു സിസേറിയൻ ഓപ്പറേഷൻ (9) ആവശ്യമായി വരുമോ?”

ഡോക്ടർ:—“ആസ്ത്രീകളിൽ നടക്കുന്ന പ്രസവങ്ങളിൽ നാലുശതമാനം മാത്രമേ “സിസേറിയൻ ഓപ്പറേഷൻ” വിധേയമായിത്തീരുന്നുള്ളൂ. നിങ്ങളുടെ ഉപസ്ഥാശയം സാധാരണരീതിയിലുള്ള ഒന്നാണ്. അതുകൊണ്ട് ഒരു സിസേറിയൻ ഓപ്പറേഷന്റെ ആവശ്യകത ഇപ്പോൾ നിങ്ങളിൽ ഞാൻ കാണുന്നില്ല. എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ ഗർഭസ്ഥിതമായ ശിശു അസാധാരണമായ രീതിയിൽ വലുപ്പമുള്ളതായിത്തീരുകയോ, ഇന്നില്ലാത്തതായ വലുതകരാറുകളും പ്രസവസന്ധിയിൽ ആവിർഭവിക്കുകയോ ചെയ്താൽ മാത്രമേ ഒരു “സിസേറിയൻ ഓപ്പറേഷൻ”ന്റെ ആവശ്യം ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ.”

മിസിസ് സുകുമാർ:—“ശിശു സാധാരണ രീതിയിൽ നിന്ന് വലിയതായിരുന്നാൽ അപകടം വല്ലതു മൂണ്ടോ?”

ഡോക്ടർ:—“ആ അപകടം അത്ര വലിയ ഒന്നല്ല. എന്നാൽ മിക്കശിശുക്കളും സാധാരണമായ വലിപ്പത്തിൽ മാത്രമേ ജാതരാകുന്നുള്ളൂ.”

മിസിസ് സുകുമാർ:—“എന്റെ ആഹാരകാര്യത്തെപ്പറ്റി ഡോക്ടർ എന്തു പറയുന്നു?”

ഡോക്ടർ:—“പോഷകാംശങ്ങൾ ധാരാളമടങ്ങിയതും വേഗത്തിൽ ദഹിക്കുന്നതുമായ ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥങ്ങൾ ക്രമമായരീതി

യിൽ നിങ്ങൾ കഴിക്കുക പതിവുണ്ടെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ ആഹാരകാര്യത്തിൽ യാതൊരുമാറ്റവും വരുത്തേണ്ടതൊന്നില്ല. നമ്മുടെ ആഹാരത്തിൽ പ്രോട്ടീൻസ്, കൊഴുപ്പ്, കാർബൊഹൈഡ്രേറ്റ്സ്, ജലം, ലോഹപദാർത്ഥങ്ങൾ, വിറ്റാമിനുകൾ എന്നിവയെല്ലാം അടങ്ങിയിരിക്കണമെന്ന് നിങ്ങൾക്കറിയാമല്ലോ. ഗോതമ്പു മുതലായ ധാന്യങ്ങൾ, കോഴിമുട്ട, പാലു, പാലിൽ നിന്നുണ്ടാക്കുന്ന പദാർത്ഥങ്ങൾ, കായകനികൾ ഇവയിൽ നിന്നാണ് പ്രോട്ടീൻസ് നമുക്ക് കിട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ധാന്യങ്ങൾ, പഞ്ചസാര എന്നിവയിൽ നിന്നാണ് കാർബൊഹൈഡ്രേറ്റ്സ് ലഭിക്കുന്നത്. ഇതാണ് മാനവശരീരത്തിലെ ചൈതന്യത്തിനുള്ള നിദാനം. ഇവ ഗർഭധാരണത്തെത്തുടർന്നുള്ള ആദ്യമാസങ്ങളിൽ ഹർട്ടിയെ കുറക്കുന്നതിനു പര്യാപ്തമാകുന്നു. എന്നാൽ ഗർഭിണിയുടെ മാസങ്ങൾ മുന്നോട്ടു പോകുമ്പോൾ ഇവകൂടുതലായി കഴിക്കുന്നത് ശരിയല്ല. കാരണം, ഈ പദാർത്ഥങ്ങൾ ശരീരത്തിന്റെ തൂക്കത്തെ വലിപ്പിക്കുന്നതാകുന്നു. കൊഴുപ്പുകൾ പരിമിതമായ തോതിൽ കഴിക്കേണ്ടതാണ്. കൊഴുപ്പുകളിൽ ചില പ്രധാന പോഷകാംശങ്ങൾ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്.”

ഡോക്ടർ തുടർ പറഞ്ഞു:—“എന്നാൽ പല സ്ത്രീകളും ഈ വസ്തുത മനസ്സിലാക്കി ആഹാരം കഴിക്കുന്നില്ല. അധികംപേരും ആവശ്യത്തിലധികം ആഹാരം കഴിക്കുന്നവരാണ്. തന്മൂലം ഒരു സ്ത്രീയ്ക്ക് അവശ്യം വേണ്ടതായ തൂക്കത്തിന്റെ ഇരുപതോ ഇരുപത്തിയഞ്ചോ റാത്തൽ കൂടുതൽ തൂക്കമാണു അവർ അവരുടെ അമിതമായ ആഹാരരീതികൊണ്ട് സ്വശരീരത്തിൽ സമ്പാദിക്കുന്നത്. തൽഫലമായി “ടോക്സിമിയാ” വിഷമതമായ പ്രസ്

വാ ആദിയായവ അവർ വരുത്തിവെക്കുന്നു. വേറൊരു തരക്കാരെണ്ണം. അവരും ആവശ്യമായ ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങൾ കഴിക്കാത്തവരാണ് അവർ. ഇക്കൂട്ടരിലധികവും ആരോഗ്യപരിരക്ഷണത്തിന് അത്യന്താപേക്ഷിതമായ രക്തമില്ലാത്തവരമാകുന്നു. പലസ്ത്രീകളും വേണ്ടത്ര വെള്ളം കുടിക്കാറില്ല. നിങ്ങൾ ദിവസേന കഴിക്കാറുള്ള പാലും മറ്റു പാനീയങ്ങളും കൂടാതെ മൂന്നു ഗ്ലാസ്സ് വെള്ളം ഗർഭിണിയായ സ്ത്രീ ദിവസേന കുടിക്കേണ്ടതാണ്. എന്താൽ ഈ സാമാന്യമായ നിയമം “ബ്ലഡ് പ്രെഷർ” അഥവാ രക്തസമ്മർദ്ദനുള്ള സ്ത്രീകൾക്ക് ബാധകമല്ല. ചില സ്ത്രീകൾക്ക്, അവർ ഗർഭിണികളായിരിക്കുമ്പോൾ പ്രത്യേകരീതിയിലുള്ള ആഹാരവും ജലപാനീയവും ആവശ്യമായി വരുന്നതാണ്.”

ഡോക്ടർ വീണ്ടും തുടർന്നു:—“ഗർഭസ്ഥിതമായ ശിശുവിന്റെ എല്ലുകളുടെ ശരിയായ രൂപവൽക്കരണത്തിന് മിനറൽസ് * ധാരാളമായി ആവശ്യമാണ്. ഇക്കാരണത്താൽ അവർ ഗർഭിണിയായിരിക്കുമ്പോൾ “കാൽസിയം” ധാരാളമായി കഴിക്കേണ്ടതുണ്ട്. നിങ്ങൾ ദിവസേന നാല്പതു ഔൺസ് പാലു വീതം കുടിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഇതിനു പുറമെ ‘കാൽസിയം ടാബ്ലറ്റ്’കളും കുടിക്കേണ്ടതു് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. സ്ത്രീകൾ അധികാരപേരും ഗർഭിണികളായിരിക്കുന്ന കാലത്താണ് രക്തക്കുറവിന് വിധേയരായിത്തീരുന്നതു്. അയസ്സ് ചേർന്നിട്ടുള്ള ഗുളികകൾ കഴിച്ചുകൊണ്ടു് രക്തക്കുറവിനെ ഈ കാലസ്ഥിതിയിൽ പരിഹരിക്കാവുന്നതാണ്. അയസ്സ് അധികമായിട്ടുള്ള ഫലങ്ങളിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളവ മഞ്ഞരി, ആല്ഫി

ക്കോട്ട്, ആദിയായവയാണ്. നിങ്ങൾക്ക് ആവശ്യമായ വിറ്റാമിനുകൾ നിങ്ങളുടെ ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങളിൽ നിന്നും ഞാൻ തരവാൻപോകുന്ന ചില ഗുളികകളിൽ നിന്നും നിങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുന്നതാണ്”

മിസിസ് സുകുമാർ—ഏതെങ്കിലും പ്രത്യേകരീതിയിലുള്ള വസ്ത്രധാരണം ഞാൻ ചെയ്യേണ്ടതായുണ്ടോ?”

ഡോക്ടർ—“ഉണ്ട്. ശരിയായ വസ്ത്രങ്ങൾ ഗർഭിണികൾ ധരിക്കേണ്ടതു് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. സ്കന്ദപയത്തെ കെട്ടിമുറക്കി ശ്വാസം മുട്ടിക്കുന്ന രീതിയിലുള്ള വസ്ത്രധാരണരീതി നിഷിദ്ധമാണ്. വസ്ത്രങ്ങൾ ചുമലിൽനിന്നു കീഴോട്ടു അയഞ്ഞുതുക്കിക്കിടക്കുന്ന രീതിയിലുള്ളവയായിരിക്കണം. മാറിനോ ഉദരത്തിനോ വസ്ത്രങ്ങൾ ഒരുപ്രകാരത്തിലും ക്ലേശകരമായ രീതിയിൽ വസ്ത്രധാരണം ചെയ്യരുതു്. അപ്രകാരംതന്നെ ഗർഭിണികൾ ‘ഫ്ലോറീൽ’ ഉള്ള ഷൂസ് ധരിച്ചു നടക്കരുതു്”

മിസിസ് സുകുമാർ—“മലബന്ധത്തിനു ഞാൻ എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതു്?”

ഡോക്ടർ—ഗർഭിണിക്ക് ആദ്യമാസങ്ങളിൽ മലബന്ധമുണ്ടാകുന്നതു് സാധാരണയാണ്. അതിനെ ആഹാരക്രമംകൊണ്ടു് ശരിപ്പെടുത്തുകയാണ് ഉത്തമമായിട്ടുള്ളതു്. നിങ്ങളുടെ ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങളിൽ ഫലമൂലാദികളോ കായ്കനികളോ ധാരാളമായി ഉപയോഗിക്കുക. അതു മലബന്ധത്തെ ഇല്ലാതാക്കും.”

മിസിസ് സുകുമാർ—“ഞാൻ ഗുഹജോലികളിൽനിന്നു പരിപൂർണ്ണമായി വിരമിച്ചു ജീവിക്കേണമെന്നുണ്ടോ?”

ഡോക്ടർ—“അതിന്റെ ആവശ്യമില്ല. രേഖിച്ച ഗുഹപരമായ ജോലിക്ക്

* ധാതുഘവ്യങ്ങൾ

ഭാരതീയസ്രീകളുടെ പ്രസവത്തെ പ്രയാസരഹിതമാക്കിത്തീർക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഗർഭിണികൾ മിതമായ രീതിയിൽ ഗൃഹജോലികളിൽ വ്യാപൃതരായി വർത്തിക്കുതന്നെ വേണം. പല ധനാധ്യക്ഷന്മാർക്കു ജീവനുള്ളതും യുവതികളായ മാതാക്കൾക്കു പ്രസവം വളരെ ദുർഘടമേറിയ ഒന്നായിത്തീരുന്നതും, അവരിൽ പലരും പ്രസവംമൂലമുള്ള മരണത്തിനു വിധേയരായിത്തീരുന്നതും അവർ ഗർഭിണികളായിരിക്കുമ്പോൾ ശരീരം അനക്കാതെ ജീവിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്. ശരീരത്തിനു ക്ലേശമോ ക്ഷീണമോ തട്ടാത്ത രീതിയിൽ ഗർഭിണിയായ സ്രീ മിതമായി ഗൃഹജോലികൾ ചെയ്യുതന്നെ വേണം.”

ഡോക്ടർ തുടന്നു,—നിങ്ങൾ രാത്രി എട്ടുമണിക്കൂർവീതമെങ്കിലും ഉറങ്ങുവാൻ ശ്രമിക്കണം. ഉച്ചയ്ക്കു് ഉണക്കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം ഒരുമണിക്കൂർ പരിപൂർണ്ണമായി വിശ്രമിക്കുകയും വേണം. സിഗററ്റ് വലിക്കാരുണ്ടെന്നും ലഹരിയുള്ള പാനീയപദാർത്ഥങ്ങൾ കഴിക്കാരുണ്ടെന്നും, നിങ്ങൾ എന്നോട് പറയുകയുണ്ടായി. ഇവ രണ്ടും

നിങ്ങൾക്കും നിങ്ങളുടെ ഗർഭസ്ഥിതമായ ശിശുവിനും ഹാനികരമാകയാൽ തീരെ ഉപേക്ഷിക്കുകതന്നെ വേണം. മാത്രമല്ല, മാനസികമായ ഒരാശ്വാസം നിങ്ങളിൽ സദാ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതുമാണ്. മാനസികമായ പ്രസന്നതയും സന്തുഷ്ടിയും ഗർഭിണികൾക്കു അനുപേക്ഷണീയമാണ്. ക്ലേശചിന്തകളും വികാരപരമായ അസ്വസ്ഥതയും ഗർഭിണിയെ തീണ്ടുകപോലും അരുത്.”

ഡോക്ടർ ഇങ്ങിനെ ഉപസംഹരിച്ചു:—“ഗർഭിണി ദിവസേന പരിവർത്തനങ്ങൾക്കു് വിധേയയാണ്. അതുകൊണ്ടു് മുഖ്യം ആഴ്ചകളുമ്പോൾ വൈദ്യപരിശോധനക്കുവേണ്ടി നിങ്ങൾ ഇവിടെ വരണം. നിങ്ങളുടെ ആ ഒരോ സന്ദർശനവേളയിലും നിങ്ങളുടെ രക്തസമ്മർദ്ദവും മൂത്രവും തൂക്കവും പരിശോധിക്കപ്പെടുന്നതാണ്. ഇതിനിടയ്ക്കു വല്ല രക്തസ്രാവമോ, കണക്കാലുകളിൽ നീർഭോഷമോ നിരന്തരമായ തലവേദനയോ, മറ്റേതെങ്കിലും സൂചകാവസ്ഥകളാൽ വിവരം ഉടനെ എന്നെ അറിയിക്കുക. നിങ്ങൾക്കു് ഇപ്പോൾ പോകാം. നമസ്കേ.”

പരസ്യംകൊണ്ടുള്ള ഗുണം അനുഭവപ്പെടണമെങ്കിൽ
വിദ്യാരംഭദിനത്തിൽ പറപ്പെടുന്ന

“കലാനിധി”
വിശേഷാൽ പ്രതിയിൽ
പരസ്യം ചെയ്യവിൻ.

മന്നം സോവനിർ.

ശ്രീ: മന്നത്തു പത്മനാഭപിള്ളയുടെ ഒരു സ്തോക പ്രസിദ്ധീകരണമാണിതെന്നു മേൽ കൊണ്ടുതന്നെ വ്യക്തമാണല്ലോ. പ്രസാധനന്റെ 'സവിനയ സമർപ്പണ'ത്തിൽ 'തിരുവിതാംകൂറിന്റെ രാജ്'യ്ക്കി യാന്തരീക്ഷത്തിൽ പെട്ടെന്നുണ്ടായ 'കേളിഭക്തങ്ങളാണു.....രാജ്'യ്ക്കിയാശ്വേധത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കയും.....സമുദായപഥത്തിൽ നിന്നു.....സ്വരാജ്യസ്ഥാപനമാർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചത്' എന്നുള്ള അഖലമായ വാക്യത്തേയും 'വ്യത്യസ്തനത്ത്' തുടങ്ങിയ അഖലപ്രയോഗത്തേയും കൂടാതെ കഴിക്കുമായിരുന്നു. കൊണ്ടുർ ശ്രീ. കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ 'നായർ സമീപ' സൊസൈറ്റി ശ്രീ: എം. എൻ. ന്റെ 'മന്നത്തു പത്മനാഭപിള്ള', ശ്രീ. കെ. പി. കേശവമേനവന്റെ 'ശ്രീ മന്നം', ശ്രീ. വി. ഗംഗാധരൻ നായരുടെ 'തിരുവിതാംകൂർ രാജ്'യ്ക്കിയാശ്വേധങ്ങളും മന്നവും' എന്നിവ സൊസൈറ്റിയുടേയും ശ്രീ. മന്നത്തിന്റെ നാനാമുഖമായ പ്രവർത്തനങ്ങളുടേയും ഏതാണ്ടു സമഗ്രമായ ഒരു ചിത്രം നമുക്കു നൽകുന്നു. എന്നാൽ തിരുവിതാംകൂർ രാജ്'യ്ക്കിയാശ്വേധത്തു് ഈ അടുത്തകാലത്തെങ്ങും കേട്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരു പഴയ ന്യായപ്രസംഗംകൊണ്ടു രാമസ്വാമി അയ്യരെത്തന്നെയും ചുതിക്കുന്വന്താമുഖനാക്കിത്തീർക്കാനും രാജ്'യ്ക്കിയാന്തരീക്ഷം തന്നെ മഹാധീമാനായ സർ, സി. പി. കു. വിദ്യ മുഴുന വിധം നിഭാശംഭരങ്ങളാകാനും ശ്രീ മന്നം തയ്യാറായി എന്നു എൻ. പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് സർ, സി. പി. യെ

അറിയുന്നവരും അതു വേഗത്തിൽ വിശ്വസിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അതു വേഗം വിരണ്ടു കൂട്ടുന്ന ആളായിരുന്നില്ല സർ, സി. പി.

'സമരപഥത്തിലേക്ക്' എന്ന ലേഖനത്തിൽ ശ്രീ: കേളപ്പൻ മന്നത്തിന്റെ സമരപഥപ്രവേശത്തെ ഏതെങ്കിലും അഭിനന്ദിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ 'സമരത്തിനുവേണ്ടി സമരം' ചെയ്യുന്നതിൽ ഐക്യം വിശ്വാസമില്ല. പരമാർത്ഥത്തിൽ ചില സമുദായനേതാക്കന്മാരുടെ 'വ്യത്യസ്തനത്ത്' തൽക്കാലലക്ഷ്യത്തിനു് വേണ്ടിയുള്ള ഒരു അടവായിരുന്നു എന്ന് ഈ അല്പകാലത്തിനുള്ളിൽ പക്ഷർപോലെ തെളിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. സ്റ്റേറ്റ് റെവന്യൂ കമ്മീഷൻ നേതാക്കന്മാരിൽ തന്നെയും ശ്രീ: പട്ടത്തെ ഒഴിച്ചാൽ ഈ ദേശീയതപ്രയോഗമുള്ളവർ വളരെ ചുരുക്കമാണു്. അവർക്കു് മാത്രിക്കു് മനത്തിനും അപ്പുറത്തു പോവാൻ ഇതേവരെ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു മന്ത്രി സഭയ്ക്കുള്ളിലും, കൺസംബ്ളിയിലും, പാർട്ടിയോഗങ്ങളിലും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഉപജാപങ്ങളും ചില ദേശീയപത്രങ്ങളുടെ 'വ്യത്യസ്തനത്ത്'ങ്ങളും ഉച്ചൈസ്കരം വിളിച്ചു പറയുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് റെവല്യൂഷനും ഇക്കട്ടറുണു് ഭയക്കുന്നവർ. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് റെവല്യൂഷന്റെ വർഗ്ഗീയസമരത്തിന്നു് ഒരു ധാമികമായ അടിസ്ഥാനമെങ്കിലുമുണ്ടു്. അവരെ 'റക്ടർ കരടിയുടെ ചികരണാർ' എന്നു പറഞ്ഞു പരിഹസിക്കുന്നവർ, 'ദോഷസ്വാമി'യുടെ തുല്യങ്ങളിൽ രാജ്യത്തേയും അതിലെ വിഭവങ്ങളുടേയും 'കോണി'ക്ക് വെക്കുൻ വെമ്പൽ കൈക്കൊള്ളുന്നതു പരിഹാസ്യമല്ലേ?

ശ്രീ: എം. ഗോവിന്ദന്റെ 'സംഘടിതജനാധിപത്യം' ചിന്തോദ്ദീപകമായ ഒരു ലേഖനമാണു്. "സ്വതന്ത്രവ സ്റ്റേറ്റ് മർദ്ദനോപകരണമല്ലെന്നും, അങ്ങനെ അധഃപതിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിന്നു കാരണം മുഖ്യമായാണല്ലോ ഉത്തരവാണെന്നും" അദ്ദേഹം പറയുന്നു—എന്നാൽ കാരണം അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു യോ? അതിനെ ദൂരീകരിക്കാൻ ഏതു മർദ്ദം? ഏതാർത്ഥം മാർക്സ്സും അതിന്നു ഒരു മാർഗ്ഗം യുക്തിപൂർവ്വം നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആ മാർഗ്ഗം ശരിയല്ല

ന സംഘടിതനായിപര്യം പ്രവൃത്തിക്കൊണ്ട് ഒരു ജീവിക്കുന്നതുവരെ സ്ഥിതിസമതവായ്ക്കും കമ്മ്യൂണിസവും നാട്ടിൽ വളരുകതന്നെ ചെയ്യും കേവലം യുക്തിപാടം കൊണ്ടോ, മർദ്ദനപരിപാടികൊണ്ടോ ഇവയെ നാട്ടിൽ നിന്നും തുറത്താമെന്നു വിചാരിക്കുന്നവർ 'മുർഖന്റെ സ്വർഗ്ഗ'ത്തിൽ സുഖസ്വപ്നം കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഏതു ജനാധിപത്യത്തിലും സ്ഥാപിതതാൽപര്യങ്ങൾ തലയിടാതിരിക്കുകയില്ല തിരുവിതാംകൂറിൽ നടക്കുന്നതു നാം കാണുന്നില്ലേ? ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ അഴിമതികൾ ഇന്നു വലിച്ചിട്ടേ ഉള്ളവനുള്ളതിന് ഇതൊക്കും നടന്ന 'പുസ്തകം' തിരഞ്ഞെടുപ്പ് തന്നെ ഉത്തരമാകാമെന്നാണ്.

ചില സ്ഥാപിതതാൽപര്യക്കാരും കാണസംബുദ്ധി മെമ്പറന്മാരും തങ്ങൾക്കു ലഭിച്ച അവസരത്തെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനായി വിനിയോഗിച്ചതിന്റെ ഫലമായി ഉദ്യോഗസ്ഥവൃന്ദത്തിന് അവരുടെ തണലിൽ മുഖവുരയും ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത മാതിരി അഴിമതികൾ കാണിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞു. സമരകാലത്തു കാൺഗ്രസ്സുകാരെ വേട്ടയാടിയ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ പമ്പ കടത്തുമെന്നും നൂല്പാലത്തിൽ കൂടി നടത്തുമെന്നും പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ടു നടന്ന ഇന്നത്തെ മന്ത്രിമാർ ആ വിഷയത്തിൽ അനങ്ങാത്തതെന്തു? സ്ഥാപിതതാൽപര്യക്കാർ അവിടെയും തടസ്സക്കാരായതു കൊണ്ടു തന്നെ. വിദ്യാലയങ്ങളെ ദേശീയമാക്കാൻ ഇത്ര ദൈഷ്ട്യമെന്തു? ജനങ്ങളുടെ പിന്തുണയില്ലാത്ത സർ, സി. പി. ഇവ വിഷയത്തിൽ കലുങ്ങാതെ നില കൊണ്ടല്ലോ. അതൊന്നുമല്ല കാര്യം—നമ്മുടെ സ്റ്റേറ്റ് റെവന്യൂ കാൺഗ്രസ്സു നേതാക്കന്മാർക്കു ദേശീയമായ ചിന്താഗതി വരയില്ല. അവർക്കു ജാതി വേണം; മതം വേണം—സർവ്വോപരി അധികാരം വേണം.

ഐക്യകേരളത്തിൽ 'ചില പഴക്കുകൾ' പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നല്ലാതെ, അതിനുള്ള പ്രതിബന്ധങ്ങളെപ്പറ്റി ലേഖകൻ ചിന്തിച്ചു കാണുന്നില്ല.

അഖില ദിനത്തന്നെക്കോശം—എന്ന ലേഖനത്തിൽ ശ്രീ: രാമകൃഷ്ണൻകുട്ടിനായർ ഒരു ഏൻഡ്രസ് ക്ലോപ്പിഡിയയുടെ ആവശ്യത്തെ വൃണിക്കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. അഭിലാഷം നല്ലതു തന്നെ—എന്നാൽ

സമീപകാലത്തേങ്ങും അതു സാധ്യമാവാൻ പോവുന്നില്ല. തമിഴ്കു് അതും അതിനപ്പുറവും സാധിക്കും—അവരുടെ ഭാഷാഭിമാനം അത്ര ദൃഢമാണ് തിരുവിതാംകൂർ സ്വകലാശാല ഇന്നത്തെ നിലയിൽ ആ ഭാരം ഏറാൽ ഇരട്ടിപ്രതിബിംബമായ സാങ്കേതികശാസ്ത്രങ്ങളുടെ മട്ടിൽ മണ്ണിനും മുണ്ണാമ്പിനും കൊള്ളരുതാത്ത വല്ലഭമൊന്ന് ഉണ്ടായെന്നു വരാം. ആവോ?

ഇവ കൂടാതെ പല നല്ല ലേഖനങ്ങളും പദ്യങ്ങളും ഈ സ്തംഭകഗന്ധത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. പദ്യങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പാലം നാരായണൻനായർ, ജി., തൃക്കോടിത്താനം, തെരുവത്തു രാമൻ ഇവരുടെ പദ്യങ്ങൾ പ്രത്യേകം പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. ആകപ്പാടെ കമനീയമായ വിധത്തിൽ അനേകം ചിത്രങ്ങളോടുകൂടി അച്ചടിച്ചിട്ടുള്ള ഈ പുസ്തകം പുറത്തുപോകാൻ 'രക്തവണ്ണം' മാറിയിരിക്കുന്നതിൽ കരോടു പിന്നായിരുന്നേനെ.

ജീവകാഹളം.

തെക്കുപട്ട്, വിളംബം, വട്ടോളി എന്നീ കഥികളായതിന്റെ 'അകച്ചുടിന്റെ അടിമകളിൽ നിന്നും ആശങ്കയും അലർച്ചയും പൊങ്ങി'യ ഒൻപതു കഥകളാണത്രെ ജീവകാഹളം വ്യക്തികൾ എത്ര തന്നെ ആദർശസംഭാര്യമുള്ളവരായിരുന്നാലും, ജീവിതോദ്ദേശം, അനുഭവസമ്പത്തി, വിചാരഗതി ഇവയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പരസ്പരം വിഭിന്നരായിരിക്കുന്നതുമുള്ള. അതിനാൽ വാക്യശൈലിയെ സംബന്ധിച്ചും പദശൈലിയെ സംബന്ധിച്ചും ഈ കഥകളിൽ കാണുന്ന ഭിന്നത സ്വാഭാവികമാണ്. ഒന്നാമത്തെ കഥയായ സ്റ്റേഫനീമയിലെ പദയേ് ജനാകുമാരവണ്ടിത്തോളം പരിമുഖ്യാനമായിട്ടില്ലെങ്കിലും, കഥികളുടെ ഉദ്ദേശം പരിപൂർണ്ണമായി ഫലിച്ചിരിക്കുന്നു. മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥിതിയുടെ ഏതെങ്കിലും അതിർ നമുക്കു തെളിഞ്ഞു കാണാം. ആമീസുമേലുദ്യോഗസ്ഥനും മാനേജറും ഏതെങ്കിലും

നൂറ്റാണ്ടു; ഏകിലും അവർ ഒരു കടിയറവനെ രക്ഷിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. അവർ ഒരു പ്രത്യേക വ്യവസ്ഥിതിയുടെ ഭാഗമായിപ്പോയതാണ് അതിനുകാരണം. കമ്പനിക്കുവേണ്ടി ജീവിതം മുഴുവനും പണിയെടുത്ത ശേഷം കമ്പനി വസ്തുവിൽ തന്നെ കടൽ കെട്ടി ഒരു പൂലൻ ഏകാകിയായി ജീവിക്കുന്നു. ആ കടലും പരിസരങ്ങളും ആണ് അയാളുടെ ജീവൻ അയാളെ കമ്പനി കടയിൽ ക്ഷാൻ നോക്കുന്നു—ഇതാണ് കഥ. അതിന്റെ അവസാനഭാഗം ഒന്നുണ്ടു ഇടവരയെ വായിക്കാൻ ആർക്കും സാധിക്കുകയില്ല. ശ്രീ: ഐ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ നിവ്വഹണം അനുസരിച്ചാണെങ്കിൽ, ഇതു പുരോഗമനപരമായ ഒരു 'മരണകാവ്യ'മാണ്.

'മൃതത്വമുറ'—വിഭാവത്തിന്റെതാണ്. അതു റോമാന്തിക (ഡാക്റ്റിക്) പ്രസ്ഥാനത്തിലുള്ള ആദ്യ ശതകമായ ഒരു കഥയാകുന്നു. ഭാഷാശീതി സരളവും പരിമാളിതവുമാണ്. അതിന്റെ പ്രഥമ ഭാഗം തന്നെ ഒരു മനോഹരമായ ചെറുകഥയാണെന്നു പറയാം.

ഈ രണ്ടു പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലുമല്ല വട്ടോളിയുടെ 'കുത്തിന്റെയും മര കുത്തിന്റെയും' നില.

ഈ മാതിരി വ്യത്യാസങ്ങൾ മറ്റു കഥകളിലും കാണാമെന്നുവെങ്കിലും ബഹുമൂലമായ ജീവിതത്തിന്റെ നാനാവശങ്ങളെയും പ്രകാശിപ്പിക്കണമെന്നായിരിക്കണം കാഥികന്മാരുടെ ഉദ്ദേശമെന്നു തോന്നുന്നു.

ആത്മാർത്ഥതയാണു ഗീതികവൃത്തിലെന്നപോലെ ചെറുകഥയിലും കാഥികന്റെ വിജയമേതു. 'വ്യാഴവട്ട'ത്തിൽ ആ വസ്തുത വിശദമാക്കിയിരുന്നു. ആഡംബരത്തിലും ചെങ്കുഴലിത്തിലും കഴിഞ്ഞുകൂട്ടുന്ന ഒരു പെർഷൻഡ് പേജ്യാർ 'പ്രേമാഹാരം' എന്നൊരു കഥ എഴുതുന്നു. പ്രേമത്തിനു ശുദ്ധാത്മ ധാരാളമോ ഉയന്നീചതപമോ ഇല്ലെന്നു സമാപിക്കുന്ന

തിന് അതിൽ കാഥികൻ ശ്രമിക്കുന്നു; ആ കഥയ്ക്കു അയാളുടെ പാലകൻ ബാർട്ടർ എന്ന പേരു വെച്ച ഒരു നിരൂപണം എഴുതുന്നു; ഒടുവിൽ കാഥികന്റെ ഏകപുത്രി ആ പാലകനിൽ അനുരക്തയായിത്തീരുന്നതും അവൾ 'പിതാവി'ന്റെ യുക്തികൊണ്ടു തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാ മുടിക്കെടുത്തതാണു വ്യാഴവട്ടം എന്ന കഥ. ഈ കഥ എന്തോ തലി ഭേദത്താലായിരിക്കാം—സ്വാഭാവികമായിരിക്കുന്നു എന്നു ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നില്ല.

കഥകളിൽ വിധിയെ വലിച്ചിഴച്ചു കൊണ്ടുവന്നു ചില ചാപല്യങ്ങൾ അതിനെക്കൊണ്ടു കാണിപ്പിക്കുന്നതിൽ ചില കാഥികന്മാർക്കു വലിയ രസമാണ്. തിധിയുടെ അത്തരം ഒരു കൈ കടത്തലാണ് 'മലയാളി മദാമ്മ'യിൽ നാം കാണുന്നത്. പശൻ സ്ട്രീകർക്കു പുരുഷന്മാരോടു സമത്വം വേണമെന്നുള്ള പക്ഷക്കാരനായിരുന്നു. അയാൾ യദൃച്ഛയാ ഒരു മലയാളി മദാമ്മയെ കണ്ടു അവളുമായി പരിചയപ്പെടുന്നു. അവർ പ്രണയബദ്ധരായിത്തീരുന്നു. എന്നാൽ ആ പ്രണയതരു ഫലിക്കുമുമ്പ്—നായികയുടെ മുറിയിൽ തൂക്കിയിരുന്ന ഒരു പടം വിധിയുടെ രൂപം അവലംബിച്ച് അതിനെ വേരോടെ പിഴുതുകളയുന്നു. അവർ സഹോദരങ്ങളായിരുന്നത്രേ. അവിടെയും വിധിയുടെ കണ്യതിത്തം ഫലിച്ചു.

ഒരു കാഥികന്റെ കഥകൾ വായിച്ചു വായിച്ച് കഥയില്ലാത്ത ഒരു യുവതി അയാളിൽ അനുരക്തയാകുന്നതും ഒടുവിൽ എഴുത്തുകൾ വഴി നായികനായകന്മാർ പരസ്പരം പ്രതിജ്ഞാകുന്നതും വിവാഹമുഹൂർത്തത്തിനു കാഥികൻ ഹാജരായപ്പോൾ മന്ദസ്സു ചെടിക്കുമാറുള്ള അയാളുടെ രൂപവൈകല്യം കണ്ടു നായികയും വീട്ടുകാരും അമ്പരന്നു പോകുന്നതും ഒക്കെ ഒരു 'കഥ'പോലെ തന്നെ ഇരിക്കുന്നു.

ഞങ്ങൾക്കു ഏറ്റവും രസിച്ച കഥകൾ ചോദരിക്കുകയും നെടുവീർപ്പുമാണ്. രണ്ടും ലക്ഷണമൊത്ത മനോജ്ഞകഥകളാകുന്നു.

ബേബി കമല.

സിനിമാവനത്തിലെ ഒരു കൊച്ചുതാരം.

പി. കെ. പി. ആചാരി, കൊളംബ്.

1947 ൽ പ്രദർശനത്തിനിറക്കിയ പടങ്ങളിൽ വച്ച് ഏറ്റവും നല്ലതെന്ന് കലാപ്രേമികളായ ഏവരുടെയും മുക്തകണ്ഠമായ 'പ്രശംസയ്ക്ക്' പാത്രീഭൂതമായ കഥകൾ എ. വി. എം. സ്റ്റുഡിയോക്കൾക്കു കൈമാറിയ "നാം ഇരുവരും" ജമിനിസ്റ്റുഡിയോക്കൾക്കു കൈമാറിയ "മിസ് മാലിനി"യുമാണല്ലോ.

'നാം ഇരുവർ' എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ മനോമണ്ഡലത്തിൽ ആദ്യമായി ദൃശ്യമാകുന്നത് സുന്ദരവദനയായ ഒരു കൊച്ചു സോദരിയെയാണ്. ബാല്യസഹജമായ ചുരുചുറക്കോടും, നിഷ്കളങ്കവും മണിനാദസദൃശവുമായ പൊട്ടിച്ചിരിയോടും കൂടി ആ കൊച്ചു സോദരി—ബേബി കമല—നമ്മുടെ ദൈവദൂതരുടെയും ഹൃദയവേദികളിൽ നൃത്തം ചെയ്യുന്നു. വിവിധ രീതികളിൽ അവയെ ഒരോന്നോരോന്നായി വിശകലനം ചെയ്തു നോക്കുമ്പോൾ ഏതെങ്കിലും ഒരു കാര്യം മനോരമം എന്നു ഊഹിക്കാം—എത്രയെത്ര രംഗങ്ങൾ നാം കാണുന്നില്ല?

വിശ്വപത്മിനെന്നൊരു വിജ്ഞാനദപമായിരുന്ന നമ്മുടെ രാഷ്ട്രപിതാവിന്റെ—വാല്മീകിയുടെ—അർജുനന്റെ—പ്രതിമയുടെ മുന്നിൽ, ഭാരതാംബയുടെ അഭിമാന പിറന്നായ ദേശീയ പതാകയുമേന്തി ഭക്തിബലമാന വിനയങ്ങളോടുകൂടി നില്ക്കുന്ന ഒരു കാഴ്ച. മറെറൊന്ന് പരിശുദ്ധമായ വദനമാലയാ ആ കർമ്മധീരന്റെ ഗർവ്വനാളത്തിൽ അർപ്പിക്കുന്ന

അത്യാകർഷകമായ കാഴ്ച. ഇനിയുമൊന്ന്, സാഹോദര്യത്തിന് ശൈലിലും നേരിട്ടതിനു ശേഷമുള്ള അപഥസഞ്ചാരങ്ങളിൽ നിന്നും മന: പരിവർത്തനം വന്ന—മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ മാറു മനസ്സിലാക്കിയ മാതൃകായോഗ്യരായ ആ സഹോദരന്മാരോടൊപ്പം അവരുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഒരു കൊച്ചു താരമെന്നോണം ഗാനവിലോലയായി പരിലസിക്കുന്ന മഹനീയമായ രംഗം. സദ്യോപരി, ദേവനന്തകികളെപ്പോലും വെല്ലുവിളിക്കുന്ന ആമഗ്ധസമുച്ചയങ്ങളോടുകൂടി "നാമിരിക്കും നാടു നമ്മുടേതു" "നാമിനിയാക്കും അടിമൈയല്ല" എന്നും മറ്റുമുള്ള ഭാരതീയാരുടെ ദേശീയോദബുദ്ധത നിറഞ്ഞ ശ്ലോകങ്ങൾ ആലാപനം ചെയ്യുന്ന അത്യാകർഷകമായ കാഴ്ച.

ബേബികമല ആദ്യമായി കലാപ്രണയികളുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചത് "കിസ് മത്", രാമരാജ്യം, എന്നീ ഫീച്ചർചിത്രങ്ങൾ വഴിയാണ്. എന്നാൽ അതിനെല്ലാം എത്രയോ മുൻപുതന്നെ കമല രംഗപ്രവേശം ചെയ്തിരിക്കുന്നു!

1938 ഡിസംബർ മാസത്തിൽ ബോംബേയിലെ ഒരു സുപ്രസിദ്ധമായിട്ടുള്ള "ദേശഭക്തി" എന്ന തമിഴ് നാടകം നടത്ത

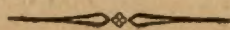
പ്പെട്ടു. ആ നാടകത്തിൽ വെറും മൂന്നുവയസ്സുമാത്രം പ്രായമുണ്ടായിരുന്ന ബേബി കമല അഭിനയിച്ചു എന്ന് ഒരു പക്ഷേ എല്ലാവരും അറിഞ്ഞിരിക്കുകയില്ല. അന്നത്തെ ആ നാടകത്തിൽ പലരും കമലയെ അഭിനയനാശംസകൾ ചൂടിയില്ല. അക്കൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ട ഒരാളായ ഡയറക്ടർ എ. എൻ. കല്യാണസുന്ദരം അന്നു തയ്യാർ ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന സാഗർമുവിടോൺ കാരുടെ “പാലർസങ്ക്ം” എന്ന തമിഴ് പടത്തിൽ കമലയ്ക്കു ഒരു അവസരം കൊടുത്തു. പ്രഥമസന്ദർഭത്തിൽതന്നെ വളരെ തന്മയത്വം പ്രകടിപ്പിക്കുകയാൽ പ്രസ്തുത കമ്പനിക്കാരുടെ തന്നെ ‘രാമനാമമഹിമ’ എന്ന ചിത്രത്തിലും അഭിനയിക്കുവാനൊരു സന്ദർഭം കൊടുത്തു. ഇങ്ങിനെ ബേബി കമലയെ ആദ്യമായി വെള്ളിത്തിരയിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചത് ഡയറക്ടർ എ. എൻ. കല്യാണസുന്ദരമാണ്.

ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ബോംബെയിലെ ‘റേഞ്ചിത്’ സ്റ്റുഡിയോക്കൾ ‘ഷാദി’ എന്ന ഹിന്ദിചിത്രം തയ്യാർ ചെയ്തുവരികയായിരുന്നു. അവരും കമലയെപ്പറ്റി അറിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ ഷാദിയിൽ ഒരു നടനത്തിനുള്ള സന്ദർഭവും “കഞ്ചൻ” എന്ന ചിത്രത്തിൽ അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒരു ഭാഗം നൽകുവാനുള്ള അവസരവും കമലയ്ക്കു ലഭ്യമായി. ഏറെത്താമസിയാതെതന്നെ പ്രസ്തുതകമ്പനിക്കാരുടെ ‘അരുമാൻ’ എന്ന പടത്തിലും പിന്നീട് ‘ചന്ദനി’ ‘വിഷകന്യക’ എന്നീ പടങ്ങളിലും നൽകുവാനുള്ള സന്ദർഭങ്ങൾ കിട്ടി. ഇത്രയെല്ലാം പടങ്ങളിൽ അഭിനയിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും പൊതുജനശ്രദ്ധയ്ക്കു കമല വിഷയിഭവിച്ചതു സുപ്രസിദ്ധമായ

“കിസ് മത്” “രാമരാജ്യം” എന്നീ ചിത്രങ്ങളിൽ നടിച്ചതിനുശേഷമായിരുന്നു.

കമലയുടെ കുടുംബക്കാർ മായാവരക്കാർ ആണെങ്കിലും വളരെക്കാലമായി അവർ ബോംബെയിൽ സ്ഥിരവാസം ചെയ്തുവരികയായിരുന്നു. അക്കാലത്തുതന്നെ കമലയ്ക്കു കഥക്, മണിപുരി, മുതലായ ഉത്തരേന്ത്യൻ നൃത്തങ്ങൾ പഠിപ്പിതമായിരുന്നു. അങ്ങിനെയിരിക്കെ ഭരതനാട്യം കൂടി പഠിക്കണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം മനുസരിച്ച അവർ കുടുംബസമേതം മദ്രാസിലേക്കു പോന്നു. രാമരാജ്യത്തിൽ നടന്ന മാടിയ ആ ചെറിയകുട്ടി മദ്രാസിൽ താമസിക്കുന്നു എന്ന വാർത്ത സിനിമാനിർമ്മാതാക്കളുടെയിടയിൽ കാട്ടുതീപോലെ പരന്നു. തൽഫലമായി ‘ജഗതലപ്രതാപ’നിൽ നടന്നു ചെയ്യാവാനുള്ള സന്ദർഭം കമലക്കു കിട്ടി. അടുത്തുതന്നെ പ്രഗതിയുടെ ‘ശ്രീവള്ളി’യിലും ഒരു അവസരം ലഭിച്ചു. പിന്നീടു തുടച്ചുയായി ‘എൻമകൻ’, ഏകംബവാണൻ, കടകം, മഹാത്മാ ഉദകർ എന്നീ പടങ്ങളിലും സുപ്രസിദ്ധമായ ‘നാം ഇരുവ’രിലും അഭിനയിക്കുവാൻ കമലയ്ക്കു സാധിച്ചു.

ബേബി കമല ഇപ്പോൾ ‘വേതാളുലകം’ എന്ന ചിത്രത്തിൽ അഭിനയിച്ചുവരുന്നു. ബ്രാഹ്മണവംശജയായ കമല 1934-ജൂൺമാസത്തിലാണ് ഭൂജാതയായത്. അവളുടെ ബന്ധുക്കളിൽ പലരും മദ്രാസിൽ ഉയന്ന ഉദ്യോഗങ്ങൾ വഹിക്കുന്നവരാണ്. ട്യാഷൻ മുഖേന തമിഴ്, ഹിന്ദി, ഇംഗ്ലീഷ്, എന്നീ ഭാഷകളിൽ സാമാന്യജ്ഞാനം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ബേബി കമല ഭാവിയിലൊരു ഉജ്ജ്വലതാരമായി പ്രശോഭിക്കുമെന്നുള്ളതിനു ദിപക്ഷമില്ല.

വില്പനയ്ക്കുള്ള ചില നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ.

	Rs. As. P.		Rs. As. P.
സ്വദിക്കുന്ന മണ്ണ് (കോവുക)	1-4-0	ഏകാങ്കമണ്ഡലം (കെ. എം. ജാർജ്ജ്)	1-0-0
അശോകത്തണലിൽ (കോവുക)	1-4-0	പ്രബന്ധചന്ദ്രിക (കെ. എം. ജാർജ്ജ്)	1-8-0
കാട്ടുതാരാവ് (കോവുക)	2-0-0	കാഷ്മീർ (കെ. എസ്. പൊറക്കാട്ട്)	1-0-0
ഗാന്ധിമാർഗ്ഗം (കൃപലാനി)	2-0-0	തകഴിയുടെ കഥകൾ (തകഴി)	1-4-0
ജവഹർലാൽ (നാലാങ്കൽ)	1-8-0	ചങ്ങാതികൾ	ടി 2-0-0
പതിതപങ്കജം (തകഴി)	1-0-0	വേലക്കാരി (ഡാ: എൻ. സി. നായർ)	1-0-0
രാഗധ്വനി (തൈക്കാട്ട്)	0-12-0	വികാരസദനം (പെൻകുന്നംവർഗ്ഗ്)	3-0-0
ജീവകാഠേയം ടി	1-4-0	നീരാവി	ടി 1-0-0
മായാഭേവി (തിരുനെൽവേലൂർ)	1-8-0	ജയിലിൽ നിന്ന്	ടി 1-4-0
നിമ്നല (വി. പി. ജോസഫ്)	2-4-0	പ്രേമവിപ്ലവം	ടി 1-0-0
പുരോഗതി (എം. സി. ജോസഫ്)	1-4-0	തിരുമുല്കാഴ്ച	ടി 1-12-0
തലയോട്ട് (തകഴി)	1-8-0	അണിയറ	ടി 1-0-0
മനുശാസ്ത്രം (വി. എൻ. മുസ്സൂട്ട്)	1-8-0	പൂജ	ടി 1-8-0
മാലിനീമാല (നാരായണൻമുഖ്)	3-0-0	ആരാമം	ടി 1-12-0
ഇന്ദുമതി (എം. കല്യാണിഅമ്മ)	2-8-0	ഏതെന്നാലം	ടി 1-0-0
പൊന്നാങ്കടം (സരസ്വതിഅമ്മ)	1-4-0	ഏഴകൾ	ടി 1-4-0
കുറവാളി (ആർ. ഏസ്. നായർ)	2-0-0	വനരാജകുമാരി (എൻ. പി.)	1 8 0
കുവിയുടെമകൾ (ശോപാലൻ നായർ)	1-4-0	ലഹരിനന്ദനാണി	ടി 1-0-0
ഇ. വി. സുരണകൾ	1 8-0	തണ്ണീർപ്പന്തൽ	ടി 1-8-0
വിശ്വമോഹിനി (കമുകര)	2 0-0	ആറാംബാംബ്	ടി 2-0-0
ഗ്രാമസീമ (തിരുനെൽവേലൂർ)	1-8-0	ഇടിയും മിന്നലും	ടി 1-8-0
രമണി (മിസ്സ്. സുരേന്ദ്ര)	1 0 0	മിന്നൽപ്രണയം	ടി 1-8-0
പുഞ്ചിരി (സി. അച്യുതമേനോൻ)	1 4 0	വനരാജകുമാരി	ടി 1-8-0
സാഹിത്യസല്ലാപം (കെ. മോഹനൻ)	1-4-0	ശരിക്കല	ടി 2-0-0
പോയതലമുറ (സി. നാരായണപിള്ള)	1-4-0	മുരളീഗാനം	ടി 1-8-0
ആരുടെരക്തം (വി. വി. രാമയ്യർ)	1-4-0	രാത്രി (രാമകൃഷ്ണൻ)	1-0-0
പുരോഗമനസാഹിത്യം എന്തിന്	1-4-0	ഗാന്ധിയുടെകൂടെ (ലൂയിഫിഷർ)	2-8-0
ശൈലിലുക്കൾ (സി. കെ.)	1-4-0	ഗാന്ധിവിചാരദോഹനം (മശ്ശുവാല)	2-0-0
ബീഗത്തിന്റെപ്രേമം	0-8-0	മുന്നോട്ട് (കേശവഭവേ)	1-4-0
നാടൻപ്രേമം (പൊറക്കാട്ട്)	1-0-0	പ്രതീകാരമുട്ട് (ചങ്ങയ്യ)	2-8-8
പ്രേമശിക്ഷ	ടി 0-12-0	നാഴികമണി (നാടവള്ളി)	1-4-0
പറക്കുംബാംബ് (വെട്ടിക്കുവല)	1-0-0	കുമാരിതങ്കം (പുരുഷോത്തമപ്പണിക്കർ)	1-0-0
സമരചക്രവാളം (ശോപാലൻനായർ)	1-4-0	കലയും കാലവും (ഭാസ്കരൻനായർ)	2-0-0

റേഡ്യാർ പ്രസ്സ് & ബുക്കഡിപ്പോ, തിരുവനന്തപുരം.

“കലാനിധി”

ഏജൻറിന്റെ പേര്.

മിസ്റ്റർ പി. എ. കൃഷ്ണൻ	—	എറണാകുളം
„ എം. എസ്സ്. പത്മനാഭക്കമ്മത്ത്	—	വൈക്കം
„ എ. കെ. സുകുമാരൻ	—	ചിറയിൻകീഴ്
„ എൻ. കേശവപിള്ള	—	കരുനാഗപ്പള്ളി
„ എൻ. മുത്തയ്യൻ	—	ഫോർട്ട് കൊച്ചി

എറണാകുളം, ചിറയിൻകീഴ്, ഫോർട്ട് കൊച്ചി എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലെ ഏജൻറന്മാരായ മി. സി. എൻ. ഗോപാലകൃഷ്ണയ്യർ, മി. വിദ്യാധരൻ, മി. വി ബാലകൃഷ്ണക്കമ്മത്ത് എന്നിവരെ ഏജൻസിയിൽനിന്നും വിടുത്തിയിരിക്കുന്ന വിവരം ഇതിനാൽ തെളിപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു.

മാനേജർ—കലാനിധി.

ഏഴാംഭട്ടത്തിലെ സമ്മാനാർപ്പങ്ങളായ ലേഖനങ്ങൾ.

ഗദ്യലേഖനം.

(ഒന്നാംസമ്മാനം)

‘കലാകാരന്റെ ഭാര്യ’

(രണ്ടാംസമ്മാനം)

‘വീരകേശരി’

പദ്യലേഖനം.

(ഒന്നാംസമ്മാനം)

‘പാമ്പുപോയ പൂങ്കുയിൽ’

(രണ്ടാംസമ്മാനം)

‘ലക്ഷദ്വീപോത്സവം’

ഏഴാംഭട്ടത്തിലെ നമ്പർ നറുക്കിട്ടെടുത്തതിൽ സമ്മാനം ലഭിച്ചിട്ടുള്ള വായനക്കാരായ മാന്യന്മാരുടെ പേരുവിവരം.

ഒന്നാംസമ്മാനം. മിസ്സ് ഏ. എഫ്. ബീഗം, തിരുവനന്തപുരം.

(ഫാറം നമ്പർ 33307)

രണ്ടാംസമ്മാനം. ശ്രീ. പി. പി. ബാബു, കോഴഞ്ചേരി. (ഫാറം നമ്പർ 31809)

N. B. സമ്മാനങ്ങൾ യഥാകാലം അയച്ചുകൊടുത്തിട്ടുണ്ട്.

കലാനിധി

൧-൦൦ ദളം

വിശേഷാൽ പ്രതിയായി

28-2-1124 വിദ്യാരംഭദിവസം പാപ്പെടുന്നു.

കേരളത്തിലെ സുപ്രസിദ്ധ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ
വിവിധ വിഷയങ്ങളിലുള്ള പരമരസികൻ ലേഖനങ്ങൾ!
കണ്ണം കരളും കവരുന്ന വിവിധ വണ്ണ ചിത്രങ്ങൾ! വിജ്ഞാപനങ്ങൾ!
200-ൽ പരം പേജുകൾ! കമനീയമായ കെട്ടും മട്ടും!

വില്പന നമ്പ്രി: രൂപാ മാത്രം.

അഞ്ചൽവഴി രജിസ്ട്രർ ചെയ്യയയ്ക്കുന്നതിന് 2 അണയും, പോസ്റ്റ് വഴി 4 അണയും കൂടി മുൻകൂർ അച്ചിരിക്കണം. ഏജൻറന്മാർ ആവശ്യമുള്ള പ്രതികൾക്കു ചിങ്ങം ഒന്നാംതീയതിക്കു മുൻപ് പ്രതി ഒന്നിനു 8 അണ വീതം അഡ്വാൻസച്ചു രജിസ്ട്രർ ചെയ്യിച്ചു കൊള്ളുക. താമസിയാൽ ഇല്ലാതാകാം നിശ്ചയം. കേരളത്തിലെന്നല്ല—മലയാളികൾ അധിവസിക്കുന്ന സിലോൺ, സിങ്കപ്പൂർ, മലയാ, ഇറാൻ ആദിയാലുള്ള ഇതരനാടുകളിലും സമ്മദ്രഷ്ടക്കുറക്കുന്ന ചിലവാകുന്ന ഈ വിശേഷാൽപ്രതിയിൽ പരമ്പ്യാചെയ്ത് വ്യവസായത്തിനെ വലിപ്പിക്കുക.

പരമ്പ്യാച്ചാജ്ജ്.

ഒരുപേജ്	രൂപാ	50	0	0	കവർ 4-ാം പേജ്	രൂ.	100	0	0
അരുപേജ്	„	30	0	0	„ രണ്ടുകുള്ളർ	„	150	0	0
കാൽപേജ്	„	17	8	0	„ മൂന്നുകുള്ളർ	„	200	0	0
കവർ 3-ാം പേജ്	„	75	0	0					

പരമ്പ്യാക്കുലി കറയ്ക്കണമെന്നുള്ള അപേക്ഷകൾ ഗൗരവിക്കുന്നതല്ല.

പരമ്പ്യാച്ചാജ്ജ് മഴുവനും മുൻകൂർ അച്ചിരിക്കണം.

Printed and Published by T. Subbiah Reddiar,
The Reddiar Press and Book-Depot, Main Road, Trivandrum.